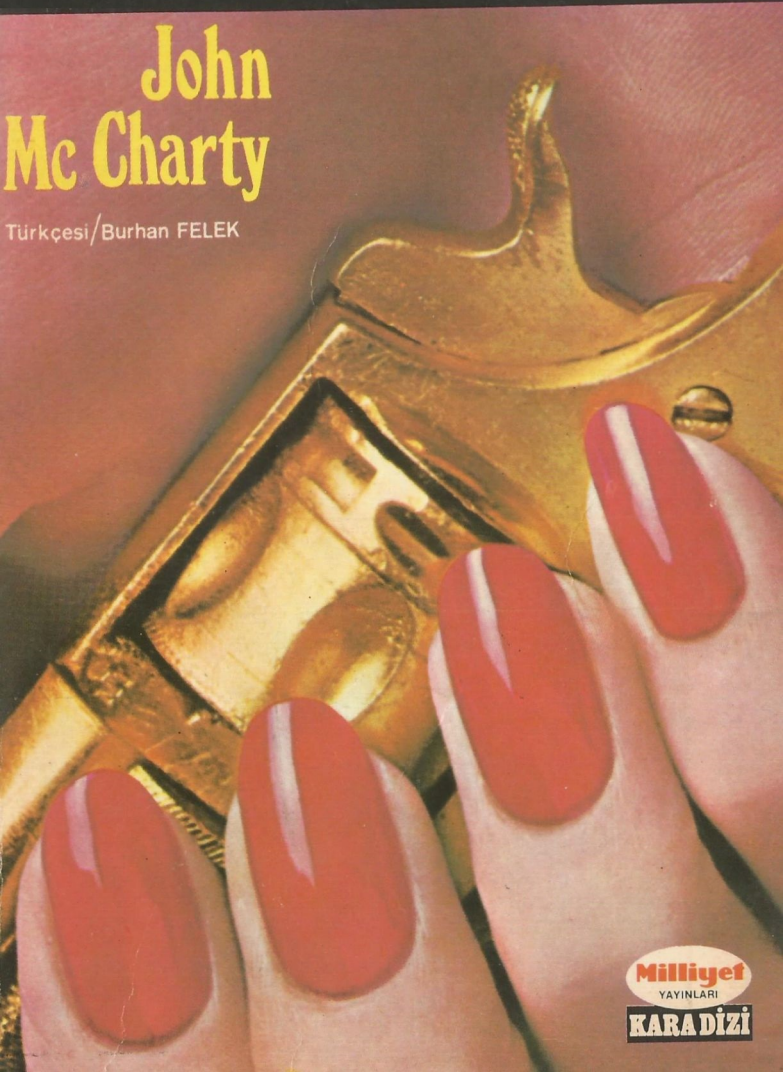

oldu bitti

John
Mc Charty

Türkçesi/Burhan FELEK

Milliyet
YAYINLARI
KARADIZI

OLDU BÍTTÍ

John Mc CHARTY

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
KARA DİZİ

Yayın hakkı (Copyright) - Milliyet yayın Ltd. Şti.

Birinci baskı: Mart 1972

JOHN MC CHARTY

oldu bitti

Türkçesi:

Burhan FELEK

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİ saat kafayı çektikten sonra bana çatacak adamın deli olması gerekir.

Belki istediğimden çok vurmuşumdur; belki de düşerken kafasını yere çarpmıştır.

Hangisi olursa olsun gerçek şu ki herif yerde kapırdamadan yatıyor. Ben böyle şey hiç görmedim; ama hiç.

Âdeta leş gibi birşey. Hay Allah!

Meyhanede herkes susmuş. Bir başkası olsa paniğe kapılır belki. Parmaklarımı ovuşturdum. Kemikleri ağrımış. Herifin suratına galiba çok sıkı vurmuşum; elimin ağrımından anlaşılıyor. Ulan bu cenabet yerde de kimse kıpırdamıyor; şu yerde bir türlü ayağa kalkmak aklına gelmeyen mende-bur için.

Birisi:

— Kıyak indirdin, dedi.

Hemen ona döndüm. Bu lafı eden enayi hemen kaçmasaydı suratına yumruğu yiyecekti ama vaktinde tündü.

Hepsine birden posta koymuştum:

— Ne olmuş yani? Dövüşürken sıkı vurmazsan neye yarar?

Hepsi sustular; sanki manyatizma olmuş gibi. Hep şu yerden bir türlü kalkmak istemeyen mende-bur yüzünden.

Doğrusunu isterseniz herifin halinde de bir acayiplik var. Ben böylelerini çok gördüm; ama onlar kurşunla vurulmuşlar.

Düştüğü zaman ağzının kenarından hafif kan gelmişti. Ama kesilir artık.

Tahtaya tüylü çivi atarak oynayanlar da oyunu bırakıp geldiler. Her tarafımdan alkol terlediğimi hissediyorum.

Birisi dedi ki:

— Pek kımıldanmıyor, değil mi?

Tekrar hepsi sustular. Âsabıma dokunuyor bu hal.

Oradakiler benden biraz uzağa çekildiler. Ortada ben ve yerde yatan herif. Etrafımızda çember oldular.

Nihayet aralarından birisi ilerledi. Yerde yatan herifin yanına diz çöktü. Elini ceketinin altına sokarak yokladı. Sonra ayağa kalktı. Şaşkın bir tavırla:

— Nefes almıyor, dedi.

Ve tekrar herkes sustu. Derken bir ses birdenbire:

— Galiba adres değiştirmiş, dedi. Etraftakiler balmumu gibi sapsarı oldular. Bir başkası daha kesin konuştu:

— Ölmüş... dedi.

Bir diğeri de daha sinirli bir tonla:

— Öldü zavallı! diye tekrarladı.

Derken maskaranın biri de horozlanarak bana:

— Herifi öldürdün! diye bağırdı.

Hesabını görmek için ona doğruldum ama o sırada öbür taraftan bir ses:

— Gidin, polis çağırın! diye seslendi. Bunu işitince yumruğum o maskara herifin suratından on santim mesafede durdu. Aklım başıma geldi. Burada fazlaca kaldığımı anladım. Doğrusu yerde yatan herifin hali pek de diriye benzemiyordu. Beti benzi kireç gibi olmuştu.

Barın öbür ucunda bulunan kapıya doğru döndüm. Kapı ile benim aramda iki kişi duruyordu. Fakat bunlarla konuşmak için vaktim yoktu. İçtiğim alkol de artık tamamen vücudümden dışarı çıkmış gibiydi. Aradaki mesafeyi tahminledim ve kapıya doğru fırladım. Önümdeki iki herifi, daha kımıldamaya vakit bulmadan havaya fırlattım.

Sonra da çabucak sokağa çıktım.

Meyhane bir sokağın köşesinde, çıktığım kapı da yan sokağa açılıyor: Sağda kalabalık bir cadde. Sola saptım ve koşmaya başladım. Enayiler birdenbire kırışi kırışımdan afalladılar. İçtiğim alkol ter-

le çıktığı için artık sarhoş da değildim. Saptığım sokak çok uzun ve dümdüz olmasa, arkamdan gelenleri şipşak şaşırtırdım; ama öteki uca kadar yan taraflarda hiç sapacak yer yok.

Sokağın yarısına gelmeden arkamdan adamların koştuğunu ayak seslerinden ve bağırtilarından anladım. Baktım; köpek sürüsü elli metre ardımda. Önlerinde de bir polis var. İyi de koşuyor.

Neyse... Yolun sonu geldi. Sola saptım.. Lâkin Allah belâsını versin; iş çatalaştı. Koştuğumu gören bir bisikletli beni yakalamak için pedala basmış. Tam yanıma geldiği sırada birden durdum. Yandan bir omuz vurdum, tekerlendi. Bisiklet bir tarafa öteki bir tarafa.. Bağırmaya başladı. Ben tekrar yarışa koyuldum.

Bir köşeye geldim. Geniş bir sokağa çıktım. Bir otobüs kalkmak üzere idi. Fırladım. Kapıya yapıştım. İçeri atladım; ama arkamdakilerle aramızdaki mesafe çok değildi. Onlar da caddeye çıktılar... Biletçi gelenleri gördü. Bana baktı ve zili çekti. Otobüs ağırlaşırken herifin göbeğine bir yumruk çaktım, aşağı atladım.

İyi etmişim böyle hareket ettiğime. Sürü ile aradaki mesafeyi yüz metreye çıkardım.

Bir köşeyi daha döndüm ve bir dar yola saptım. At gibi koşuyordum; ama bu akşam içtiğim sulu şeyler beni rahatsız etmeye başladı. Herhalde bir yerde boşalmalıydım. İki dakika durabilsem de bir ferahlasam... Ama imkânı yok, zağarlar ardımda.

Elimden geldiği kadar koşmaya başladım... Bir iki köşe daha dönerek izimi kaybetmek istedim. Fakat bir uğursuzluk var bu akşam! Duramayacağım. Mesanem çatlayacak yahu!

Bir loş yerde durdum. Küçüksü dökerken peşimden koşanların pat pat pat ayak seslerinin yaklaştığını duyuyordum. Oooh, şimdi rahatım... Ama gelgelelim aradaki avansı kaybettim. Artık kurtulmak şansı yok!

Hay Allah! Ne talih... Birkaç metre ileride bir küçük kız bir kapıyı açtı ve içeri girdi.

Hemen seğirttim. Kapıyı tam kapayacağı sırada ayağımı aralığa soktum. Kapının kapanmasına engel oldum. İttim ve içeri girip tekrar kapadım.

Anahtarlar kızın elindeydi. Ürkek gözlerle bana bakıyordu. Sonra birdenbire karar vermiş gibi tavır takındı. İlerledi. Avluya bakan kapılardan birini elindeki anahtarla açtı. Çabucak içeri girip kapıyı suratıma kapamak istedi; ama ben ondan biraz daha atik davrandım.

Kapıyı ittim, içeri girdim. Elimle kızın ağzını tutum, sonra da kapıyı kapadım. Akıllı bir kızmış. Hani öyle sinirlenip hırçınlaşmadı; dışarıdaki fenerden gelen ışıktaki halini farkedebiliyordum. Büyük gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakıyordu; ama bakışında korku sezilmiyordu.

Bağırarak olursa hemen gırtlığını sıkmaya hazırlandım.

— Sesini kes, uslu dur, dedim; eğer rahat durursan birşey yapmam. Işığı da yakma!

Hareketsiz ve sessiz duruyordu.

O sırada sokakta patırtı başladı. Ardımdaki it sürüsü sokağın köşesine gelmiş ne tarafa gittiğimi birbirine soruyordu. Herhalde buralarda bir yere gizlendiğimden şüphe etmekteydiler. Önce bir süre konuştular, sonra da bütün kapıları birer birer çalıp beni aramaya başladılar. Sıra girdiğim kapıya geldi. Vurdular, kıza döndüm; bileğinden yakaladım:

— Çıt çıkarırsan seni gebertirim, dedim.

Üst katta oturanların kapıyı açmak için merdivenden indiklerini ayak seslerinden anladım. Biri si avluyu geçip kapıyı açtı.

Bir adam nefes nefese sordu :

— Buraya biri girdi mi?

Hırçın bir kadın sesi cevap verdi :

— Kimi istiyorsunuz?

— Şimdi sokağın köşesinden bu tarafa kaçan bir adamı arıyoruz. Muhakkak bu evlerden birine girmiş olacak.

— Burası külhanbeylerin koğuşu değil! Elâle mi gece uykusundan bunun için mi kaldırdınız? Böyle namuslu bir eve ne hakla giriyorsunuz?

— Affedersiniz bayan; naapalım? Herifi bulmak için kapıyı çaldık. Biraz evvel buraya kimse girmedi mi?

Kadın :

— Hiç kimse girmedi, diye bağırdı. Beni rahat bırakın! Evimde bir haydut saklayacağım ha? Hem âlemi uyandırın, hem de üstelik hakaret!..

Dedikten sonra kapı «pat» diye kapandı.

Ve kadın homurdanarak yukarı çıktı.

Yanımdaki yosma kımıldamamıştı bile.

Bileğini bıraktım. Odayı gözden geçirdim.

Gayet basit bir yerdi. Bir yatak, bir koltuk, bir gazocağı, bir tuvalet masası.

Hep susuyor ve yüzüme bakıyordu; hem de gözlerini kırpmadan. Doğrusu bu kızı ne yapacağımı kestiremiyordum.

Oldukça sade giyinmişti. Yani göz alacak bir şey giymemişti; fakat kendisi güzeldi. Her halde sürtüklerden değildi.

— Rahat durmaya çalış kızım, dedim.

Ama doğrusunu isterseniz bu lafı söylemeye de pek lüzum yoktu.

Pencereye kadar gittim; sokağa baktım: Herifler uzaklaşmışlar, köşeyi dönüyorlardı. Herhalde tartışma devam ediyordu.

Pencerenin kalın perdelerini kapadım. Elektrik düğmesini çevirdim. Oda aydınlanınca, kızın çok güzel olduğunu gördüm. Hele gözleri... Ağzı da pek biçimliydi. Herhalde gülümsemesi güzel olurdu, tabii gülmek isterse.

Doğrusunu söyleyim mi? Böyle bir kızın yanına sığınmış olmam canımı sıkıyordu. Girdiğim evin sahibi bir erkek olsaydı; icabında münasip bir yerine bir yumruk eker uslandırırdım; ama bir kız bu! Ya, canı bağırp çağırmak isterse ne yapabilirdim.

— Sana birşey yapacak değilim, korkma! dedim.

— Benim korktuğum yok! Ama sen neden korkuyorsun? dedi.

Hiddetle :

— Ben kimseden korkmam.

Ama öfkeyi de bıraktım. Çünkü kızın bu sualinde biraz da alay vardı.

— Öyle ise böyle neden saklanıyorsun?

— Sen bana soru sorup durma! Sesini kes, rahat olur. O zaman başına belâ gelmez. Senin yapacağın şey sesiz sedasız oturmak; anladın mı? Sen benim söylediğimi yap!

— Ya yapmazsam?

Şu kızın suratını yamyassı edebilirim! Ama elimden gelmiyor. Onun için konuşmayı ahabpça idare etmek istedim.

— Uzatma! Hoşuma gitmeyen bir herif gördüm de, kafasını kırmamak için uzaklaştım.

— Zannederim bu hoşuna gitmeyen herifler bir düzine kadar vardı.

Hiç gülmek istemediğim halde bu lafa güldüm.

— Hakkın var yavrucuğum. Sahiden en az bir düzine vardı. Ben de bu heriflerin hiçbirisini görmek istemiyordum.

— Çok garip şey! Sahiden meraklı.

Dedikten sonra çantasından bir sigara çıkardı, yaktı. Sıkı sıkı çektikten sonra ağzından burnundan dumanını savurdu:

— Şimdi, o herifler gittiler. Umarım ki beni rahat bırakır, çıkıp gidersin.

Başımı şiddetle salladım:

— Yook yavrum. Onu aklından çıkar. Çünkü bu keratalar daha bir müddet bu mahallede dolaşırlar.

— Yaa! dedi. Demek onun için burada canım istediği kadar kalacaksın?

— Uzun etme! Ben geceyi burada geçireceğim. İşte o kadar.

— Çok güzel, fevkalâde fikir! dedi.

Birdenbire kapıya doğru koştu ve kapının tokmağını tuttu. Ne de çevik piçkurusu imiş. Hemen atladım, yakaladım ve yatağa attım. Sonra da uslu dursun diye hafifçe boğazını sıktım :

— Dinle beni kız! dedim. İyi dinle! Bu odadan çıkmaman için sana ne yapmak icap ederse yaparım. Bunu aklına koy.

Eve girdiğimden beri kızda ilk kez korku belirtileri görüldü. Elimi boğazından çektim. Cildinde kızarıklık bir iz kaldı. Herhalde fazlaca sıkılmışım; ama bu hareket tesirini hemen gösterdi. Düşünceli düşünceli yüzüme baktı. Kız akıllı şey doğrusu.

— Benden korkma yavrum. Sana birşey olmaz. Şimdi ışığı söndürürüm. Sanki ben burada değilmişim gibi yatar uyursun. Ben sabaha kadar şurada kapının önünde yerde yatarım.

Ben konuşurken gözünü gözümden ayırmıyordu. Ağzını açıp laf ettiği de yok. Hep yüzüme bakıyor. Boğazını sıktığım yerdeki kızartı hâlâ geç-

memiştı. Bana çok uzun gelen bir süre düşünceli düşünceli yüzüme baktı. Sonra birdenbire kararını verdi. Hiç konuşmadan yatağına yattı, yüzünü de duvara döndü.

Ben de ışığı söndürdüm. Kapının yanına yere oturdum. Arkamı duvara dayadım.

Evde çıt yoktu. Sokakta da gürültü kesilmişti; ama bizim enayilerin hâlâ mahallede dolaştıklarından emindim.

Herhalde yarın sabah gözümü iyice açmalı ve aklımı çalıştırmalıyım. Çünkü, hiç şüphe yok, meyhanedeki herifi temizlediğim muhakkaktı... Şimdi herifin hali gözümün önüne geldi. Hiç talihi yokmuş biçarenin. Benim için durum kötü...

Kimin aklına gelirdi bir yumrukta herifin öleceğı?

Çok yorulmuştum. Artık bunları düşünmeye lüzum yok. Her şeyden evvel iyi bir uyku lâzım. Üst tarafını yarın hallederiz.

Ama düşündükçe anlıyorum, talihim varmış ki bu kıza rasgeldim. Hiç olmazsa bu gece için rahatım. Gürültü çıkarmadı. Şimdi de yattı; artık bir şey yapmaz; hiç olmazsa bu gece böyle bir niyeti olsaydı çoktan şamataya başlardı.

Oda bir kişilik. Buna göre yarın sabah gelen giden olacağını sanmam. Rafta da tabak, çanak, fincan, konserve kutuları gördüm. Demek kahvaltısını kendisi hazırlıyor.

Şimdi derin ve muntazam nefes aldığını işitiyorum. Demek ki uyumuş! Ben de uyuyayım bari.

SABAHLEYİN süt kutusunu kapıya koyarlar-ken uyandım ve perdenin aralığından giren gün ışı-ğını gördüm. Herhalde saat yedi sularıydı.

Kız galiba hâlâ uyuyor. Gürültü etmeden kalk-tım. Vücudumun bütün oynak yerleri tutulmuş. Pencereye kadar gittim, dışarı baktım, yağmur ya-ğıyor.

Döndüm, kıza baktım. Olduğu gibi elbisesiyle yatmış. Dün akşamdan beri hiç vaziyetini değiştir-meden uyumuş, hâlâ da uyuyor.

Bağırmasına engel olmak için ağzına tıkaya-cak birşey bulmam lâzım. Çünkü uyanınca bağırıp çağırmasından korkuyorum. Aklını başına toplama-dan evvel, uyku sersemi iken ağzını tutayım ki ba-sıma belâ gelmesin! Ama bir bakıma da kız öyle her dakika bağırıp çağırarak cinsten değil. Boy-nundaki kırmızılık da hâlâ duruyor. Dün akşam sıkıttığım yer. Yok yok bir daha böyle birşey yapa-mam; ne olursa olsun.

Yatağına yaklaştım. Hafifçe dürttüm. Gözleri-ni açtı, bana baktı. Kımıldamadı bile. Sanki her sa-bah beni görürmüş gibi, gayet tabii bir nazarla ba-kıyor.

— Biraz konuşmak istiyorum, dedim.

Yatağa oturdu, buruşmuş elbisesini eliyle düzelttikten sonra :

— Sen hâlâ burada mısın? Diye sordu.

— Görüşmek istedim seninle!

— Pekâlâ söyle bakalım. Canının istediğini yapmaya alışmış bir adamsın!

— Sen yalnız mı yaşarsın?

— Evet, dün akşama kadar öyle idim.

Söylediği laflara göre kız iyice uyanıktı.

— Kahvaltıyı dışarıdan biri mi getirir? Bu evin işini kim görür?

— Hayır, kimse gelmez. Ben de bu gece misafirliğinden başka sana birşey ikram edemeyeceğim için üzüntülüyüm.

— Alay etme! Ciddi konuşuyorum. Bu oda çok hoşuma gittiği için ya da seninle hoş-beş etmek için buraya gelmiş değilim. Bir süre bir yerde gizlenmem gerekti de ondan buraya geldim. Sen de bana yardım edeceksin! Anladın mı?

— Mademki böyle olması lâzım geldiğine inanıyorsun.

— Gündüzleri ne iş yaparsın?

Sert bir tonla:

— Senin üstüne vazife değil.

— Gündüz ne iş yaparsın diyorum sana?

Yavaş yavaş tekrarladığı bu soruya :

— Benny'de çalışıyorum, dedi.

— Benny de kim oluyor?

— Bir mağaza. Herkesin bildiği meşhur bir mağaza.

— Tanımıyorum. Ben bu şehre geleli daha iki gün oldu. Hangi saatlarda bu mağazada çalışıyorsun?

— Bir saata kadar çıkmalıyım, dedikten sonra meydan okurcasına yüzüme baktı.

Bir sigara yaktım, bir de ona verdim. Bir müddet konuşmadan sigaralarımızı içtik. Tıpkı, kavgaya başlamadan birbirine bakışan iki kedi gibiyiz.

Vaziyet kötü! Ne yapacağımı kestiremiyorum. Belki beni tekrar buralarda araştırırlar ihtimaline karşı şimdilik bu odada kalmam lâzım. Kızı koyuvermezsem, geciktiği için belki onu aramaya gelirler ve beni de bulurlar.

Havayı biraz yumuşatmak için raftaki fincanları göstererek :

— Biraz kahve içsek! Ne dersin? dedim.

Yatağından indi. Aynaya kadar gitti. Biraz saçlarını düzeltti, döndü. Düşünceli bir tavırla bana baktı ve kararını verdi. İbriği doldurup gazocağının üzerine koydu. Ben de raftan iki fincan aldım, masanın üzerine koydum. Kahve kutusunu açtı.

— Süt kapının önündedir, dedi.

— Bu sabah sütsüz kahve içeriz, dedim.

Birkaç saniye dikkatle bana baktı, sonra tatlılıkla :

— Gideyim, sütü alıp geleyim, dedi.

Yumruklarımı sıkıp kıza doğru bir adım attım. Gözlerini kırpmadan yüzüme baktı. Bu kız dehşet birşey be!

— Pekâlâ, dedim. Haydi çabuk.

Kapıyı açtı. Avluya çıktı. Sinirlerim yay gibi gerilmiş bekliyordum... Gelecek mi, kaçacak mı diye.

Sokak kapısını açtığını işittim, yaya kaldırımın üzerinde yürüdüğünü de duydum. Atılmaya hazır bir kaplan gibi toparlandım.

Süt kutusunun sesini işittim; sonra da kapanan kapının gürültüsünü.

Hah! Kız elinde süt tenekesiyle geldi.

Sokağı işaret ederek «ne var, ne yok?» mânasına gözümle sordum. Başıyla tasdik etti..

O kahveyi hazırlarken ben bu kızı anlamaya çalışıyordum; ama doğrusu bir türlü anlayamıyorum.

İki fincanı doldurdu. Bir tek laf etmeden birini bana verdi. Kendisi koltuğa oturdu ve düşünceli düşünceli kaşığı fincanın içinde döndürmeye başladı.

Ben de onun karşısına, yatağa oturdum. Biraz kafamı toplamaya çalıştım. Uzunca bir susuştan sonra lafa başladım :

— Dinle! dedim. İkimiz de durumlarımızı açıklamalıyız değil mi? Bu herifler aramaktan vazgeçinceye kadar benim burada kalmam lâzım, anlaşıldı mı? Görüyorum ki sen iyi kalpli bir kızsın! Bunu kabul ediyorum. Ama itiraf et ki ben dün akşam seni temizleyebilirdim. Buna kim engel olurdu? Hiç kimse değil mi? Bunu yapmadım. Ancak...

— Yorulma kuzum? Sen beni bu palavralarla korkutacağını ve ne dersen onu yapacağımı sanıyor-

san aldanıyorsun, hem de çok yanıliyorsun. Halbuki durum büsbütün başka. Ben anlatayım da dinle. Sen dün akşam dehşetli bir korku içinde buraya zorla girdin! Duur. Sözümü kesme! Bir adam hakikaten çok korkmazsa bilmediği, tanımadığı bir eve sığınmaz, Yanlış mı? Tamam... Benim odama zorla girdiniz. Ben de, izah edemediğim bir sebeple burada geceyi geçirmene müsaade ettim. Bunu neden yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Galiba herkes hayatında bir defa olsun bir akılsızlık eder. Neyse, ben seni odama kabul ettim. Şimdi de burada bulunuyorsun ve bana daha bir süre burada kalmak istediğini söylüyorsun! Şu halde, aklına gelmeyen bazı noktaları sana hatırlatayım: Ben çalışıyorum. Her gün beni çalıştığım müessesede beklerler. Eğer gitmezsem hasta olduğumu düşünürler. O zaman arkadaşlardan biri öğle tatilinde burada beni yoklamaya gelir. O zaman sırtına yüklenecek kız, bir yerine iki olur. Senin sık sık söylediğin gibi, çaktın mı şimdi durumu? Sonra, eğer beni burada kendi arzum dışında hapsedmek istersen, öyle bir bağırırım ki bütün civarın polisleri koş koş yardımına gelirler. Şimdi kavrayabildin mi? Ondan sonra da ben işime gitmek istiyorum! Bu pek eğlenceli olacak... «Ne gibi?» diyeceksin! Çünkü ben gittim mi sen burada «Acaba birine birşey söyleyecek mi?» «Acaba polise haber verir mi?» «Hah! işte polisler geliyor» diye için için yiyecek... Ve kimbilir hakkımda ne küfürler edeceksin.

Onun için söyle bakalım, hemen buradan çıkıp

gitmek mi, yahut beni zorla burada alıkoyunca nasıl bağırdığımı işitmek mi istersin?

Kız nutkunu bitirdi ve kafa tutar gibi suratıma baktı. Bu cesaretinden, bu soğukkanlılığından o kadar şaşırdım ki ağzım açık, yüzüne bir müddet bakakaldım.

Kız çok soğukkanlı. Uyumadan evvel ağzını tıkamalı imişim şeytanın. Bu işi şimdi yapsam kıyamet kopacak.

— Sen ne çaçaron şeysin! dedim. Yani demek istiyorsun ki eğer seni işe gitmeye bırakırsam kalleşlik edeceksin; onun için yakalanma pahasına buradan hemen çıkıp gideyim! Öyle değil mi?

Omuzlarını silkti :

— Ben öyle birşey söylemek istemedim.

Gözlerinde sitemli bir anlam vardı. Sonra yarı yarıya dolu olan süt kabını uzattı :

— Biraz daha ister misin? dedi.

Bu süt kabı bana bazı şeyler hatırlattı. Bu kız demince bu süt kabını almak için sokağa çıktıydı. Sütü alırken karşiki tretuarda bir polis dolaşıyordu. Kız ona birşey söylememişti.

— Evet! Biraz daha süt içerim. Dedim.

KALKTI. Tuvalete doğru gitti, sonra bana odanın dibindeki duvarı göstererek:

— Yüzünü duvara dön! Bak ne güzel desenli kâğıt kaplı... Biraz seyret onları.

Ben de dediğini yaptım. Yüzümü duvara dönüp resimli kâğıtlara baktım. Yahu, bu kadar çirkin resim yapanlar da dünyada var mı be! Hayret!..

Ben duvar kâğıdını seyrederken kafamın üstünden birşey uçarak önüme düştü.

Eğildim, aldım. Dünkü gazete.

Bu sırada musluktan su aktığını sesinden anladım. Daha sonra bir elbise hıştırtısı duydum; kız:

— Gazeteyi oku! dedi.

— Merak etme! Ben senin orada olduğunu bile unuttum.

Ve gazeteyi okumaya daldım.

Amma tuhaf havadisler var. Polis, bir adamı lokma lokma doğramış birisini arıyormuş.

Polis, dostunu bıçaklamış bir kadını arıyormuş.

Polis bu! Arar. Eğer insan buna benzer bir işe karışmış olmasa, bu haberler gözüne çarpmaz bile. Acaba bugünkü gazetelerde neler var? Pek merak ediyorum.

Başımı kızdan tarafa çevirmeden sordum :

— Senden birşey isteyeceğim.

— Zaten dün akşamdan beri hep istiyorsun.

— Kızma Allahaşkına. Bana bugünkü gazetelerden bir tane alıversen pek memnun olurum.

— Hayatından memnun görünüyorsun. Gazeteni de arıyorsun tabii? Hangi gazeteyi alayım?

— Hepsini.

Gülmeye başladı. Sonra :

— Artık duvar kâğıtlarını seyretmeyebilirsin, dedi.

Döndüm. Elbisesini değiştirmiş. Pencerenin önünden geçtiği zaman lüle lüle saçlarında altın pırıltıları oluyor. Ağzında da, bir tebessüm hazırlığı var. Doğrusunu ister misiniz? Bu kız şimdiye kadar rastladıklarımın hepsinden sempatik. Cebimden bir demet para çıkardım. Bir liralık bir kâğıdı yatağın üstüne attım.

— İşte gazetelerin parası. Bana sigara da al!

Para demetini cebime tekrar koyarken nazarlariyle hareketimi takip ediyordu. Sonra yatağın üzerindeki paraya baktı. Gözlerinde hayret ifadesi sezdim.

— Saat kaçta eve döneceksin, diye sordum.

— Geç kalmazsam yediye doğru! Dedi.

— Öğleyin gelmez misin?

Başıyla «Hayır» dedi.

— Birkaç sigaran varsa bana bırakır mısın? dedim.

Çantasından açılmış bir paket çıkardı ve fırlattı.

Kapıya vardığı zaman kıza yaklaşıp hafifçe bileğini tutmaktan kendimi alamadım. Ve sordum :

— Şimdi ne olacak?

— Hiç! Ben evimde hâdise mi çıkartacağım? Dedi.

Ve kapıyı çarparak çıktı, gitti. Masanın üstün-

deki mecmualardan birini aldım. Okumaya başladım. Vakit de bir türlü geçmiyordu.

EVE döndüğü zaman gece olmuştu. Kapıyı açarken hemen kapı kanadının arkasına gizlendim. Bir yabancı ile gelirse kafasını patlatmak için yumruğumu sıkıp hazırlandım. Ama yanında kimse yoktu. Doğrusu vaziyetimden biraz utandım.

Kapıyı kapadı ve yatağın üstüne bir yığın gazete attı. Sonra çantasından iki paket sigara çıkarıp bana uzattı, alaylı bir sesle :

— Seni burada bulmak ne tatlı bir sürpriz! dedi.

Ben de aynı alaylı sesle :

— Tabii canım. Ben dostlara tatlı sürprizler yaparım.

Ve gazeteleri okumaya başladım.

Tabii benim meseleyi yazıyorlardı. Herifin adı Martin imiş. Dün meyhanede söyleyenlerin de hakkı varmış. Herif kıkırdamış. Ben o sırada bu söz-
lere inanmamıştım. İçimden de «Belki» diyordum. Bizim vaka üç gazetede birinci sayfada... Hem de büyük puntolarla... Gûya ben profesyonel bir kavgacı, bir serseri, bir ipsisizmişim. Hakkımda daha neler icat etmişler. Tabii vaka esnasında adamı elimden kurtarmak için arslanlar gibi dövüşmüşler... Hangi arslan yahu? Kediden ne haber? Bereket ki

onlar kavgaya girmediler.... Yoksa sonuç daha berbat olabilir, onlardan da bir ikisi güme giderdi.

Kıza doğru döndüm ve sordum.

— Şu külhanbeyi hikâyesini okudun mu?

— Hangi hikâye?

— Bir yabancı bir barmeni öldürmüş.

— Ha, evet.

— Başkasında da öldürenin bir gemici olduğu yazılı. Onu da okudun mu?

— Ne bileyim ben, hatırlamıyorum. Neden soruyorsun?

Gülmeye başladım. Gazetelerden birini avcunun içinde top yaptım.

— Bu masalda okuduğun herif boks şampiyonu imiş de hüviyetini saklayarak barları dolaşıyormuş.

Elinde silmekte olduğu tabağı masanın üstüne koyarak :

— Ne diye bunları bana anlatıyorsun? Yani ne olmuş?

— Bunlar mı? Gazetede okudum dedim ya! Meyhanedeki kavgayı.

Delici gözlerle tuhaf tuhaf yüzüme baktı :

— O meyhane buraya çok uzak. Koşarak ne kadar sürer oradan burası?

Hemen kendimi toparladım :

— Anlayamadım. Ne demek istiyorsun?

Hareketsiz karşımda duruyordu. Ben de kendi kendime lânet ediyordum. Kızın durumundan onu aldatmanın imkânı olmadığını kavramıştım. Omuz-

larımı silktim. Dünya böyle gelmiş, böyle gidecek. Birdenbire :

— Allahaısmarladık, dedim.

— Gidiyor musun? diye sordu. Başımla tasdik ettim.

— Çok kalın bir sis var; dışarısı çok soğuk. Gözgözü görmüyor.

— Soğuk olsun, ne yapayım; Kalın sis de tam benim istediğim şey.

— Paranın üstünü al. Dedi ve yarım liralık bir kâğıtla birkaç ufak para uzattı.

— Sende kalsın, diyecektim ama kızın almayacağını düşünerek vazgeçtim. Çünkü bu bizim kız başkalarına pek benzemiyor. Para alacak cinsten değil.

Parayı aldım, kapıya doğru gittim.

— Çok teşekkür ederim, dedim. Sen çok iyi bir kızsın. Tekrar teşekkürler.

Hiç cevap vermedi.

Odadan çıkmadan evvel yüzüne iyice baktım, ondan sonra çıkıp kapıyı yavaşça çektim.

Avlu, dış kapı, sokak. Ve sarı kalın bir sis içinde kayboldum.

İKİNCİ BÖLÜM

HAREKETLİ yaşantıya başlamam moralimi kuvvetlendirdi. Bütün bir gün bir odada kapalı kalmakla hapishanede yatmak arasında ne fark var? Bana hareket lâzım, egzersiz lâzım kuzum. Sisli hava bile olsa yine başka türlü nefes alıyorum.

Bu sis de cenabet birşey. Bazı yerde yırtık, bazı yerde yoğun.

O kadar hızlı yürüyorum ki bazan karşıdan gelenlerle çarpışıyorum. Hele bir defa köşeyi dönerken andavallının biriyle çarpıştık. Çarpışma o kadar şiddetli oldu ki herif suya düştü. Arkamdan ağzına geleni bağırdı. Ben, hayatımdan o kadar memnunum ki dönüp de herifin ağzını burnunu patlatmaya lüzum bile görmedim.

Rasgele yürüyordum, önüne açılan sokaklara dalıyordum; sırf hareket etmek zevki için. Zaten

pek de endişe edecek birşey yok. Kızın getirdiği gazetelere göre durum pek fena değil. Çünkü her gazetenin boyum, bosum ve biçimim hakkında verdiği bilgiler birbirini tutmuyor. Olay yerinde bulunanlar o kadar şaşırılmışlar ki hiçbirisi suratımı olduğu gibi hatırlayamıyor.

Sonra, kavga hakkındaki ifadeler de ayrı ayrı. Bazıları herkesin kavgaya karıştığını anlatıyor. Gûya birbirimizin kafasını gözünü yarmışız. Şekli mi de doğru dürüst anlatan yok. Böyle olunca da, yani polis, aradığı adamın şeklini bilmediği için korkacak birşeyim yok demektir.

Sis yavaş yavaş dağılıyor. Ama gece... Tatsız bir gece olacak. Dışarıda bir uyku kestirmek istiyorum. Fakat hava fena.

Bir yere geldim. Oteller var. Otel deyince, elinizde bavulunuzla girilen yerler değil, on papeli kapıdaki masanın üstüne attınız mı sizi kucaklayarak içeri alırlar. Böyle berbat yerler bunlar. Rasgele birine girdim.

— Bu gece için bir oda istiyorum.

— Bir kişilik mi?

— Evet, tam bir kişilik.

— Valiziniz var mı?

— Yok.

— Sabah kahvaltısı hariç 15 lira... Para da peşin.

İstediği parayı verdim.

— Size odayı göstereyim.

— İstemez. Numarasını söyle, yeter.

— Onyedi.

— Mersi... Ben şöyle bir dolaşayım, sonra gelirim. Şimdilik eyvallah.

Çıktım, biraz safra bastıracak bir yer aradım. Otele yakın bir yerde sempatik manzaralı bir lokantaya gözüme ilişti. İçerisi dolu. Boş bir masa yok. İki kişinin oturduğu dört kişilik bir masaya yerleştim. Çorbayı içmiştim. Et yemeğine başlamak üzereyken karşımdaki heriflerden biri ötekine bir laf etti ki kan beynime çıktı. Herif benden bahsediyordu. Dün akşamki meyhane olayından.

Arkadaşı :

— Bakalım bu namussuz katili yakalayabilecekler mi? diye cevap verdi.

«Namussuz» diyor herif. Elimdeki çatalı, bıçağı masanın üstüne bıraktım. Olayın gerçek yönünü şu herife söyleyivereyim, diye düşündüm! Ama hemen kendimi tuttum ve sıkıttığım yumruklarımı gevşettim. Sinirlerim yatışmıştı.

Herif anlatmaya devam ediyordu :

— Olayın çıktığı yeri bilirsiniz. Şu ileride, köşedeki meyhane!

Lokmam boğazıma takıldı, boğulacaktım. Ulan, şehri dört döndüm, gele gele yine bu uğursuz meyhanenin olduğu yere gelmişim be. Ben, bostan dolabına koşulmuş beygir gibi olmuşum desene!

Et yemeğini bitiremedim. Hesabı istedim, parayı verip çıktım.

Dışarıda, meyhanenin bulunduğu, herifin söylediği köşeyi keşfe çalıştım. Derken sağ taraftan

iri bir gölge çıktı : Resmi bir polis. Hemen döndüm, ters yöne doğru yürümeye başladım, pek çabuk gitmemeye çalışarak.

SABAH uyandığım zaman acayip bir suratım vardı. İki gündür tıraş olmamıştım. Ya elbiselerimi hiç sormayın. Gece, elbiselerimle yatmıştım. Üstelik sis yüzünden de büsbütün buruşmuş, paçavra gibi birşey olmuştu. Bir icabına bakmak lâzım.

Düğmeye bastım, hizmetçi kız geldi. Kahvaltı getirmesini söyledim. Kız gidince yüzümü gözümü yıkamaya başladım. Usturam olmadığı için tıraş olamadım.

Kahvaltıdan sonra parasını vermek için aşağı indim. Oradan da kirişi kırdım. Hareket noktası olarak dün akşam yemek yediğim lokantayı ele aldım. Ve onun tamamen ters yönüne doğru yürüdüm.

Şimdiki halde ilk iş bu civardan uzaklaşmak. Yarım saat kadar tabana kuvvet yürüdüm. Ondan sonra suratımı kazıtmak için rasgele bir berber dükânına girdim. Tıraş bitince parayı verip çıktım ve cebimde kalanı hesapladım.

Üçyüz liradan biraz fazla param vardı. Bununla pek uzaklara gidemem. Onun için para stoklarını biraz artırmam lâzım.

Ben, bu şehrin işlerini, imkânlarını bilmiyorum. Ama her zaman kullandığımız şu bizim «taksi oyunu» nu uygulamaya hiçbir engel yok.

Namuslu bir şehirde bu oyun sana her gün 5-10 lira getirir. Yalnız mesele, üstü başı düzgün, kılığın kıyafeti yerinde olmaktır. Oysa sırtındaki elbise de çok berbat.

O halde ilk yapacağım şey, bir kat elbise alıp kılık kıyafeti yoluna koymak.

Bu düşünce ile iyi bir elbiseci dükkânına rastlayıncaya kadar yürüdüm. Buldum ve hazır kostümleri görüp istedim.

Satıcıya gömlek, kravat ve şapka da istediğimi, ama hepsinin parasının 300 lirayı geçmemesini söyledim.

Herif kırk takla atarak üç kat elbise getirdi. İçlerinden birini beğendim.

— Eskileri ne yapacaksınız? diye sordu.

— Yardım cemiyetine gönderiverin, dedim ve hemen oradan tüydüm. Cebimde olup olacağı 25 lira para kalmıştı ama ben de paşa gibi olmuştum.

Şimdi bana bu şehrin bir haritası, detaylı bir haritası lâzım. Gazete bayilerinin birinden bir tane aldım. İyice inceledikten sonra geceyi beklemeye karar verdim.

Bir yeni şehre gelindiği zaman para edinmek için bu «taksi oyunu» birebirdir. Ama ben bu oyunu daima ihtiyatla ve coğrafya icaplarına göre oynarım. Yoksa insan, bu oyunu uyguladığı yerde bir ikinci defa daha aynı işi yapar ve polisin de kucağına düşer.

Onun için önce şehrin anacaddelerinin yönle-

rini ve durumlarını iyice etüt etmek gerekir. Ben de öyle yaptım. Ondan sonra, dadıların baktıkları çacukları nasıl patakladıklarını seyrederek geceyi bekledim. Sular kararınca şık mahallelerin bulunduğu semte doğruldum. Bir taksi durağında durdum. Şöyle, başta nöbet bekleyen taksiden 20 metre kadar uzakta, bir büyük araba kapısının girintisine sığınıp bekledim. Biraz sonra bir kadınla bir erkek geldi. İlk taksiye bindi. Araba yürüdü. Hemen arkasından bir yalnız müşteri geldi. O da sırada bekleyen arabaya bindi. Bunu da bıraktım. Çünkü herif, kolay kolay pabuç bırakacaklara benzemiyordu. Başarabilmek için işi zorlamamak lâzım. Anlarsınız ya..

Biraz sonra hacivat gibi birisi geldi. Elindeki şemsiye ile şöföre işaret etti. Gideceği yeri söyledi. Kapıyı açtı. İçeri girdi ve tekrar kapadı. Şöför gaza bastı, tam taksi hareket edeceği sırada ben kapıyı açtım ve bütün dişlerimi göstererek içeri girdim. Bu öyle bir gülüştü ki insan dayanamaz. Eski bir ahababını görünce insan nasıl gülerse öyle bir gülüş.

— Merhaba! Aman ne iyi sana rasgelişim. Hiç görünmüyorsun yahu! Bu ne vefasızlık, dedim.

Herif şaşırdı. Ağzını açtı :

— Gali... ba diye konuşacağı sırada ben yüksek sesle şöföre :

— Haydi oğlum... Yürü bakalım dedim ve kapıyı kapadım.

Araba hareket etti. Ben, eski âşına rolünü çok iyi oynarım.

— Yanılıyorsunuz zannederim. Diye lafa başlayan herifin sözünü kestim.

— Kes sesini hımbıl! Öldürüldükten sonra taksinin penceresinden dışarı atılan adamları sinemalarda görmedin mi? Eğer susmazsan bir dakika sonra senin de başına gelecek budur. Kımıldarsan, ağzını açarsan seni temizlerim. Bak, örneğini göstereyim, dedikten sonra çenesine sert ve kısa bir yumruk çaktım. Bayılacak hale geldi. Böyleleriyle çalışmak da âdeta bir çocukla uğraşmak gibi birşey.

— Boşalt ceplerini, dedim.

Ağzı açık, şaşırılmış bakıyordu.

— Çabuk mangizleri uçlan!

Küçük bir kroşe daha çaktım, aklı başına gel-sin diye!

O kadar kortu ki iğrendim. Ağzım sulandı. Suratına tüküreceğim geldi. Cüzdanını çıkardı. Bana uzattı. Aldım. Biraz mesafe almak için geriledim ve sağ yumruğumu çenesine kondurdum. Hemen sızdı. Bir kukla bebek gibi olduğu yere yığıldı. Cüzdanı cebime koydum. Öndeki cama vurdum. (Avrupa taksilerinden bir çoğunda şöförle yolcu arası camla kapalıdır.) Araba ağırlaşırken pencereyi açıp başımı çıkardım ve şöföre:

— Ben burada ineceğim. Arkadaş devam edecek, dedim ve taksi tam durmadan önce arabadan atladım, kapıyı kaparken:

— Güle güle kardeşim... Sağol! dedim.

Taksi gözden kayboluncaya kadar baktım, sonra bir bara girdim; biraz hararet söndürmek için. Orada bir köşeye çekildim. Heriften aldığım cüzdanı açtım. İçinde beş lira ve on şilin varmış. İçkinin parasını verdim, hemen içtim. «Taksi oyunu» na başlamak için dışarı çıktım. Paraları aldıktan sonra cüzdanı bir lâğım ızgarasından içeri attım. İlk ameliyatı yaptığım semtin etrafına plan üzerinde bir daire çizdim; aynı barda, aynı şekilde bir olay olmasın diye! Dalavereyi biraz daha ileride tekrarladım. Birincisi kadar kolay oldu. Büyük şehirlerde hep böyledir. Şehir ne kadar büyük olursa bizim müşteriler de o kadar tabansız olurlar.

İki saat kadar çalıştıktan sonra cebimde yirmi lira kadar para birikti; ama bizim şehir planına da kurşunkalemle habire küçük daireler çizilmişti. Bu gecelik bu kadarla yetinmeyi uygun buldum. Daha ileri gidersem belki işler birdenbire karışabilirdi.

Epeyce yorulduktan sonra iyi bir uykuyu hak etmiştim. Doğrusu para kazanmak kolay değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİRKAÇ bavul falan almak lâzım. Temiz bir otele başka türlü gidemem. Her akşam da başka bir yerde yatmak istemiyorum artık.

İyi bir satıcıya düştüm; talihim varmış. Satın aldığım bavulun içine, sanki çamaşır ve elbise doluymuş gibi ağır olsun diye eski mecmualar ve gazeteler doldurdu.

Dükkândan çıkınca bir taksiye atladım. Yolda şöföre «iç sokakların birinde temiz bir otele götürmesini» söyledim.

Beni Felçer otele götürdü. Bir oda tuttum. Bavulumu da bıraktım. Bir ustura, tıraş sabunu, daha başka tuvalet şeyleri satın almak için otelden çıktım. Otele döndüğüm zaman bütün bu aldıklarımı lavabonun önündeki rafa dizdim, oda boş görünmesin diye. Ondan sonra tekrar çıktım, etrafı bir kolağan etmek için.

Doğrusu bu şehir oldukça sempatik bir yer. Geçen akşamki uğursuz meyhane olayı hariç, üst tarafı üzerimde iyi etki bıraktı.

Bundan evvelki şehirde her gün bir belâyaya uğrardım. Hatta bu yüzden orayı birdenbire terkettim ya!

Bu şehirde işime yarayacak şeylerden biri de at yarışı mevsiminin başlamak üzere olmasıdır. At yarışları daima faydalıdır. Dolaşa dolaşa yolum, içerisinde otomatik eğlence ve piyango makineleri olan bir mağazaya düştü. Bu meretlere de hiç doyamam. Girdim, para bozdurdum. Ufaklıkları cebime doldurdum. Makinelerden birinin başına geçtim. Beşbin sayıyı doldurana bir paket sigara veriyorlardı. Uğraştım, uğraştım olmuyor. İyice dikkat ettim: Makineyi öyle bir hale getirmişler ki beş bin sayıyı doldurmaya imkân yok. Yalnız, biraz eğerseniz oluyor. Kaşla göz arasını bunu yaptım. İbre beşbin sayıyı gösterdi. Orada dolaşan güzel kıızı çağırdım. Gülümseyerek gösterdim :

— Benim sigaraları verin, dedim.

— Olmaz bayım! Siz makineyi oynattınız. Buna hakkınız yok. Onun için sigara alamazsınız.

Yüzüne dik dik baktım :

— Uzatma da sigaraları ver, dedim.

— Veremem dedim ya! diye söylendi. Sonra ekledi:

— Makineyi eğdiğinizi gözümle gördüm.

Güzel elini makinenin üzerine koymuştu. Dir-

seğimle bastırdım. Hemen elini çekti ve bağırma-ya başladı. Köpek yavrusu gibi sesi vardı :

— Defol buradan. Yoksa seni şimdi dışarı at-tırırım.

Gülmeye başladım. Sahi söylüyorum, bu dün-yada benden daha uslu, daha ağırbaşlı çocuk yok-tur. Bununla beraber, gece gündüz bana çatanların ağzını burnunu kırmaktan baş alamam. Kabahat ben-de mi Allahaşkına! Beni kapı dışarı atacak kabada-yının kim olabileceğini anlamak için etrafıma bak-tım. Ufak tefek bir iki kişiden başka kimse göreme-dim. Onlar da umumî kapıdan çıkıyorlardı. Şimdi iş saati olduğu için mağazada hemen hemen hiç müşteri yoktu. Mağazanın içindeki raflara, vitrinle-re, makinelere şöyle bir gözettikten sonra dışlerimi gıcırdatarak güldüm ve sordum :

— Bu dükkânda ne çok cam çerçeve, çanak, bardak var yahu!

Kız, bu söz üzerine irkildi. Niyetimi anlamış olacak ki elini önlüğünün cebine soktu, bir paket sigara çıkardı ve bana verdi :

— Haydi, al da çek arabanı. Senin gibi müş-teri olacağına olmanın daha iyi.

Sigara paketini alıp dışarı çıktım. Bir tanesi-ni yaktım. Aman ne tatlı geldi. Bu bir paket siga-ra için birkaç şilin harcamıştım ama dalavere ma-kinesinden kazandığım için tatlı geliyordu.

Biraz ileride bir sinemaya girdim, vakit geçir-mek için. Ne yaparsınız?.. Film eğlenceli değildi. Bir sarhoş herif var, karısına etmediğini bırakmı-

yor. Kadında bu yüzden hayatından bıkıyor ve ölüyor. Beriki hayvan da sonradan işin farkına varıyor, kendini öldürüyor. Ben anlamadım doğrusu neden böyle yaptığını!

Mademki karıdan kurtuldu; mademki artık her sarhoş olduğu zaman neden bu kadar içtiğini soracak kimse yok. Kendini öldürmenin mânâsı ne?

Ama yanımdaki bir kıza fena halde dokundu; ağlamaya başladı. O kadar ağladı ki yerimi değiştirmeye mecbur oldum. Çünkü filmdeki artist şu benim kıza benziyordu. Benim kıza benzeyen bir artistin çektiği cefa yüzünden birinin ağlamasına da dayanamam. Aptallık ama öyle oldu.

Doğrusunu isterseniz niçin bu kıızı durmadan düşündüğümü de bilmiyorum. Evet, başkalarına benzemiyor, orası muhakkak. Sonra da adamın başına belâ olmuyor. Bu da muhakkak. Geveze değil. İnsanın canını da sıkıyor. Ama ben bu kızın henüz adını bile bilmiyorum yahu! Hatta oturduğu sofağı bile bilmiyorum. Şimdi aramaya kalksam katiyen bulamam. Zaten bir kıızı iki defa görmek âdetim değildir.

Sinemadan çıktığım zaman bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Islanmamak için küçük bir bara girdim. O saatlarda barlar boştu. Barmenle çene çalmaya başladık. Bu adamlarla konuşmak çok hoşuma gider. İnsanın kafası değişir. Cömertliğim tuttu, herife bir kadeh içki ikram ettim.

— Cumartesi yarışları için çok kıyak birşey öğrendim.

— Yaa!

— Müşterilerden birinin kayınbiraderi cokeydir. Ondan öğrenmiş. Çantada keklik.

Alay ettim :

— Alâ! Ama kayınbiraderi cokey olan bir sürü insanı düşündükçe «bunların anaları hep hanım evlâdı mı doğuyor» diye merak ediyorum.

Barmen espiriyi anlamadı. Zaten saf bir çocuğa benziyordu. Alay etmeye de hakkım yoktu :

— Söyle söyle, seni dinliyorum.

— Üç yaşında bir at vardı. İki defadır iki yaşında diye koşturuyorlarmış. O kadar ürkek bir hayvanmış ki, çıkışta hep geç kalıyor, birşey kazanamıyormuş. Ama şimdi düzelmiş. Kimse farkına varmadan tekrar yarışa sokacaklarmış. Bizim müşterinin kayınbiraderi ona demiş ki: «Hepsini geçecek, su içinde. Gömleğine kadar müşterek bahse koyabilirsin! Çok dehşetli birşey olacak.

Barmen sustu ve bana meydan okurcasına baktı.

— Neymiş bu hayvanın adı?

— Petülan.

— Hiç işitmedim bu biçim ad!

— Kıyaklığı burada ya! Kimse adını işitmemiş.

— Yalnız senin meyhaneye gelen enayiler.

Barmen bu sözüme çok içerlemiş göründü :

— Peki peki öyle olsun. Vazgeçtim sözümünden. Yalnız, cumartesi günü yarış sonuçlarını okumayı unutma. O zaman, büyük bir fırsat kaçırdığını anlayıp dizlerini döversin.

Birden aklıma geldi. Bu dalavere sakın herifin bir düzeni olmasın. Ve sordum :

— Bu yarış için benimle bahse girer misin?

Hafifçe gülümseyerek kurduğum bu tuzaktan hımbıl herifin nasıl kurtulacağını bekledim. Eğer «evet» derse elimdeki bardağı kafasında kıracaktım. Ama başını salladı :

— Ben böyle oyunlara gelmem delikanlı, dedi. Sonra elimden tezkeremi alırlar.

Kadehimi boşalttım :

— Ben de şu senin hayvan üzerine birkaç para koyayım, dedim.

Adam öteki bir masada oturan bir müşteriye gitti. Tezgâhın önünde duran bir gazeteyi aldım, şöyle bir sayfalarını çevirdim. İkinci sayfadaki bir yazı birdenbire dikkatimi çekti. Hem de şiddetle. Sebebini de pek anlayamadım. Yazı; bildiğimiz elbise, şapka, kürk resimleriyle bir mağaza ilanıydı. Diyordu ki :

«Benny mağazasında paranız boşa gitmez.»

Buldum. Şimdi aklıma geldi. Bizim kızın çalıştığı yer. Bana :

— Buradan yarım saat sürer. Dediğini hatırladım. Hatta:

— Eğer bir engel çıkmazsa akşam 7'de eve dönerim, demişti.

Bütün bunları aklımdan geçirirken iki üç kadeh daha yuvarladım. Ondan sonra Benny mağazasının adresini veren ilan parçasını gazeteden yırttım, cebime koydum, barmene «eyvallah» diyerek sokağa çıktım. Bir delikanlı için bir kızı iki defa

görmek kolay değildir. Ama ben bir kere deneyeceğim. Bakalım başarabilecek miyim?

Cebimden adres kâğıdını çıkardım: «Loumar Caddesi 17 - 19 - 21 numara.»

Yolda ilk rasladığıma bu sokağı sordum. Herifin tavsiyesi üzerine önce bir otobüse bindim. Ondan sonra biraz da yaya yürüdüm ve sonra Benny mağazasına vardım.

Çok büyük mağaza. Adını elektrikli büyük harflerle yazmışlar. İçeri girdim. Vay anaaaaam. Mağaza değil, karılar hamamı. Aman nedir bu? Hemen gerisin geri çıktım. Az daha kalsam nefes alamayacaktım.

Mağazanın etrafını dolaşarak bizim kızın çıkabileceği başka bir kapı olup olmadığını araştırmaya başladım. Mağazanın büyük saati altıyı yirmi geçiyordu. Kızın bana dediğine göre 6.30 da mağaza kapanacak ve işçiler çıkacaklardı.

Mağazanın öbür köşesinde bir kapı keşfettim. Üzerinde «İşçilere mahsus» yazılıydı. Kapının yakınında ve kızın beni görmeyeceği bir yerde beklemeye başladım. Belki de benim oralara gelmemi istemeyecekti. Kızın hoşuna gitmeyecek şeyleri yapmamaya çalışıyordum. Ama -inanın bana- bu kız bambaşka bir şeydi.

Beni görünce «acaba ne diyecek?» diye düşündüm. Belki de surat asacaktı. Ama geçen geceki insana yakınlığı, candan halleri pek çekiciydi. Yine de biraz ileri gittiğimi söyleyebilirdi.

On dakika kadar bekledikten sonra bir sürü

adamın kapıdan çıktığını gördüm. İrili ufaklı bir sürü mağaza işçisi.

Bütün kızlar cıvı cıvı konuşup fıkırdaşıyor ve küme küme çeşitli yönlerle doğru dağılıyorlardı.

Birdenbire benimkini gördüm, tam kapıdan çıkarken; fakat yalnız değildi. Yanında başka bir kız daha vardı. Benim bulunduğum yerin ters yönüne yürümeye başladılar. Acaba yanına sokulayım da öteki kıza «bizi yalnız bırakmasını» söyleyeyim mi diye düşündüm. Kız belki öfkelenir diye de çekindim. Bereket versin biraz sonra ayrıldılar. Artık kuşkuvarımı yenip hemen sokuldum ve kolundan tuttum.

— Hello, dedim.

Önce biraz şaşaladı, sonra :

— Yine mi sen? dedi.

— Evet, dedim. Ve başka laf bulamayarak önünde durdum.

Doğrusu, başka diyecek birşey yoktu. Zaten buraya neden geldiğimi de pek iyi kestiremiyordum. Lafa yine o başladı:

— Peki, ne istiyorsun benden?

— Hiçbir şey istemiyorum yavrum, dedim. Sırf, sana «Merhaba» demek için geldim.

— Öyle mi? Pekâlâ. Merhaba. Ve Allahâısmarladık, dedi ve benden çabucak ayrılmak istedi. Yakaladım :

— Kaçma, dedim. Bir dakika görüşelim. Seni bırakmam. Şöyle bir iki adım yürüyelim.

Ve adımlarımı onun adımlarına uydurdum. Böy-

le bir kızla nasıl konuşulur diye de kafamı işlettim. Öteki kızlara, şıfıntılara nasıl olsa söylenecek laflar kolaydır. İnsan aklına geleni söyler; ama buna böyle birşey yapamadım. Zaten dedim ya, buraya neden geldiğimi de doğrusu bilmiyordum.

Birkaç adım yürüdükten sonra durdu ve bana dönerek:

— Anlayalım kuzum, sen benim yerimi, yersiz yurtsuz serserilere sığınak mı sanıyorsun? Ben, felâkete uğramış biçareleri toplamaya memur değilim.

— Hakkın var şekerim, ben senden yer istemeye gelmedim. Ben sana bir «bonjur» demeye geldim. Bundan normal ne olabilir? Sanırım ki herkes tanıdığına böyle birşey yapabilir.

Yüzünün çizgileri biraz rahatladı:

— Hakkın var. Mademki «bonjur» dedin; sonra?

Bu soruya verilecek cevap bulamadım. Hani «yer yarılrsa da yerin dibine girsem» derler, öyle oldum. Kız, öteki kızlardan olsaydı iki şamar işi yoluna koyardı. Hay Allah! Ne diye buraya kadar kalkıp geldim?

— Nasıl, dedim; işlerin yolunda gidiyor mu?

Hiç cevap vermedi.

— Umarım ki geçen akşam seni çok korkutmadım, diyecek oldum.

— Senden mi?

Demekle yetindi. Lâkırdı yine kesildi. Ağzımızı açmadan yanyana yürüyorduk. Birdenbire:

— Yani benim yanımda yürümen pek mi lâzım? diye bana sordu.

— Bana bak yavrum, dedim. Ben sana bu cumartesi at yarışlarına beraber gitmeyi teklif etmeye geldim. Benimle beraber sokağa gitmek hoşuna giderse...

— Asla!

— Çünkü eğer sen istersen ben can atarım seninle birlikte gezmeye gitmeye, dedim.

— Ya, dedi; ama ben bundan hiç hoşlanmam. Onun için boşuna zahmet etme.

— Pekâlâ, sağlık olsun, dedim.

Hemen oracıkta benden ayrıldı. Etrafıma baktım, konuşmamız ve ayrılmamız kimsenin dikkatini çekmemişti. Olduğum yerde biraz durup kızın uzaklaşmasını bekledikten sonra bir meyhaneye kapağı attım. Birisiyle maraza çıkarıp pestilini çıkarmak ve sinirlerimi yatıştırmak istiyordum.

MÜŞTEREK bahis barakaları etrafında dolaşmaya başladım. 3. yarış için pay saptanmasını bekliyordum. Bugün benim için en sakın gündü. Ne, dalavereli oyunlar ne de soygunculuk.

İlk iki yarışa para koymadım. Ellerim cebimde, aptal aptal dolaştım. Zaten geçen akşam benim küçük kızı gördüğümünden beri aptalların şahı olduğumu hissediyordum.

Hah, işte üçüncü yarış ilân ettiler. Bizim mey-

hanecinin bahsettiği yarış. Bakalım «Petülan» adındaki ata ne pay veriyorlar? İşin içinde bir hergelelik var mı, anlayalım? Bugün hiçbir şey yapmadan eve dönmek istemiyorum.

Petülan önce bire karşı on veriyordu. Sonra dokuza daha sonra sekize, nihayet yediye indi. Orada mihlandı kaldı.

Atlar yarış yerine çıktıkları zaman artık bu rakamlar değişmez. Bana gelince bu iş burnuma pek fena kokmadı. Ben de Petülan üzerine 3 lira oynadım. Ondan sonra yarışı seyredebilmek için boynumu uzattım. Çan çaldı. Herkes bağırmaya başladı. Neticenin ilanını bekledim. Vay anasını... Çantada keklikmiş ve bizim at kazandı. Hemen koştum, gişeden 21 lirayı aldım.

Bu küçük meyhane bana çok sempatik gelmeye başladı. Meyhaneci de doğrusu çok mert çocukmuş. Kendimi iyi hissetmeye başladım. Hele aptallar şahı olmadığımı görünce büsbütün ferahladım. İnsanın cebine böyle havadan bir para girmesi ne tatlı oluyor; kimsenin cebinden zorla almadan... Hiç yorulmadan, kendini tehlikeye atmadan...

Fakat otele dönerken neşem kaçtı. Kimi kol kola, kimi şakalaşan kimseleri görünce nevrim döndü. Aptalca şeyler ama, adamların hoşuna gittiği muhakkak. Ben de tek başımayım. Sinirlerime do-

kundu bu hal. Gidip zıbarayım bari. Bize artık eğlence haram oldu.

ERTESİ çarşamba tekrar mağazaya gittim. Kız yine geçen seferki gibi suratını astı. İlk söylediği laf :

— Senden kurtulmak için polise mi başvurayım istiyorsun?

— Neden yahu? Ben sana «bonsuvar» demeye geldim. Polislik ne var bunda?

— Ama böyle zırt zırt bana bonsuvar demeye gelmeni istemiyorum. Anlamıyor musun? Sonra yanyana seninle gezmek de istemiyorum. Eğer bunda ısrar edersen polise başvurmak zorunda kalacağım.

— Ama doğru değil.

— ... Ve polise gitmek zorunda kalırsam geçen akşam kapımı zorlayıp odama girdiğini de söyleyeceğim.

— Amma yaptın ha! Daha neler?

— Tabii. Polis, geçen akşam meyhanedeki kavgaya karıştığını da öğrenirse seninle çok ilgilenecektir.

Sert bir sesle :

— Suss, dedim. Sonra daha yumuşak bir dille:

— Sen o gece için ne kadar yanlış kuşkulara kapılmışsın.

— Allah Allah. Kuşkuya mı kapılmışım? De-

mek bütün o olan biten şeyleri rüyamda görmüşüm.

— Hayır öyle değil, ama o meyhanedeki herifi öldüren ben değilim. Ben de orda idim genel olarak marazaya karıştım, ama adamı haklayan ben değilim. O işi yapan tüydü. Orada bulunanlarla polis gelmeden ipi kiralım dedik. Benim talihsizliğim, hepsinin benim peşime düşmeleri oldu, ama adamı ben temizlemedim vallahi. Zaten gazetelerin sanık hakkında verdikleri eşkâl bana uyuyor mu baksana.

Bu lâkırdıları eder etmez çoktandır söylemem gereken lafların bunlar olduğunu derhal anladım. Çünkü gazeteler benim hakkımda birbirine uymayan o kadar bilgi ve tafsilat verdiler ki kendimi tanıtamamıştım. Bu sözler durumu kurtardı.

Kız put gibi durdu, gözlerini bana dikti. Bakışları sanki içimi okuyordu. Sonra :

— Sözlerine inanmayı ne kadar isterdim dedi ve bir daha ağzını açmadan yürüdü. Caddeyi enine geçti ve köşeyi dönüp kayboldu.

ARKA arkaya üç akşamdır ona kapısına kadar arkadaşlık ediyorum. Beni görünce artık kirpi gibi dikenlerini göstermiyor. Çok tuhaf birşey. Bir kadınla gezmek adama aptal hali veriyor. Ama bu kız yokmu, o rasgele tiplere hiç benzemiyor. Başka bir şey bu. Ötekilerle bunu bir tutmak bile mümkün değil.

Bu akşam kapısına kadar götürüp bıraktıktan

sonra ertesi sabahı beklemek üzere ayrılıp gitmek sahiden ahmaklık olacak. Onun için bir yerde beraberce yemek yemek hoşuna gidip gitmeyeceğini sordum. Memnuniyetle kabul edeceğini söyledi. Evvelce yemek yediğim düzgünce küçük bir lokantaya götürdüm. Otururken şöyle etrafıma baktım. Her masada çiftler var. Onun için yanımda bir yosma ile gelmiş oluşumu aptallık sayacak kimse yoktu. Bundan dolayı yüreğim rahat etti. Kendimi pek mutlu hissettim.

Garson yemek listesini getirdi. Kız bir kızartma ısmarladı. Elinden hemen listeyi çekip aldım ve garsona bize tavuk getirmesini söyledim. Hem de bol ve güzel bir tavuk.

— Bugün küçük tertip bir tören yapıyoruz. Farketmedin mi?

— Neyi kutlamak için?

— Artık bana küskün durmadığını kutlamak için. Üstelik seninle beraber dolaşmak, yemek içmek arzusunu artık gülünç bulmadığım için.

Tatlı tatlı güldü :

— Senin lâkırdılarında bir tuhafılık var. Hem sen daha bana adını bile söylemedin.

— Bana Bill dersin.

— Sadece Bill mi?

— İstersen Saunders'i de ilâve edebilirsin.

— Güzel, sen ne iş yaparsın?

— Seyahat ederim.

— Nereelerde?

— Her tarafta. İşi bilir.

— Ne işi?

— Benim işler mevsime göre değişir. Ya sen ne yapıyorsun bakalım?

— Benim ne iş yaptığımı sen biliyorsun. Bütün hayatım birtakım kakavan karılara başlarına geçirdiğim şapka ile âfet gibi güzel olduklarını sabahdan akşama kadar tekrarlamakla geçer. Şimdi sen benimkini bırak. Sen ne iş yaptığını hâlâ söylemiyorsun. Hayatını nasıl kazanıyorsun? Onu anlatsana.

— Rasgele. Kısmet ne geçerse onu alırım.

Gülmeye başladım. O da güldü.

— Sen kirli bir çocuksun muhakkak. Yaptığın işin sana lâyük olmadığını düşündüğün için bana söylemek istemiyorsun.

Yemeğin sonunda tatlılarımızı yeyip de kahvelerimizi içmeye başladığımız zaman bir sigara verdim. Tatlı tatlı beraberce içtik. Sigarayı ağzından çektiği zaman ucunun kırmızıya boyandığını gördüm.

— Sanki ağzın çok güzel değilmiş gibi dudaklarını da boyuyorsun.

— Kendimi güzel göstermek için ne lâzımsa yaparım. Kuzum, sen beni sabahleyin uyandığım zaman bir görsen.

— Siz yok musunuz siz. İnsanları çileden çıkarmak için neler yapmazsınız?

Girdiğimiz zaman lokanta hıncahınç dolu idi. Şimdi müşterilerin dörtte üçü gitmiş, salon boşal-

mıştı. Kız, çok yorgun olduğunu artık kalkmak zamanı geldiğini söyledi.

— Sahiden epeyce geç oldu. Vakit ne de çabuk geçmiş.

Hakikaten şaşıtm. Vakit ne de çabuk geçiyor. Çünkü bir kızla oturmak, yüzüne bakmak, laflarını dinlemek o kadar tatlı ki... Sonra da kız etrafında olan biten şeylere, gelen gençlere, oturan adamlara öyle bir eğlenceli bakıyor ki sormaym. Kızın ekşimiş bir tarafı kat'iyen yok. Dedim ya, başkalarına hiç benzemiyor.

Yemek paralarını verdim. Çıktıktan sonra evinin kapısına kadar kendisine yoldaşlık ettim.

— Gecen hayrolsun. Güzel akşam yemeği için de teşekkürler.

Çekingen bir tavırla :

— Önümüzdeki cumartesi yine yarışlar var, dedim.

— Öyle mi, dedi. İyi eğlenmeni dilerim ve kapıdan girip kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİZ hipodroma geldiğimiz zaman ikinci yarışın adları ilan ediliyordu. Saat üçe geliyordu. Çünkü bizim yavru cumartesi günleri işinden saat birde çıkıyor. Ondan başka yarışa beraber gitmek için kızı kandırıncaya kadar göbeğim çatladı. Havanın güzelliğinden, güneş almanın faydalarından, hulasa türlü şeylerden bahsederek şaklabanlılık ettim. Nihayet bana hak verdi.

İşin kıyak tarafı bu kız bir kere bir işi yapmaya karar verdi mi, artık birşey dinlemiyor, gözü kapalı yürüyor. Ne yaparsa daima heyecanla, şevkle yapıyor. Misal mi istiyorsunuz : Bugünkü yarışların saat birde başlayacağına aldırmıyordu bile. Buraya gelmeye karar verdikten sonra acaba kaç yarışa yetişemeyeceğiz diye merak edip durdu.

Ne ise hayırlısı ile geldik. İkinci yarışın isimle-

rini ve paylarını ilan ettiler. Levhalardaki isimlere göre bu yarış bizim gibilerin anlayacağı şeylerden değil. Ancak attan, at yarışından anlayanların işi. Pek meraklı olanlardan başkasını ilgilendirecek bir yönü yok. Ama gel de bizim kıza anlat. Ter ter tepiniyor, sanki meşhur Derby yarışlarında imişiz gibi.

— Jannot Lapin.. Aman ne şirin isim, diye bağırdı.

Koluma yapışmış, yenimden çekip duruyor.

— Ne olur, şu Jannot Lapin üzerine oynayalım. Muhakkak kazanacak, ne olur.

— Bu at şimdiye kadar hiç yarış kazanmamış.

— Zararı yok. Bugün kazanacak eminim. İsmi-nin hizasındaki o 5 rakamı nedir?

— Bire karşı beş vereceklerini gösterir. Yani bu at kazanırsa ona para koymuş olanlar bire beş alırlar.

— Yaaa? Aman ben bu ata oynamak istiyorum mutlaka.

Cebimden bir lira çıkardım.

— Al şunu, git bu ata koy.

— Ne bu, bir lira mı? Ayol deli misin? Bu kadar para yarışa konur mu? Hem ben kendi paramla oynarım, şöyle bir iki şilin daha fazla oynamak çılgınlık olur.

Çantasını açtı. İçinden bir şilin daha aldı. Giseye gitti.

— Jannot Lapin için bir şilin, lütfen.

— Bire yedi şilin, Jannot Lapin için, mersi bayan.

Elinde müşterek bahis kâğıdını sallayarak bana doğru koşup geldi :

— Adam birşeyler söyledi ama çok çabuk konuşt, anlayamadım. Acaba yarış hemen başlar mı?

— Bir dakikaya kadar.

— Öyle ise tribünlere çıkalım, iyi görmek için.

Tribünlerin merdivenlerini tırmandık. Yolumuza düşen saygısız bir iki aptala ders vererek yukarı çıktık. Mesele, bir kadına yer vermek istemeyenlere yol iz öğretmekten ibaret. Kız tekrar ceketimin koluna yapıştı. O kadar çekiyor ki yırtacak diye korkuyorum.

— Hangisi? Bizim at hangisi?

— Yedi numaralı at.

— Ha, gördüm kasketli, mavi giyinmiş cokey değil mi? Vallahi hayvanların en güzeli o. Muhakkak kazanacak. Sen oynamadığına pişman değil misin?

Ben kızı böyle heyecanlı, neşeli gördükçe bir şeyler oluyorum. Nasıl söyleyim. Yüreğim ateşleniyor gibi.

— Hakkın var yavrucuğum. Hakikaten gösterişli hayvan. Muhakkak iyi bir sonuç alacak.

Atlar, tribünün önünde sıralandılar. Kız o kadar heyecanlı, o kadar kendinden geçmiş ki tribünden düşerse yakalamak için aleste duruyorum. Eğer mümkün olsa gidip Jannot Lapinin sağırsını okşayarak cesaret verecek.

Yarış başladı. Halk bağılıyor, ondan sonra

hayvanlar virajı dönünce susuyor. Sonra tekrar göründükleri zaman yine bağırmaya başlıyorlar.

Dürbünle birşey sezinlemiş olacak ki, bizimki, elinden geldiği kadar bağırıp tepiniyor. Atlar parkurun düz kısmına başlamak üzereler. Herkes haykırıyor. Bizimki :

— Hah, işte geliyorlar. Haydi Jannot. Çabuk. Nerede bu? Jannot nerede?

Birisi :

— Başta Blaky geliyor. O kazanacak yarış. Su içinde.

Kız soruyor :

— Jannot nerede Bill?

Ceketimin, çekmekten kopmak üzere olan düğmesini elimle tutarak :

— Sonuç daha belli olmaz. Varış çizgisine çok uzaktalar. Bu yarış ancak son ikiyüz metre içinde koşulur, dedim.

Ama başta gelenler hemen hemen ötekilerden ayrıldılar. Jannot'yu gördüm. Dördüncü geliyor. Bir ses :

— Gayret Jannot, diye bağırdı.

Bu sesin kendi sesim olduğunu farkedince aptallaştım. Bu hale gelmeme sebep kız. Divaneliği bana da bulaştı. İkimiz de çılgınlar gibi bağırıyoruz... İşte hayvanlar varış çizgisini geçtiler.

Bana döndü. Gözleri gülüyordu. Ne kadar mutlu bir hali vardı.

— Ben biliyorum canım. Bu hayvan kazanır de-

medim mi sana? 'Güveniyordum kendime. Ama, fevkalâde koştı değil mi?

— Acele etme. Varış çizgisinde galiba onu geçtiler, dedim ama beni dinlemeden merdivenleri ikişer ikişer atlayarak inmeye başladı. Halkın arasından yol açarken bana bağırdı :

— Gel, parayı alalım!

İndim aşağıya. Resmî sonuçların birkaç dakikaya kadar ilan edileceğini söyledim. Az sonra sonuçlar ilan edildi: yedi numara kazanmıştı.

— Hadi şimdi gidip paramı alabilirsin, dedim.

Beni kolumdan yakaladı ve gişeye kadar sürükledi. Bir büyük ikramiye kazanmış kadar seviyordu. Fakat ondan sonraki üç yarışta biraz para kaybetti. Ama yine de 40 lira kârı vardı. Savaş kazanmış bir komutan gibi :

— Haydi, kazandığım para ile şimdi çay içelim, dedi.

Ve bunu o kadar ciddi söyledi ki reddedemedim.

— Peki içelim, dedim.

Ama, bir kızın bana çay ikram etmesi çok tuhafıma gidiyordu. Böyle şey hiç başıma gelmemişti. Zaten bugünkü gibi bir gün geçirdiğimi de hatırlıyamıyorum, yarışlarda.

ÖNÜMÜZDEKİ çaydanlıkta çay kalmamıştı. Sularda kararmaya başladı. Ama biz hâlâ boş çay fincanlarımızın önünde oturuyorduk.

— Aman, bu yarışların heyecanı beni turşuya çevirdi. Pek yorulduğum, diyen kız şimdi heyecanı geçtiği için mutulu görünüyordu. Bana gelince: At yarışları ne çok tercih ettiğim iş yerlerinden biriydi. Ben burada şu ya da bu nedenle, fakat daima şiddetle nitelenebilen serüvenler geçirirdim. Onun için bugünkü gibi sakın ve temiz bir günü geçmiştekilerle bir tutamıyordum. Sesebi, ötekilere benzemeyen bir kızla beraber oluşumdu. Birdenbire sormaz mı:

— Bill, bu yarışa beni neden getirdin?

— Vallahi ben de pek kestiremiyorum. Ama her halde beraber olmak için olacak.

— Sık sık yarışlara gider misin?

— Evet; sık sık.

— Her seferinde bir kız arkadaşla beraber mi gidersin?

— Hayır, birinci defa seninle geldim.

Gülmeye başladı :

— Alay ediyorsun Bill.

— Şerefsizim, birinci defa seninle geliyorum.

Tekrar güldü :

— Sen hayatta ne yaparsın?

— Her türlü iş yaparım.

— Ne gibi bir iş? Bir tanesini söyle bakayım.

İşte bu soru beni sıkıntıya sokuyordu. Ben, aklıma geleni dobra dobra söylemeye alışmış bir herifim. İster karşımdakinin hoşuna gitsin, ister gitmesin. Zaten bana aynı şeyi iki defa sormaya ce-

saret edemezler. Ama bu kızla bunu yapamıyorum; yapamıyorum vesselâm.

Uygun bir cevap bulmak için kafamı işlettim. Aklıma geldi. Belki benim iskambil kâğıtlarıyla onu oyalayabilirim, dedim. Cebimden kâğıtları çıkardım ve :

— İşte yaptığım işlerden biri bu. Sen bu marifeti bilir misin?

Üç kâğıdı masanın üzerine koydum ve sordum:

— Şimdi bunlardan hangisinin kız olduğunu bulmak lâzım.

— Buna kismet oyunu demezler mi?

— Evet.

— Ama bu oyunun pek de namusluca birşey olmadığını söylerler.

Kahkaha ile güldüm:

— Benim oynadığım o senin bildiğinden değil. Ben gayet doğru oynarım. Hiç hilesi falan yoktur. Kâğıtları önce gösterir, sonra tersini çeviririm. Sen de bunlardan hangisinin kız olduğunu bilersen parayı alırsın.

— Kolay birşey görünüyor. Hiç oynamadım ama işittiğime göre öyle bir dalavere varmış ki karşısındakine kızı bulduramazmış.

— Canım, herkes birşey söyler. Bu oyunda kaybedenler tabii onu kötölemeye çalışırlar. Hatta bunu yarışa giden trenlerde ve yarış yerlerinde herkes oynar. Bunu bir iki yardımcı ile birlikte oynarlar. Bir iki defa kazanmasına da göz yumarlar. Para ufakken kazandırırılar. Hıyarağa bundan cesaret

alıp da parayı yükseltmeye başladı mı, bir kere daha kazandırırılar, ondan sonra son meteliğine kadar sızdırırılar.

— Kazanır da oyunu bırakıp giderse?

— İşte o zaman öteki yardımcıları ortaya çıkarlar. Herifin üstüne çullanır, ötesini berisini biraz masaj yaparlar. Herif bunların maksadını anlamazsa başına ne geleceğini Allah bilir.

— Demek ki bunu oynatanlar âdeta çete gibi birşey.

— Öyledir. Bir adama karşı üç dört kişi olurlar. Ama ben onlardan değilim. Ben tek başıma oynarım. Bana kimse birşey diyemez, öyle değil mi?

Yine gülmeye başladı:

— Evet. Bu, senin hesabına iyi bir not. Ama, bu oyunun dalaveresi nedir, göstere bana?

— Bir parti yapalım, dedim.

Kâğıtları suratları açık olarak gösterdim ve:

— Şimdi kıza iyi dikat et! diye ekledim.

Üç kâğıdı aldım; birini bir elime, diğerini öteki elime. Ondan sonra kâğıtları kapalı olarak masanın üzerine attım.

— Şimdi göster bakalım, kız hangisi? Diye sordum.

— Bu! Diye gösterdi. Üçte bir şansı vardı. Fena kâğıdı seçti.

— Kaybettin, dedim.

Ve göstermediği kâğıtlardan birini açtım. Kız olduğunu gördü.

— Bir daha oynayalım, ama iyi dikkat et, dedim.

Topladım. Deminki gibi gösterdim. Kâğıtları kapalı olarak masanın üzerine serdim. Bu sefer buldu.

— Bravo. Haydi bir kere daha.

Oyunu tekrarladım. Bu sefer de kızı tereddütsüz buldu.

— Dalavereyi anladın mı?

Gülmeye başladı :

— Bill! Ben sana birşey söyleyeyim mi? Eğer bu oyunu böyle oynarsan on para kazanamazsın.

— Neden?

— Çünkü kâğıtlardan birinin köşesi kıvrık. Her defasında kızı bu işaretten anladım.

— Bravo... Haydi şimdi bir lirasına oynar gibi oynayalım. Oyuna aynı şekilde başladım ve kızı göstermesini istedim, ekledim:

— Bu sefer bir lirasına oynuyoruz.

Yine güldü:

— Ne yazık ki paranı alacağım. İşte kız!

Gösterdiği kâğıdı açtım : Kız değil. Biraz alay ettim; içerledi.

— Ama yemin ederim ki köşesi kıvrık olan kâğıt kızdı. Zaten hep bu işaretten tanı mıştım.

— Şimdi anlamaya başladın mı? İlk avlamada kızın köşesini biraz kıvrırırsın. Karşındaki de bu işaretten iki üç defa kazanır, bakar ki kızı bulmak kolay, bu sefer büyük bir para koyar. Ama bu sefer köşesi kıvrık kâğıt kız değildir.

— Peki, öteki iki kâğıttan biri?

— Öyle ama köşesi kıvrık olanı kız sandığı için ötekilere yanaşmaz bile.

— Haydi bir kez daha deneyelim.

Manevrayı tekrarladım. Benimki bu sefer köşesi kıvrık kâğıdı bırakıp ötekilerden birini açtı. Gülerek :

— Yine yutuldun, dedim. Ve köşesi kıvrık kâğıdı çevirdim : Kız... Şaşkın şaşkın bakarken açıkladım :

— Dalavereyi çaktığını görünce kızın kenarını tekrar kıvrırım. O zaman kafese girersin.

Bu oyundan çok hoşlandı, güldü, güldü. Sonra başını sallayarak :

— O kadar güç birşey değil bu.

— Öyle deme. Usta oluncaya kadar insan çok zorluk çeker. Psikoloji mi derler, ne derler. Onun okulunda çalışmak lâzım. Ben sana dalavereyi anlattım da onun için kolay göründü. Farzet ki bir yabancı ile oynuyorum. O zaman kızın köşesinin kıvrık olduğunu çaktığını bileyim ki vaktinde öteki kâğıdın köşesini bükeyim.

Kız, bu açıklamalarımı biraz hayret, biraz takdirle dinledikten sonra sordu:

— Hiç kaybettiğin olmaz mı?

— Neden kaybedeyim. Baktım ki dalavereyi çakan birisine çattım, o zaman...

Derken durdum, lafımı yarıda kestim. Kız sordu:

— O zaman?

— Tekrar oynarım. Taa kaybettiğimi kazanın-

caya kadar.

Ve daha fazla sormasına meydan vermeden garsondan hesabı getirmesini istedim. Parayı ben verdim, kıza ödetmedim.

— Eve dönme zamanı geldi. Yavaş yavaş trene gideriz.

Çay içtiğimiz yerden istasyona kadar yarım mil yürümek lâzım.

Yarış seyircileri kalabalığı çoktandır dağılmış olduğundan demiryolu peronu تنها. Hemen aklıma geldi : Trende tek ya da iki yolcu bulunan تنها kompartımanlar olacak. Tam benim aradığım şey. Yan gözle kıza baktım. Yapacağım şeyden üzüleceğini düşünerek içim sıkıldı. Ama yalnız onunla meşgul olup böyle aylak gezemem. Çalışmak, ek-mek parasını çıkarmak lâzım.

Tren geldi. Bir herif boş kompartımanlardan birine girdi. Herifin halinden tam benim aradığım armutlardan biri olduğunu sezdim.

— Gel buraya girelim.

Diyerek kızı kolundan çektim ve herifin girdiği kompartımana soktum.

— Bill, burası birinci mevki.

— Zararı yok. Farkını öderiz. Çok rahat burası.

Rahat kanapelere karşılıklı oturduk. Kız çok memnun. Ama bana da merakla bakıyor.

— Ne güzel bir gün geçirdik değil mi?

Diye sordu. «Fevkalâde» dedim.

Tren istasyondan çıkıp hızlandı. Önümüzde 40-

45 dakikalık bir yolculuk var. Acelemiz yok.

Kız çok yorulmuş. Oturduğu kanapeye şöyle bir büzüldü ve iki dakika sonra uykuya daldı.

Kompartımandaki tek yolcuya baktım. Herif gerçekten hıyarın biri. Bir sigara yaktım, cana yakın bir delikanlı olduğumu anlatmak için laf açtım:

— Yarışta mıydınız?

— Evet. Siz de galiba?

Kıza baktım. İyice dalmış.

— Evet, oradaydım. Çok hoşuma gitti. Çünkü bizim için yarışlara gitmek fırsatı her zaman düşmez... Bari talihli miydiniz?

Başıyla tasdik etti:

— Üç yarış kazandım, çok kâr ettim.

Aptalın biri olduğu böyle rasgelene çok para kazandığını anlatmasından belli.

— Benimki tersine. Çok şanssız geçti günüm.

— Neden?

— Sormayın. Şu kismet oyunu denen iskambil kâğıdını oynayan bir adama rastladım. Seyrettim, dayanamadım, oynadım. Herif çok ustaymış, beni iyice yoldu. Onun üzerine elindeki üç kâğıdı bana satmasını teklif ettim. Çünkü kâğıtların mutlaka işaretli olduğunu tahmin ediyordum. Kâğıtları satın aldım. Fakat parayı boşuna vermişim. Kâğıtlar ba-yağı iskambil kâğıdı. Ne işareti var, ne de hilesi. Öteki kâğıtların tıpkısı.

Bu sırada kâğıtları çıkarıp herife uzattım ve fikrini anlamak için gayet dikkatle suratına baktım.

— Hakkınız var, dedi. Ben de bunu daima düşünürdüm. Kâğıtları hep hileli sanırdım. Oysa ötekiler gibi. Acaba bu kâğıtlarla oynadığına emin misiniz. Sakın arada değiştirip size başka kâğıtlar vermiş olmasın?

— Bunlarla oynadı. Değiştirmediğinden eminim.

Kâğıtları aldım, gösterdim, çevirdim, bir tanesini açtım gülmeye başladım ve :

— Kendi kendimi yuttum, dedim. Herif de gülmeye başladı. Kâğıtları topladım, yaptım ve serdim. Bu sefer bizimki çenesiyle bir kâğıt gösterdi. Açtım: Kız.

— Anlaşılan ben bu oyunu oynayamayacağım. Baksanıza, daha ilk seferde beni yendiniz.

Ve kâğıtları topladım. Birkaç defa açtım, kapadım. Sanki işin dalaveresini keşfe çalışıyormuşum gibi. Ondan sonra herife :

— Galiba işin püf noktasını keşfettim. Bakın dikkat edin, siz de farkına varacaksınız.

İlk defa oynadık, birini buldu, birini bulamadı.

— İsterseniz şimdi parasına oynayalım.

Cebimden bir lira çıkardım, masanın üstüne koydum. Önce biraz tereddüt etti, sonra karar verdi.

— Oynayalım, dedi. Ama şimdiden haber vereyim, ben bu oyunları iyi bilirim.

Kâğıtları topladım, gösterdim, serdim. Ve sağdaki kâğıdı göstererek:

— Kız bu olacak, dedim. Çevirdim, kız çıktı. Herifin lirasını aldım. Fakat masanın üstünde bıraktım. Kartları tekrar aldım.

— Bu sefer daha şanslı olursunuz belki. Diyerek kâğıtları yaptım ve serdim. Geçen sefer kızın köşesini bük müştüm. Yine öyle bıraktım ve herife dikkat ettim. Gözüyle köşesi bükük kâğıdı aradı ve gösterdi:

— Kız bu!

Açtım. Tabii kız çıktı ve parasını geri verdim.

Ve oyuna devam ettik. Bu sefer başka kâğıdın ucunu bük tüm. Lirasını geri aldım. Herif oyuna tutuldu. Kâğıtlara öyle dikkatli bakıyor ki. Fakat her defasında aldanıyor. Çünkü ben tezgâhı kurdum. Köşesi büyük, köşesi düzgün... Bu arada bizim âşık bocaladı durdu. Fakat herif sandığım kadar aptal değilmiş. Köşeye bakmak sevdasından vaz geçerek rasgele göstermeye başladı. Biraz da talihi varmış, dört lira paramı aldı.

— Artık oynamam. Durmadan paranızı almak istemiyorum, dedi.

— Yok, canım şansınızdan faydalanın, oynayalım.

— Yok, ciddî söylüyorum, oynamam artık. Çünkü şansım var, boyuna kazanacağım. Onun için bırakalım.

— Yok, böyle bırakmak olmaz. Oynayın bakalım.

Kaşlarını çatarak sordu :

— Yani ne demek istiyorsun? Canım istediği

zaman oynarım, canım istediği zaman oynamam. Hakkım değil mi?

Bizim kız horluyordu. Tren de bizim taraflara yaklaşıyordu. Ben, işin böyle ters gideceğini hiç hesaplamaııştım. Her halde elimi her zamanki gibi çabuk tutmamıştım. Durumu kurtarmak için çok vakit yoktu. Herife, paranın üstüne oturamayacağını anlatmak gerekiyordu. Birdenbire:

— Çıkar paraları, dedim.

— Bırak yakamı yahu, dedi.

Dedim ya, tartışmaya vakit yok. Ayağa kalktım ve gözüne bir tane çaktım. Sanki dünyada artık işi kalmamış gibi arkaüstü yatıverdi. Suratını korumak için ellerini kaldırdı, ama mukabele edemedi.

— Hadi diyorum; sököl paraları. Hem benimkileri, hem kendininkileri.

Elimi, paraları koyduğunu gördüğüm cebine doğru indirdim. Kolunu indirerek hareketime engel olmaya yeltendi.

Tren banliyöye girmişti. Az sonra yavaşlayacak... Ondan sonra da herif başıma belâ kesilecek.

Onun için yıldırım gibi bir yumruk vurdum çenesine. Bunun etkisiyle kanapenin üzerine yığılırken arkamda bir feryat işittim. Hemen döndüm. Kız uyanmış, bana, umacıya bakar gibi bakıyor. Yüzünde dehşet ifadesi var. Tekrar döndüm. Tartışma ile kaybedecek vaktim yok. Elim herifin cebine daldırdım. Olan bütün parasını çıkardım. Kız bağırdı :

— Bill... Off... Bill... Yapma.

Ona doğru yürüdüm. Korkudan âdeta titreyerek çekildi ve ben de ne yapacağının farkına varmadan bir sıçrayışla alarm zilini çekti. Kolunu yakaladım ama biraz geç kalmıştım. Tren hızını kesti. Kızı hemen kanepenin üzerine yatırdım. İçimde, şıllığı ezmek arzusu vardı. Öfke ile :

— Hay aptal cenabet, dedim.

Hiç cevap vermedi. Yüzüme tükürecekmiş gibi bakıyordu. Eğer bu kızıdan başkası olsaydı karnını tekmeler gebertirdim.

Nihayet frenler gıcırdadı, nerdeyse tren duracak. Bir elimle kızı bileğinden yakaladım, öteki elimle vagon kapısını açtım. Kapı, ileriye doğru açıldığı için kendi ağırlığı ile açık kaldı.

Bir ara kız çırpındı, fakat kanepede ölü gibi yatan herifi görünce her halde midesi bulanmış olmalı ki kendini bıraktı. Eğer deprenmeseydi bir istasyondan biz çıkabilirdik. Neyse, ben, herifi köşesine şöyle bir yerleştirdim. Kıza :

— Trenin durmasını beklemeden atlayacağız, dedim. Ve öne sürerek :

— Dört ayak düşmeye bak. Mümkün olduğu kadar kapıdan uzak atla; kapı çarpmasın. Hadi, hop.

Tren, tam kızın atladığı sırada durdu. Dizleri ve elleri üzerine düştüğünü gördüm. Şimdi sıra bende.

Trenin durmasından doğan sarsıntı üzerine kapı ileri doğru geldi ve ben atladığım sırada başıma çarptı. Havada bir takla atarak sırtüstü düştüm.

Pafff. Nakavt gibi birşey oldum. Ama, sersemliğim iki üç saniyeden fazla sürmedi, hemen kalktım.

Durmuş olan trende kapılar, pencereler açıldı. Her taraftan başlar çıktı. Silkindim kendime geldim ve gözlerimle kızı aradım. Birkaç adım ileride ve şaşkın bir halde bana bakıyordu. Hemen koştum, kolundan yakaladım.

— Çabuk kaçalım, dedim ve yolun kenarındaki hendeğe doğru çektim.

Fakat, kompartımanlardan gelen ışıklar az çok bizim üzerimize düşüyordu. Birkaç kişinin arkamızdan bağırdığını işittim. Trenin yanından yürümekte olan seftren bizi gördü ve peşimize düştü. Hem koşuyor, hem kızı çekiyordum. Önce hendeği başasağı olarak indik. Sonra karşı yamaca tırmandık. Oradan tekrar aşağı indik. Nihayet bir küçük evin bahçe parmaklığına geldik. Yanında başka kulübeler ve parmaklıklar vardı. Kızı kucakladığım gibi parmaklıklardan birinin üzerinden aşırarak bahçeye attım, kendim de arkasından. Bu mendebur gece kondular da birbirine bitişik denecek kadar yakın. Daha uzaklara gitmeye gelmez. Buradan geçip yolun ötesine gitmeli, başka çare yok.

Bir dakika durup etrafı dinledik. Uzaktan uzağa sesler geliyor, ama yakın değil. Bu hendek ve hendeği izleyen sırt çok işimize yaradı. Ve böylece trendekiler izimizi kaybettiler.

Bahçesine girdiğimiz kulübenin kapısından hafif bir ışık görünüyor. Kızı kolundan çektim, kulübeye yaklaştım.

— Arkama 'saklan, sesini çıkarma, dedim.

Kapının tokmağını çevirdim. Kilitli, açılmadı. Vurdum elimle.

Bir çocuk sesi :

— Anne! Arka kapıyı vuruyorlar, diye seslendi.

Bir kadın sesi :

— Aptallık etme. Arka kapıyı kim vuracak, dedi.

—Vallahi vurdular anne.

Ve küçük adımlarla kapıya yaklaştığını duydum. Kapı açıldı. Bir küçük oğlan. Ve küçüğü elimle kenara ittim, kızla beraber içeri girdim. Evin ön tarafına giden koridorda yürümeye başladık. Çocuk :

— Anne! Bir adamla bir kadın beni iterek içeri girdiler, diye bağırdı.

Biz ön kapıya varmadan karşımıza bir karı çıktı. İri yarı, korkunç bir karı.

— Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz? diye bağırdı.

Karı, öyle bir yaratık ki lâkırdı anlatmak mümkün değil. Onun için midesine bir yumruk savurdum. İkiye büküldü ve kışüstü yere oturdu. Kendine gelmesine vakit bırakmadan kızla beraber geçtik, kulübenin ön kapısına geldik. Kapıyı açtım ve çıktık. Tenha bir sokak, in cin yok. Kıza :

— Kaçalım, dedim. Ve tabana kuvvet koşmaya başladık.

Evdeki çocuğun bağırdığını işitiyordum. Biz

uzaklaştıkça ses yavaş yavaş kayboldu. Peşimizde de kimse yok. Hiç kimse.

Birkaç sokağı geçtikten sonra kıza nefes aldır-
mak için durdum. Çünkü artık yürüyecek hali kal-
mamıştı.

Durur durmaz elimden kurtulmak için kolunu
silkti.

— Biraz dinlenince tekrar yürürüz, buralarda
çürümeye lüzum yok..

Nefesi yerine geldi; Tekrar koşturmak için ko-
lunu tutmak istedim. Silkinerek elimden kurtuldu.

— Bırak beni! Artık seninle beraber gelemem.

— İş çıkarma! Zaten bu akşam senin yüzün-
den belâya uğradım. Yeter artık-

Tekrar yakalamak için elimi uzattım, geri çe-
kildi ve hınçlı bir sesle :

— Seni bir daha görmemek için gereği kadar
tanıdım, dedi.

Ve olanca kuvvetiyle suratıma bir şamar ya-
pıstırdı ve arkasını dönüp sık adımlarla uzaklaştı.

Olduğum yerde mihlanıp kaldım. Uzaklaşma-
sını seyrettim. Yanağım ateş gibi yanıyordu. Sanki
kızgın bir demir yapıştırmışlar gibi. Beni tokatla-
mıştı. Gölgesi yavaş yavaş kaybolmuştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

A RADAN üç hafta geçtiği halde daha dün olmuş gibi olayın etkisi altındayım. Bir türlü aklımdan çıkmıyor, gözümün önünden gitmiyor. Mideme, işkembeme kadar işlemiş yahu.

Bana dediği laflar hâlâ kulaklarımda.

— «Ben içimden senin bir kötü çocuk olduğunu biliyordum, bunu inkâr edemem. Hatta itiraf edeyim seni görünce afsunlanmış gibi oldum, ama senin ruhunda her halde bir doğruluk damarı olacağını ummaktâ idim. Kanının temiz olduğunu sanıyordum. Şimdi artık senin ne mal olduğunu iyice biliyorum. Sen bir itsin, alçak ve fena itin birisin. Sen bir kudurmuş hayvansın»

Anlamıyor, anlamak istemiyor yahu! Trendeki , sünepe herif korkağın birisi ise kabahat benim mi? Ben kendisini savunacak diye bekliyordum. İlk gö-

rünüşte aptal hali vardı, ama sağlam, kuvvetli bir çocuktuk. Dövüşmek istemediyse bana ne?

Sonra da bu işin ansızın olduğunu, beklenmedik bir iş olduğunu da anlamak istemiyor. Ben herife vurmak niyetinde değildim, ama aksilik bu ya iskambil oyununda yutuldum.

Şimdi beni görmek, benim halimi anlamak istemiyor.

İşinden çıktığı zaman beklersem yüzüme dik dik bakıyor. Buz gibi soğuk davranıyor. Sözlerime cevap bile vermiyor.

Beklemekte ısrar ettim. Bu sefer de evinin kapısına kadar iki arkadaşıyla beraber gitmeye başladı. Biri sağında öteki solunda.

Eğer yanına birini bulamazsa, ne yapıp yapıp elimden kurtulmanın yolunu buluyor. Meselâ : İşçiler kapısında beklersem, müşteriler kapısından sıvışıyor, ben de enayi gibi kapılar kapanıncaya kadar kız çıkacak diye bekliyorum.

Aslına bakarsan bunların hepsi benim umurumda değil. İsteddiği haltı etsin, bana vız gelir. Beni kukla haline getirecek kadın daha anasının karnından çıkmadı. Beni kuzu gibi meletecek kadın dünyaya gelmemiştir. Bana «it» dedi diye içim içimi yiyeceğini zanneden kadının şaşarım aklına.

Zaten karıların hakkımda ne düşündüklerine hiç kulak asmam, erkeklerin de öyle ya! İkisini de iplemem. Benim yumruğum sağ olsun. Ben ona bakarım kuzum. Allah onu eksik etmesin...

— Garson... Allah belânı versin, bir kadeh daha getir dedim be.

ULAN ne cenabet sokaklar bunlar. Herkesin kolunda bir aftos var... İnsan baktıkça iğreniyor. Bütün bu herifler kollarına taktıkları karıların elinde oyuncak, ama kendilerini Don Juan sanırlar ha. Ya benim gibi birisi gelir de pestil gibi yassılırsa halleri ne olur acaba?

Bu kızın niyeti ne idi? Beni oyuncak yapmak istiyordu. Ama baktı ki ben tehlikeli oyunlar oynuyorum. O zaman farkına vardı ki ben aradığı adam değilim. Ona bir hacivat lâzım, enayi bir hacivat, o da bizde yok anam babam.

— Garson... bir... tane... daha. Garson... bir tane...

BEN bu mektubu yazamayacağım. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama yazmaya başlayınca beceremiyorum, berbat birşey oluyor.

Ama mektup yazmaktan başka da çare yok. Çünkü kız beni görmek istemiyor. Çalıştığı mağazanın önünde Allahın günü nöbet beklemek neye yaradı. İçimdekini kâğıda döküp göndermekten başka yol yok... gel gelelim... onu da ben beceremiyorum,

Yaza-boza odam buruşturulmuş msveddelerle oldu.

Kızı hırpalamadan, benimle konuşmaya razı etmek kabil değil. Omuzlarından tutup şöyle bir sarsmak lâzım. Hiç olmazsa canı yanar da sesini işitirim. Ama bu da pek geğerli bir usul değil. Ben daha münasip bir çare bulmalıyım.

Galiba bu seferki mektup oldu. Yazdıklarım pek aptalca şeyler değil. Okuduğu zaman benimle alay edemez.

Zarfa koyup hemen göndermek lâzım. Hay Allah cezasını versin. şimdi aklıma geldi. Ben daha kızın adını bilmiyorum. Aklıma da sormak gelmedi idi. Lüzum görmemiştim. Bak bir kere yaptığıma.

Mektubu cebime koyup kızın çalıştığı Benny mağazasına yollandım. Mahsus çıkış saatından biraz evvel oraya vardım. Kapı civarında dolaşan bir velet gördüm.

— Yavrum, 5 lira kazanmak ister misin?

— İsterim ya. Ne yapmak için?

— Kolay bir iş. şimdi Benny mağazasından çıkacak bir kızı sana göstereceğim. Ona bir mektup vereceksin. Sen biraz şu tarafa gel. Kızın beni görmesini istemiyorum da ondan.

ocuğu ektim. Biraz yukarıda kapının girintisine sığındık. Başladık ıkış saatını beklemeye. Oğlan geveze.

— Ben de kızlara mektup yazıyorum, dedi.

—Sana ne it, diye ıkıştım.

Tam bu esnada bizim kız kapıdan ıktı. Yanın-

da bir arkadaşı vardı. Kızı göstererek oğlana :

— İşte şu, dedim. Al mektubu götür ver. Ağzını açma. Mektubu verdikten sonra hemen oradan uzaklaş. Kız köşeyi dönünce, gel paramı vereyim. Ben burada seni beklerim.

Çocuk mektubu aldı. Tam yürüyeceği sırada :

— İki kız var. Hangisine vereceğim?

— Yaya kaldırımın dış tarafındakine vereceksin.

— Peki, dedi, hakkınız var o daha güzel.

Gizlendiğim kapı girintisinden oğlanı dikiz ettim. Kızların arkasından koştu, yetişti. Ve bizimkine mektubu uzattı. Kız mektubu aldı, zarfa baktı. Sonra çocuğu aradı, ama oğlan oradan hemen tıymıştı.

Kız mektubu aldıktan sonra birkaç adım atıp bir elektrik lambasının ışığı altına gitti ve zarftan mektubu çıkardı. Ve okumaya başladı. Arkadaşı da okumak için eğilmişti ama ilk satırı okuduktan sonra bizimki arkadaşı okumasın diye biraz ondan açıldı.

Mektubu bitirdikten sonra atacakmış gibi elinde buruşturdu, fakat tereddüt etti. Birini bekliyormuş gibi sağına soluna baktı. Sonra çantasını açıp mektubu içine soktu. Arkadaşına birşeyler söyledi. Yollarına devam ettiler. Kızlar köşeyi dönünce bizim velet koşarak geldi. Elini uzattı. Parayı verdim.

— Mersi bayım, dedi.

Birkaç adım gittikten sonra döndü. Çok gizli

bir şey söylüyormuş gibi kulağıma eğildi :

— Doğrusunu söyleyeyim, sizinki benimkinden daha şeker, dedi.

Uzaklaşırken çağırdım.

— Al bir lira daha, bu da cabası, dedim.

Aldı ve «deli mi oldu bu herif» der gibi yüzüme baktı. Sonra tabana kuvvet koşmaya başladı. Hani, pişman olurum da parayı geri isterim diye korkmuş gibi.

BİZİM yalancı pehlivana:

— Bir kadeh daha, dedim.

Dört beş tane içti ama bu herife cesaret gelmesi için çok içmesi lâzım.

— Yoook! Para, iyi para. Ona bir diyeceğim yok. Ama altından bir çapanoğlu çıkmasından korkarım.

— Yok be yahu. Tehlikeli bir iş değil ki. Sen çevik bir çocuğa benzersin. Ayağına çabuksundur her halde. Öyle bir haksızlık olunca halk daima kızın etrafına toplanır. Onlar işin içyüzünü anlayınca kadar sen tüyersin.

— Ya oralarda bir polis olursa?

— Polissiz bir yer seçeriz yahu. Düşündüğün şeye bak.

— Demek sen beni yumruklar gibi yapacaksın?

— Tabii. Ama öyle sıkı vuracak değilim. Yok-

sa hapı yutarsın. O zaman ikimizi de enselerler. Ondan sonra da ahret suali sormaya başlarlar. Onun için ben hafifçe dokunurum ki gerekirse tüyebile-sin.

Önündeki kadehi bir yudumda içtikten sonra:

— Ya beni hapsederlerse? diye tekrar kuşku-landı.

— Yakalananları hapsederler enayiler. Yani ne istiyorsun anlamıyorum ki. Kızın koynuna girmek için mi para alacaksın?

Cebimden bir lira çıkardım. Avcumda oynamaya başladım. Parayı gördü.

— Tabii ben de para kazanmak isterim.

— İşte para yahu. Kazanmak istiyor musun, yoksa başka birini mi bulayım?

Parayı cebime attım ve ayağa kalktım. Birden-bire karar verdi :

— Tamam, kabul ediyorum.

Parayı uzattım, aldı.

— Haydi bakalım öyleyse.

Meyhaneden çıktık. Çabuk çabuk yürümeye başladı. Bir çeyrek yürüdükten sonra benim evvel-den seçtiğim köşeye vardık. Herifi durdurdum:

— Şimdi gözünü aç ve beni iyi dinle. Eğer mah-sus işi falso eder de kaçarsan, peşine düşer, ne ya-par yapar seni bulurum. Ve o hale getiririm ki se-ni, en az altı ay hastanelik olursun. Şerefsizim ya-parım, anladın mı? Bu bitti. Şimdi git o posta ku-tusunun yanında dur. Kızın önünden geçmesini bek-le.

Herifi söyledığım yere diktim. Ben de uzaktan dikiz etmeye başladım. Civarda bir saat yediyi çaldı. Demek ki kız işten çıkmak üzere. Hah işte geliyor yanımdan geçti.

— Bonsuvar, dedim. Döndü, baktı ve yoluna devam etti.

Posta kutusuna yaklaştı, ben de biraz ilerledim. Herif bana bakıyordu. Başımı kaşır gibi kolumu kaldırdım. Aramızda böyle işaretleşmeyi görüşmüştük. Kız önümden geçerken hemen durduğu yerden ilerledi, kızın elindeki çantaya saldırdı. O anda fırladım, üzerine doğru koştum. İki saniyelik iş. İki- si çantayı çekiştiriyorlar. Oğlan, işi pek sıkı tutmuyordu.

— Vay namussuz herif, diye bağırarak herifi çektim, kızıdan ayırdım ve bir şamar attım.

Birkaç kişi karşı caddeden koşup etrafımıza geldiler. Herif şamarı yer yemez hemen tazı gibi tündü. Arkasından kimse de koşmadı.

Karşı taraftan gelen iki kişi şapkalarını çıkarp kıza «bir yeri incinip incinmediğini» sordular. «Hayır» diye cevap verdi. Zaten halinden birşey olmadığı anlaşılıyordu. Berikiler de ipi kırdılar.

Bana bu olay pek kolay ve hafif geçti gibi geldi. Kız bana döndü :

— Çok teşekkür ederim. Çok nazik ve cesursunuz. Ama yalnız formda değilsiniz. Vaktiyle bir tokatta adamları bayıltıyordunuz. O iti görürseniz bana pek nazikâne ve yumuşak saldırdığından dola-

yı tarafımdan teşekkür ediniz, dedi, sırtını döndü ve uzaklaştı. Ben de salak salak öbür yöne doğru yürümeye başladım.

OYSA ilk kez ona lâkırdı etmesini becermiştim. Yoksa beni gece odasında bırakır mıydı? Sonra, beraber yarışlara gitmeye de razı etmiştim. Bu gösteriyor ki kızı kandırmak kabil... Ama ne fayda. Çünkü kandırmak için görüşmek lâzım. Ona da hasba yanaşmıyor. Senden kaçan bir kızla nasıl görüşürsün? Önünden geçerken suratına bakmıyor yah. Sen ne söylüyorsun?

Ah... Şöyle kaçamayacağı bir yerde kıştırırsam.

Hay Allah... Nasıl aklıma gelmedi, şimdiye kadar, ben bu kızı benimle konuşturmanın yolunu bulurum.

Odamdan çıktım. Tabana kuvvet doğru Benny mağazasına... Kapıya geldim. İçeri girdim. Redingotlu bir herif karşıma çıktı.

— Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim? diye sordu.

— Tıraş etme! dedim...

Herif şaşaladı.

— Affedersiniz anlıyamadım. Ne buyurdunuz?

— Hiç... Şöyle bakıyorum, yasak mı?

— Buyurun bakın efendim, dedi ama gözünün ucu ile beni kontrol ediyor, hani birşey araklayaca-

ğımdan işkillenmiş olacak. Mağazanın içinde dolaşmaya başladım. İnsan kilometrelerce yol yürümüş gibi yoruluyor. Müşteri kalabalığı arasından kendime yol açmaya çalışıyorum. Her tarafta gaco (kadin) lar vıcır vıcır kaynaşıyorlar. Kimisi alıyor, kimisi satıyor. İçerinin havası adamı bunaltıyor. Bizim kızdan eser yok.

Zemin kat salonlarımı dolaştıktan sonra birinci katı, sonra ikinci katı, sonra üçüncüyü, sonra daha üst katı. Ve artık ümidi kestiğim sırada bizim yosmayı bir şapka kutusu ile meşgul gördüm. O tarafa gittim.

— Bonjur, dedim.

Başını kaldırdı, bana baktı. Bu kızı tanıdığımdan beri hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

— Burada benimle konuşamazsın.

— Biraz konuşmaya geldim, dedim.

— Çabuk git buradan.. Sonra ben işimi kaybederim. Beni buradan kovarlar.

— Yok... Buradan daha uygun yer olur mu konuşmak için.

— Git diyorum, rica ederim git. Eğer seninle görüştüğümü görürlerse başıma iş çıkar.

En güzel tebessümümle güldüm.

— Peki, giderim ama bir şartla. Bu akşam benimle buluşmayı vadedersen.

— Böyle birşey söz konusu olamaz.

— Öyle ise benimle konuşuncaya kadar burada kalırım.

Gözlerini tekrar bana dikti. Bu sefer gözlerin-

de öfkeden çok korku okunuyordu. Kontrol kılıklı bir cadaloz karı, ileride tezgâha dayanmış, bizim tarafa bakıyordu. Galiba ne konuştuğumuzu merak ediyordu.

Kız birdenbire :

— Peki... dedi. Çıkış kapısında bu akşam buluşuruz. Ama rica ederim hemen çık git buradan.

Merdivenleri üçer üçer atlayarak alt kata indim. Kapıda beni karşılamış olan redingotlu herif yan yan baktı. Eğer neden dolayı bir yumrukta suratını çarşamba pazarına çevirmediğimi bilse yukarıdaki kıza bir aylık ikramiye verdirirdi.

KIZ sözünde durdu. Ve yalnız olarak çıktı, kapının biraz ilerisinde duruyordum. Bana doğru ilerledi. Önümde durdu. Pek keyifli görünmüyordu. Sert sert :

— Geldik' ne olacak? dedi.

— Burada durmayalım, şöyle bir tur yapalım.

Yürüdük. Kafamı işletiyorum ama diyecek bir şey aklıma gelmiyor.

— Gördün ya. Sen de ne diyeceğini bilmiyorsun, dedi.

— Hakın var... Doğrusunu istersen, aynı maksatla eskisi gibi buluşmak, konuşmak, ne konuşursak konuşalım onun önemi yok.

Durdu, yüzünü bana döndü. Yüzündeki ifade sertti.

— Artık imkân yok. Onu aklından çıkar.

— Neden?

— Çünkü senin bir haydut, bir it, bir hırsız olduğunu öğrendim. Böyle bir insanı görmeye tahammülüm yok.

Bu sözleri söyledikten sonra dönüp gitmeye başladı. Kolundan yakaladım.

— Dur da lafımı bitireyim. Bir defa o da istemeyerek yaptığım meret bir işten dolayı benim hakkımda böyle kararlar vermeye hakkın yok. Zaten uyanmamış olsaydın, birşeycikleri göremeyecektin. Ben o herifi isteyerek mi dövdüm? Mecbur etti beni. Hem paramı yuttu, ben hem de, «artık oynamam» diye mızıkçılık etmek istedi. Beni mecbur etmedikçe ben kimseyi tepelemem, vaziyeti kurtarmak için başka çare kalmazsa o zaman vururum.

— Başkaları vaziyeti senin gibi düzeltmiyorlar, başka usuller, daha insanca çareler buluyorlar.

— Yavrum sen beni iyi dinle. Ben başka şey bilmiyorum. Bugüne kadar böyle geldim, böyle giderim. Çünkü başka usul, başka yol bilmiyorum. Bundan dolayı da kendimi kabahatli bulmuyorum. Bana hayatımda kimse yardım etmiş değildir. Kimse elimden tutmuş değildir. O trendeki herifin karşısında tek başıma idim. Ben ne yaparsam hep tek başıma yaparım. Kimseden yardım beklemem. Bundan daha dürüst ne olabilir? Söylesene.

Soğuk bir tavırla:

— Çok dürüst. Yalnız şurası var ki sen iki

kişi kuvetinde bir adamsın, karşındakiler bir adam kuvvetinde... Güzel tesadüf değil mi?

— Yahu! Deli olacağım. Yani ben kuvvetli isem bu bir kabahat mi, bir kusur mu?

Kız hiç cevap vermedi. Karşı karşıya durup duruyoruz. Sonunda:

— Yavrucum, birşey söyle ne olur. Bir laf et be.

Başını yere eğdi, tretuara bakarak.

— Sana diyecek lafım yok artık, yalnız bir daha yüzünü görmek istemiyorum.

Halinden gerçekten düşündüğünü söylediği kanısına vardım. Bu sözün içimden birşey kopardığını hissettim.

Ne dediğimi bilmeyerek konuştum.

— Böyle insafsız olma kızım. Anlamıyorsun sen beni. Ben de kendimi anlatamıyorum. Çünkü ben hayatımda hep yalnız yaşamışım. Öyle olmasımı da istedim. Arkadaş... Benim için arkadaşlara lüzum yok, asla. Ne işime yarar? Ne yararı olabilir? Ama şimdi öyle değil, sen varsın. Her zaman içimdesin, damarlarımdasın. Her yerde sen, nasıl anlatayım, her dakika sen, bana karışmış bir haldesin. Seni içimden, kendimden ayırıp atamıyorum...

Durdum, birşey söylesin diye bekledim.

Derken hiç beklemediğim birşey oldu. Birdenbire göğsüme yüzünü sakladı, hiç ses çıkarmadan için için, fakat arada hıçkırarak ağlamaya başladı. Dondum kaldım. Ne yapacağımı şaşırdım. Gelen geçen görüyor. Rezalet yahu!

Omuzlarından yakaladım ve sarstım:

— Yapma yavrum, ne oluyorsun? Sus Allah-aşkına ağlama.

Hıçkırarak:

— Ah Bill, dedi. Sen neden böylesin? Neden herkes gibi değilsin.

Bu söze hiç cevap veremedim.

— Bill. Neden namuslu bir iş tutmuyorsun? Neden normal bir hayatın yok. Ciddi bir iş, meselâ Benny'deki çalışanlar gibi dürüst bir iş aramıyorsun?

Bu sözler kafama balyozla vurmuşlar gibi etki yaptı. Bu kızın da aklına bakın. Beni mağazadaki redingotlu enayi gibi görmek istiyor. Her gelene temenna çakayım, reverans yapayım. Eğer iyi bir hacivat olursam birkaç para fazla verecekler bana. Bu şıllık beni bu kılığa sokmak sevdasında.

Elimle iterek...

— Has'tir, defal buradan. Gözüm görmesin, dedim. Ve suratına bile bakmadan yanından ayrıldım.

İnsanın hayatında böyle şeyler başına gelir. O zaman dişini sıkmak lâzım. Hani bir yerden geçerken kafanıza birşey düşer, sizi sersemletir. Bu da ona benzer. Dişini sıkmak lâzımdır. Başka yolu yok.

Sokakta yürümeye başladım. Gözlerim bakıyor, fakat hiçbir şey görmüyordu. Sağa sola baktığım da yok. Burnumun doğrusuna gidiyordum. İnsan iyi birşey beklerken, aksine kanını oynatacak bir olay olursa, adamın nevre döner. Bu kız da benim

kanımı oynattı. Allah belâsını versin, cehenneme kadar yolu var. Bir daha yüzünü şeytanlar görsün. Zaten bu olacak şey değil canım. Bir kıza tutul, aklını oynat. Erkekliğin şanına yakışır mı bu? Bir yosmaya, dizginleri vermek. Ben o çeşit kuklalarından değilim. Beni kimse avcunun içine alamaz kuzum.

Bu kızın sevdasını yüreğimden söküp atmalıyım. Kafamdan hayalini çıkarmalıyım. Karnımdan kuruntusunu atmalıyım. Yani eğer şimdi elime geçse boğuvermek işten bile değil. Hiç olmazsa bu kaltak yüzünden bu derece azap çekmezdim.

Köşeyi dönerken birine çarptım. Küfrederek ittim herifi. Hay Allah! Kızın öfkesini galiba bundan alacağım, herif smokinli. Tuhafı ne? Biraz da kız andırıyor. Tabii benzeyecek. Çünkü kızın hayalini gözümünden silemiyorum ki... Bu odur o. Şimdi hıncımı alayım da görsün.

Ben dediğimi yapan adamım. Yüzüme bakan herifin suratına yumruğu indirdim. Herif sendeledi. İkinci yumruk hesabını temizledi ve yere yıkıldı. Kan içinde yere yığılıverdi. Düşerken de:

— Azgın it! Azgın it! dedi.

Herifi kaldırdım. Ayakta tuttum... sallanıyordu. Sağıma döndüm bir tane daha çaktım bütün kuvvetimle... azgın bir it gibi... azgın bir it gibi... azgın... bir... it gibi.

Tekrar çuval gibi çöküverdi. İpi kesilmiş kukla gibi... salhanede beynine balyoz vurulmuş hayvan gibi...

Ötede bir polis... düdüğü ile kulaklarımı tırma-
lıyordu. Şöyle' 200 adım kadar ötede. Döndüm bak-
tım, yol serbest. Şu herifi biraz koşturalım.

Diz çöktüm, yerdeki ahababın cebini yokladım.
Ve cüzdanını aldım; aziz cânım için.

Ayağa kalktığım zaman polis epeyce yaklaştı.
Yarım sol yaptım ve tabanları yağladım. Fır-
tına gibi gidiyordum.

Bu akşam her halde kötü bir günümdeyim. Ta-
lihim yok. Sokağın karşı yakasına geçerken hızla
gelen bir otomobil virajı dönüverdi. Vaktinde stop
edemedim. Bana çarptı. Kendimi toparlayamadım
ve havada birkaç defa döndüm.

KENDİME geldiğim vakit hafif hafif sarsıl-
makta olduğumu hissettim.

Gözlerimi açtım, ama birşey farkedemedim.
Sanki gözlerimde bir perde var. Az sonra gözlerim
alıştı; görmeye başladım. Etrafımdaki şeyleri se-
çebiliyordum. Yanımda üniformalı bir polis... Be-
yazlı bir de kadın. Bir başka beyazlı adam daha.
Demek bir polis, bir hastabakıcı, bir de doktorla
hasta arabasındayız.. Herhalde yaralandım. Polis
bana bakıyordu, sonra döndü, 'tekrar baktı. Gözle-
rini benden ayırmıyordu.

«Kendine geliyor.» Dediğini duydum.
Doktor:

— Yaraları önemli değil sanırım. Ama şu kanı durdursak.

Etrafımda olup biteni görüp anlamak istiyordum. Sarhoş gibi bir haldeyim. Mırıldandım:

— Benden mi bahsediyorsunuz? Benim mi yaralarım önemli değil. Öyleyse bırakın beni gideyim.

Polis:

— Acele etme. Sen benimle berabersin, diye cevap verdi.

Yerimde doğrulup oturmak istedim. Fakat başım çok ağır geldi.

— Yahu ne diye beni götürüyorsunuz? Mademki birşeyim yok.

Polis:

— Bak şuna dedi ve cankurtaranın öbür ucunu gösterdi.

Başımı o tarafa çevirdim. Birşeye eğilmiş olan doktorla hastabakıcının sırtlarını gördüm. Birşeyler yapıyorlar. Derken doktor, birdenbire doğruldu. O zaman karşıdaki yatağı gördüm. Kıp kırmızı idi. Kandan başka birşey görünmüyor. Daha da kırmızı birşey gözüme çarptı. Yatanın yüzü. Bütün dikkatimle bakmak istedim ama başım dönmeye başladı. Kan gördüğüm için değil, ben kan görmeye alışıkım. Zaten o tarafa bakmadan önce de başım dönüyordu. Başımı tutmak için elimi kaldırdım. O da kıpkırmızı kan. Herifin suratı gibi kanlı.

Gönlüm bulandı. Kolumu indirdim. Dönüyor.

Etrafımdakiler dönüyor... Tekrar kendimi kaybettim.

HERİF çok bocalamış. Ama canı pekmiş ki germemiş. Şimdi de hızla düzeliyormuş. Polisler söylüyorlar bunu bana.

Kızıl saçlı birine:

— Talihim varmış, dedim.

Ama o benimle aynı fikirde değildi:

— Bu sana iyi bir ders olur, dedi.

Hiç ağzımı açmadım. Yalnız, dikkatle suratına baktım. Bulunduğum kötü durumda ağız kapatmak en doğru yoldur. Çünkü ne söylesen hep kötüye yorarlardı ve adamın aleyhine kullanırlardı. Ama bir insanın yüzünü hafızasına iyice yerleştirirseniz, günün birinde daha uygun koşullar altına rastladığınız zaman hesaplaşırsınız.

Şimdiki durum tatsız. Polis, herifin pastırmasını çıkardığımı görmüş öyle söylüyor. Bir karı da penceresinden herife ne yaptığımı iyice seyretmiş. Üstelik, para cüzdanı da benim ceketin cebinde bulunmuş. Anlayacağınız, bundan daha berbat bir durum olmaz.

Böyledir; bizim hayatta oyun bir de ters döndü mü, belâ hep birden gelir. Uzun zaman oynarsınız, o kadar ustalaşırsınız ki, günün birinde kaybedeceğinizi aklınıza bile getiremezsiniz. Yakalanan-

lar için «manevra etmesini bilmemiş» derler. Laf-tır o. Neyse.

Demek ki kodese gireceğiz. Siz ona bakın. Böyle birşeyin başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Onun için şimdi ne yapacağımı kestiremiyorum. Aca-ba ne kadar ceza yiyeceğim? Üç ay mı, altı ay mı? Beklemekten başka yapacak şey yok.

BUGÜN duruşma günü. Vallahi hiçbir şey düşünmüyorum artık. Çünkü bugün gelsin diye bek-lemekten patladım. Asabım bozuldu. Ne olacağını bilememek yok mu? Cehennemdir, cehennem!

Ne kadar ceza verirlerse versinler, çabuk ge-çer. Mesele ne kadar olduğunu bileyim. Üst tarafı vız gelir. İstedğim bu. Yakamı bıraksınlar, bıktım bu sorgu sualden.

Artık batağın içindeyim. Ama bugüne gelince-ye kadar ne uzun sürdü bu meret. Ne bitmez tüken-mez şey.

Bu mahkemeler de sorgu sualle adamın canı-nı çıkarıyorlar. Polis gelir kendi masalını anlatır. Arkadan pencereden olayı gören karı gelir, gevce-zelik eder. Ondan sonra sıra tepelediğim hırtta... Ka-fasındaki sargılar arasından mırıldanır durur.

Ben de bunların hepsi yalandır deyip dayatırım.

Derken tekrar onları dinlerler. Arkasından ben de tekrar inkâr ederim. Hepsi yalancıdır, diye inat ederim. Böylece uzayıp gider. Halbuki şu mahkeme

salonunda benim sonucumu kestiremeyen bir tek adam yok, ama gelgelelim tekrar tekrar sorar dururlar.

Beni savunmak için atadıkları müzevir herif polislere bir sürü şeyler soruyor, şaşırtıp da falso ettirmek için. Sonra mahkemeye benim biraz aptal olduğumu, beynimin zayıf olduğunu isbata kalkıyor. Benim sorumsuz olduğumu, sizin anlayacağınız bir budala bir deli olduğumu iddia ediyor, bir defasında o kadar ileri gitti ki, kulağına eğilip fazla konuşmamasını ihtar ettim.

Ne ise bugün çilemiz doluyor. Yargıç o bilinen konferansını verdi:

— İğrenç bir cinayetten dolayı suçlu olduğunuz sabit oldu. Talihiniz varmış, bu mahkemede bir katilden dolayı mahkeme edilmediğinize şükretmelisiniz.

Daha neler yumurtlamadı... Herif makine gibi konuşuyor... Lâkırdıyı uzatıyor, ağdalı laflar ediyor. Dinlenecek şey değil; ama bu sözleri dinlerken salondaki sessizlik, adamın asabını bozuyor. Tüyle-
rim ürperiyor vallahi. Bir sağıma bakıyorum, bir soluma. Fakat hakimın sesi hep kulağımda...

Derken birdenbire sinirlerimin tahammülü kalmadı. Gözümü gözünün içine diktim. Ve o sırada...

— ... ve bundan dolayı dokuz kuyruklu kırbaçla on defa kamçılanmanıza karar verildi.

Sözünü işitince vücudumu bir ateştir kapladı. Cezayı veren ihtiyar hacivata baktım. O da bana baktı. Dilimle, kupkuru kesilmiş olan dudaklarımı

ıslattım. Ağzım kupkuru. Herhalde yanlış işitmedim... Karşımdaki perukalı herif böyle söyledi. Yüzüme de dik dik bakıyor.

Derken salonun sesizliğini bir hıçkırık yırttı. Gözümü hokkabaz heriften ayırdım. Dinleyicilere baktım ve aradım. Evet bizim kızmış ağlayan. Mahkemeye gelmiş demek... Dudakları titriyor, vücudu titriyor. Gözlerinde tatlı bir keder ifadesi var. İçinde gözyaşları titriyor.

Nasıl, nereden öğrenmiş de buraya gelmiş. Birdenbire iflahım kesildi. Cesaretim kırıldı. İki kolumdan tuttular. Koyun gibi başım önümde mahkemeden çıkardılar.

ALTINCI BÖLÜM

POLİSLER, gardiyanlar sanki görülmemiş bir hayvanmışım gibi yüzüme bakıyorlar. Hatta bazan hayretle birbirlerine de bakıyorlar. Aralarında bana dair işaretleşiyorlar, ama ağızlarını açıp birşey dedikleri yok. Gözleriyle konuşuyorlar, yalnız gözleriyle beni kestiriyorlar, tartıyorlar, ölçüyorlar. Henüz hakkımda bir fikirleri yok. Çünkü benim çapımda bir vahşi hayvana hergün rastlayamazlar.

— Ben bu işe dayanırım.

Suratlarına bağırduğım bu sözlerden canları sıkılıyor besbelli. Çünkü onlar da bunu düşünüyorlar. Gözlerindeki ifade benim iddiamı kabul etmediklerini gösteriyor.

Başıma geleceği bilmediğimi söylüyorlar gözleriyle.

Acıdan gebereceğimi anlatmak istiyorlar.

Düşünceleri bu... Suratlarından okuyorum niyetlerini. Kilitlenmiş ağızlarının biçiminden, içlerinden geçeni seziyorum.

— Hiç böylesini gördünüz mü? Bu cezaya gözünü kırpmadan göğüs gelecek kimseye hiç rastladınız mı? Diye soruyorum.

Ayrı ayrı her birine soruyorum. Hiç cevap vermiyorlar, sade başlarını sallıyorlar.

— Ben acıya çok dayanırım, ben! diye suratlarına bağıryorum, hayran olsunlar diye! Fakat herifler anlamak istemiyorlar.

— Dayağı siz mi atacaksınız! diye sordum. «Hayır» diye başlarını kaldırdılar.

Bileğime kelepçeyi taktılar, kilitlediler ve beni büyük bir çerçeveye gerdiler. Bunu da tam bir sessizlik içinde yaptılar.

Soruyorum... soruyorum:

— Beni kim kamçılacak yahu? Cezanın uygulanmasında kimler bulunacak? Kim görecektir? Dayak yerken beni kim seyredecek? Şüphesiz, onlarca bunun önemi yok. Ama gel gelelim ben bunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kız da bunu biliyor. Kamçılanacağımı biliyor. Çünkü karar verilirken mahkeme salonundaydı. Acaba cezanın hemen uygulanacağını farkında mı?

Cezamı gülümseyerek çekeceğimi kıza söylerler mi? Zannetmem. Kimin ne üstüne vazife! Ama ben söyleyeceğim. Cezamı çekerken suratlarına güldüğümü ilk rastladığım zaman ona söyleyeceğim. Nasıl sıçanlar köpeği ısırmağa çalışırlarsa, bana da

öyle yapmak istediklerini anlatacağım. Kırbacı yediğim zaman gıdıklamışlar gibi güldüğümü mutlaka söyleyeceğim. Ama... hayır... bunu bilmemesi daha iyi. Beni kamçıl原因 kimsenin cesaret edemediğini birinin ona söylemesi daha iyi olur. Yoksa ben bir daha kızın yüzüne bakamam.

Çünkü. Eğer beni gördüğü zaman ağzının kenarında en ufak bir alay sezersem gebertirim kaltağı.

Bir de hekim getirmişler. Kalbimi dinledi. Biraz fazla çarpıyor bugün. Ama hastalıktan, korkudan falan değil. Bu yeni dalaverenin verdiği heyecandan.

Ne sanıyorlar bilmem ki. Hekim bana bakıp ne olacak? Ben hasta mıyım, gebe karı mıyım, neyim yahu!

Muayeneden sonra başıyla «evet» işareti verdi. Demek ki dayak yemeğe dayanıklı olduğum anlaşılmış.

Bir sürü kaltaban toplanmış. Beş hıyar, bir iş yapacaklarmış gibi gayet ciddi tavır takınmışlar. Başlarında bir herif. Onlara emir veriyor. Şunu yapın, bunu yapmayın diye. Bir namussuz suratu var ki fırsat bulsam da biraz yassılıtsam diye içim gidiyor.

Ama şimdi bu keyfi yerine getirmenin sırası değil. Önce ellerimin serbest olması lâzım. Şimdi keyiflenmek sırası onlarda. Manzarayı onlar seyredecek.

Koca salon sessizlikle dolu. Bu sessizlik adamın

karnını ağrıtıyor. Heriflerin de hiç acelesi yok. ş-
lerini gayet ağır yapıyorlar, tatilde imişler gibi.

Salona şöyle göz gezdirdim. Kamçıyı vuracak
herif şurada ileride duruyor. O cenabet şey de ne
çirkin meret. Kalın ve uzun sırimdan yapılmış kuy-
ruklar, uğursuz şeyler. Uçlarında da düğümler var.
Pis birşey.

Demek bizi bu kerata kamçılacak ha? Aman
suratına iyi bakayım da, hafızamdan çıkmasın. El-
bette günün birinde karşı karşıya geliriz. Şimdi ba-
na vuracak. Ben mukabele edemeyeceğim. Bugün
vaziyet böyle. Fakat dışarıda bir gün rastlarsak
birbirimize. Amanın ne cümbüş olur, ne cümbüş.

Sabahleyin biraz üşüdüm. Şimdi geçti. Gömle-
ğimi çıkarmış olmalarına rağmen gövdemde, alnım-
da ter tanelerinin yuvarlandığını hissediyorum. Be-
ni gerdikleri çerçeve salonun ortasında. Kollarım
birbirinden ayrılmış olarak yukarıya doğru çerçe-
veye bağlanmış. Şimdi de ayaklarımı bağlıyorlar.
Çerçevenin alt kısmını zincirliyorlar.

Hadi bakalım. Bugün fırsat sizde. İstedığınızı
yapın. Ama günün birinde daha başka şartlar al-
tında elbette görüşürüz. Muhakkak görüşürüz. Al-
lah büyük.

KIRBACIN uçları havada ıslık çalarak sırtıma
yapışmak üzere iken elinde olmayarak öne doğru
eğilmek istedim, fakat kalın çerçeveye beni öyle bir

germişler ki, kıpırdamak imkânsız.

Sırımların sırtıma çarpmasının boğuk sesini işitiyorum. Yarım saniye kadar birşey hissetmedim. Derken birdenbire dehşetli bir yanma. Bütün vücudumu harabediyor. Tıkanacağım, kalbim beni boğacak. Karşımdaki duvar oynuyor gibi oluyor.

Derken duvarın oynaması durdu. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki, çene kemiklerim kırılacak.

Bunun gibi on kırbaç. Daha dokuz tane var. Allahım, sen bana yardım et, insanın canını burmasını nasıl da biliyorlar. Bu acıtmak değil. Bu, işkence bu!

Bir daha haydi bir daha. Bütün kanım beynime çıktı. Gözlerim birşey görmüyor artık! Kör oldum kör. Görmüyorum.

Yapmayın, yapmayın Allahaşkına! Yeter, yeter. Allah, Allah! Ah, sırtımı. Sırtımı yardılar.

Hâlâ bitmedi, hâlâ bitmedi. Yarabbi daha bitmedi mi? Bırakın beni şu beni bağlayan demirleri kırayım. Allahım. Sen benim elimi çöz de beni kamçılayan bu domuzu bir yumrukta geberteyim, ezeyim. Paralayım, yok edeyim.

Ellerim kalkmak istemiyor. Kelepçelerden çıkmıyorlar. Ulu Tanrım şunları kurtar da. Bak o kadar uğraşıyorum. Çıkıyor. Bileklerim kan içinde kaldı. Kan kollarımdan aşağı doğru akıyor.

Of Allahım artık ben adam değilim, ben bir büyük yarayım. Hâlâ bitirmeyecek misin? Beni öldürmelerine müsaade edecek misin?

Allahım birini elime ver de öldüreyim. Çözün

beni de birini öldüreyim. Bu halimle oradakilerin hepsini öldürürüm. Kuvvetim henüz yerinde iken Allahım ver bana bu fırsatı da bunları temizleyiveriyim. Onların bana yaptıklarını ben de onlara yapayım. Ne olursun yarabbi bana bu fırsatı ver de şunların karnından barsaklarını döküvereyim.

Aah, ah ben artık leş gibi birşeyim. Bitirdiler, beni çözüyorlar, gerdikleri çarmıhtan. Allahım hiç kuvvetim yok. Kuvvetim yok. Bunları öldürmeye...

KIŞ geldi. Uzun sürdü ama, sonra bitti. Kış olduğunu havanın soğuk oluşundan anladım. Göğün hep kapalı oluşundan anladım.

Sonra da çabuk akşam oluyordu. Hapishane bunları sizden saklayamaz, ama başka olan bitenleri saklar. Dünyadan haberiniz olmaz. Hapishane sizin herşeyinizi alır. Yalnız iki şey bırakır. Hücreden koridora, koridordan avluya çıkıp birkaç saniye nefes almak.

Sonra bir düdük sesi, tekrar kodese. Tekrar hücreye kapı üstünüze kapanır. Ve duvarlar sizi aralarında sıkıştırırlar.

Hücre, hareketime mâni oluyor, kendimi müdafaaya imkân bırakmıyor. Ya sırtımdaki yaralar. Yanıyor. Kızgın demirle yakmışlar gibi yanıyor. Dokuz kuyruklu kırbaçla hâlâ dövüyorlar gibi yanıyor. Namussuzum. Her an kırbaçlıyorlarmış gibi ısırtıp çekiyorum.

Duvarlar üzerime yıkılıyor gibi geliyor. Ya öteki hücrelerdeki mahpusların.

— Susturun şunu, ağzını tıkayın keratanın, diye bağırışları. Ve gardiyanların kapının deliğinden ağzına gelen sözleri söylemeleri.

GARDİYAN:

— Sizin bir ziyaretçiniz geldi. Bir kadın.

Yaa. Demek ki kız beni yoklamaya geldi. Muhakkak bana: «Tabii bu felâketin senin başına ergeç gelmesi muhakkaktı,» diyecek. Beni tetkike geliyor. Benim hesabım tamam mı, görmeye geliyor.

Gardiyan:

— Ben kimseyi görmek istemiyorum, dedim.

— Haydi Saunders çocukluk etme, biraz fikrini değiştirsin.

Bu herif fena bir adam değildir.

— İstemiyorum görmek dedim, istemiyorum yahu!

Omuzlarını şilkti ve çekildi. Hücremin kapısını üstüme kaparken.

— Bir dakika dur. Geliyorum, dedim.

Kendisini takip etmemi işaret etti. Koridorda yürüyoruz. Köşeyi döndük. Bir kapı açtı, kız orada.

Saçları eskisi gibi değil. Yüzünde de bambaşka bir ifade ama yine de değişmemiş. İyice dikkat edince değişmediği görülüyor.

— Bonjur Bill, dedi.

Ben hiç cevap vermedim. Gözlerimi gözlerine diktim. Nazarlarının mânasını anlamaya çalışıyorum. Beni inceden inceye süzsün diye bekliyorum.

— Bu senin başına gelecekti, desin diye bekliyordum.

Ama böyle birşey demiyor. Gözlerinin bakışı Jannot Lapin'in yarışı kazandığı günün bakışı.

Bana sanki hiçbir şey olmamış gibi bakıyor. Sonunda.

— Neden geldin? diye sordum.

— Sana bonjur demek için, çoktandır gelecektim.

— Bana bonjur diyeceksin de ne olacak?

Gülümseyerek cevap verdi.

— Bırakalım bu lafları bir tarafa bugün formunda görünüyorsun.

— Sen de öyle.

Sustuk. Böyle vaziyetlerde konuşacak laf bulmak çok güç oluyor. Birkaç saniye sonra tekrar.

— Ben yine Benny'de çalışıyorum.

— Şimdi arka kapıda seni kim bekliyor.

Gülmesi durdu. Yüzü bozuldu.

— Bill. Benimle böyle konuşma.

Tekrar gülümsemeye başladı. Sonra gayet tabii, hani «saat kaç» dermiş gibi sordu.

— Burada daha ne kadar kalacaksın?

Omzumu kaldırdım. Sonra yüzümü buruşturdum. Çünkü bu hareket sırtımın derisini çekiyor ve yaralarımı acıtıyor.

— Uzun zaman kalmadı.

— Ne yapacağını tasarladın mı, çıkınca?

— Anlamadım? Ne gibi?

— Yani çıkınca ne yapacağına dair bir planın, bir fikrin var mı?

Başımı salladım.

— Vallahi doğrusu böyle birşey düşünmedim. Ne faydası var?

Gözlerimin içine bakarak dedi ki.

— Duruşma gününden beri hep bunu düşündüm ve bana iki şey va'detmeni çok isterdim.

— Neymiş o iki şey?

— Birincisi, hani ağladığım gece yok mu? İşte o akşam sana söylediğim sözleri unutman. İkincisi senin için, senin hayatın için plan hazırlamayı bana bırakman.

Hayretle yüzüne baktım.

— Söylediklerini pek iyi kavrayamıyorum.

Gülümsemeye başladı. O esnada gardiyan geldi. Kızın koluna dokundu. Konuşma süresi bitmişti. Başıyla bunu anlattı ve gitmesini işaret etti. Kız:

— Yakında yine gelirim Bill, dedi.

— Güle güle. Yine görüşürüz, dedim.

Ve tam konuşma odasından çıkarken:

— Beni görmeye geldiğine teşekkür ederim ve daha erken gelmediğine de tekrar teşekkür ederim, dedim.

Gardiyanla beraber yine yerime döndüm. Bü-

tün koridor boyunca bütün gün bütün gece hep onun gözlerini, gülümsemesini gördüm, durdum.

O GÜNDEN sonra sık sık geldi ve bu benim hapishane hayatımda yeni bir safha açtı. Belirli olan görüşme günlerini beklemek...

Şimdi hapishanede zaman kavramı biraz daha belirli bir şekil alıyor.

Eskisi gibi sonu olmayan bir şerit değil.

Kızın ziyaretleri arasındaki günleri sayıyorum. Günleri birer birer indiriyorum. Gelecek ziyarete kadar ne kadar geçeceğini hesaplıyorum. Bazan uzun uzadıya gevezelik ediyoruz. Bazan çok konuşmuyoruz, ama kat'iyyen gününü aksatmıyor.

Yavaş yavaş, benim için birşeyler hazırlamakta olduğunu sezmeye başladım; hapishaneden çıktığım zaman için. Bu, pek hoşuma gitmedi. Öfkelen-dim.

Bir defasında o kadar içerledim ki, benim işime kimsenin karışamayacağını suratına söyleyiverdim. Ama bu sözü işitince o kadar kederli oldu ki, öfkem hemen geçti.

Sonra da eğer benim hayatımı tanzim için projeler yapmak bu kızı mesut etmeye yeterli geliyorsa benim şahsımla kimsenin ilgilenmesini istemiyorum demek kabalık olur.

Ondan sonra da bunu görünce belki de ümidi kesilir, bir daha beni görmeye gelmez. Onun için

pek ileri gitmemek gerektiğini çaktım. Her şeyin sırası var, zamanı gelince bunu düşünürüz. Bir gün dedim ki:

— Çıktığım gün civarda belki iş bulurum. Gü-
nün birinde beni tekrar deliğe tıkmak isterlerse ko-
lay olur.

Bu söz üzerine sapsarı olduğunu gördüm. Onun
üzerine bir daha böyle budalaca laflar etmedim.

Bir gün, geldiğinde yerinde duramıyordu. Gar-
diyan bizi yalnız bırakınca dedi ki:

— İşi yoluna koymayı başardım.

— Ya, anlat bakalım, ne yaptın?

— Benim bir halam var, köyde oturur, tavuk-
ları var; inekleri de. Yumurta, piliç, süt, tereyağ
satar. Doğrudan doğruya müşterilere... Bu alışve-
riş işlerinde sana da iş vereceğini söyledi. Senin
hakkında birşey bilmiyor. Benim dostum olduğun-
dan başka bilgisi yok. Senin için «kolonilerden yeni
geldi» dedim.

Durdu, sonra tekrar devam etti:

— Ayıp birşey değil ya. İhtiyar bir kadınca-
ğız. Düşündüm düşündüm, ona açayım dedim.

Kız derdini anlattı. Benden beklediği de bu
teklife «evet» dememdi. Umutla gözlerimin içine ba-
kıyordu.

Ben hapı yuttum. Bu kız, hayatımın tek sahi-
bi haline geldi. Ama olur şey mi yahu? Ben, yumur-
ta satacağım! Alay mı ediyor benimle? Zannetmem.
Halinde öyle bir belirti yok. Merakla, heyecanla ce-
vap bekliyor.

— İyi ama ben ne iş yapacağım?

— Anlatayım: Halamın eski bir otomobili var. Müşterilere malları onunla dağıtıyor. Şehirde olsun, köyde olsun. Tabii arabayı kendi kullanamıyor. Buna yaşı da işi de elverişli değil. Bu işi yapan adam da kendi hesabına çalışmak için halamın hizmetinden ayrılmak istemiş. Ben de bu işi senin yapabileceğini düşündüm. Otomobil kullanmasını biliyordur elbet.

Kızda öyle bir heyecan, ümit dolu öyle bir sevinç var ki, umudunu temelinden yıkmak istemedim. Sözüne devam etti:

— İşinin gereği hep açık havada dolaşacaksın. Bu da tam senin karakterine uygun bir iş. Bu işlerle meşgul olurken istersen kendine daha uygun bir iş de bulabilirsin.

— Ben.... yumurtacı! Demekten kendini alamadım.

— Bill, bırak şakayı. Yumurtanın diğer eşyadan ne farkı var? Sandıkları arabaya yüklemek için senin kuvvetin ne kadar yararlı olacak.

Gözlerinde bir güceniklik seziyorum:

— Zaten senin adını verdim halama. Kabul etti. Şimdi seni bekliyor. Kadıncağızı adamsız bırakıp işini bozamazsın.

Şimdi ben ne diyeyim, ne yapayım?

— Ne zaman işe başlayacağım?

— Sen hapisten iki ay sonra çıkacaksın değil mi?

Başımı salladım.

— Başka bir planın, bir düşüncen de yok değil mi?

‘Gözleri sevinçle parlıyordu. Teklifini reddederssem fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı:

— Peki yavrum, ben bu meseleyi bir düşüneyim, olmaz mı?

Kız gittikten sonra bu münasebetsiz iş bir türlü aklımdan çıkmadı. Ben yumurtacı! Bu fikir o kadar komik geliyor ki bana. Kendi kendime gülüyorum. Muhakkak çok eğlenceli şey canım. Biraz düşündükten sonra, teklifin o kadar da saçma olmadığına hak verdim. Çünkü hapisten çıkınca yaşamak lâzım. Şimdilik yumurta satmakla işe başlayalım. Bakalım, belki de bu, ileride olayları daha iyi görüp değerlendirmeme yardım eder.

YEDİNCİ BÖLÜM

-KANADA'DAN gelmiş olduğunu unutma ha! Bu küçük yalanı söylemende hiçbir tehlike yok. Çünkü halam hiç yurt dışına gezmeye çıkmamıştır. Kanada hakkında sorular sorup seni yanıltması olanağı da yok.

Bunları söylerken gülüyordu, sonra ekledi:

— Ama ne de olsa Kanada'ya ait bir iki şehir adı öğrenmelisin. Olur da Kanada'da bulunmuş birine rastlayabilirsin. Birşeyler bilmek gerek.

— Ben, böyle sorular sorulmasına zaten meydan vermem.

Araba köyün meydanında durdu ve indik. Bir pazar sabahı, her şey sessizlik içinde.

— Şimdi iki kilometre kadar yürüyeceğiz, dedi. Ve ikimiz birlikte yola koyulduk.

Her taraf tarla... tarla. Bu güzel güneş altın-

da daha rahat nefes aldığımı hissediyorum. İnsanın peşinden adamlar geldiğini hissetmesinden herhalde daha rahat. Hızlı yürüyoruz. Ben kendimi çok iyi hissediyorum.

— Biraz yavaş yürü, dedi kız; o kadar hızlı yürüyorsun ki peşinden yetişemiyorum.

— Kabahat sende. Bu gezintiyi sen istemedin mi?

Gülmeye başladı:

— Ne dersen de. Bu fikrimi çok beğendim. Senin ister hoşuna gitsin, ister gitmesin. Umurumda bile değil. Bunu iyice kafana koy. Anlaşıldı mı bayım?

Öyle konuşuyor ki, başkası yapsa insan içerler, ama bu kıza yakışıyor.

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra tuğladan yapılmış bir çiftlik evine vardık. Yan tarafta bir iki bavul duruyor.

Halası elli yaşlarında bir kadın. Saçları da ağarmış. Ama halinden otoriter bir kadın olduğu belli.

Bizi görünce çabuk çabuk yürüyerek karşılamaya geldi. Gülerек kızı öptü.

— Seni gördüğüme çok sevindim Janet, dedi. Sonra bana döndü. Bakışları dosttu:

— Bana bahsettiğin delikanlı bu çocuk mu? dedi.

— Evet Halacığım. Bay Saunders Bill. (Bana dönerek) Sana Halamı tanıtırım: Bayan Warton.

Halası bana elini uzattı, sonra da tepeden tırnağa beni iyice süzdü.

Bakışları o kadar sert ki karıya birşey söyleyecektim az kalsın. Ama yapamadım, çünkü kızın gözleri bende. Hatta biraz da gülümsedim.

Ufak tefek şeyler yüzünden öfkelenmemeye kıza söz verdiğim için kendimi frenlemeye kararlıyım. Aksi halde kızı göremeyeceğim muhakkak. Bu da sözümü tutmaya değer değil mi?

Halası konuştu:

— Bay Saunders, Janet size benim küçük işimi herhalde izah etmiştir.

— Bana yumurtalardan bahsetti.

Gülümsedi ve dedi ki:

— Tam zamanında geldiniz. Öğle yemeğinden evvel hayvanlara yem vereceğim. İsterseniz beraber gelin. Bizim çiftliği de görmüş olursunuz.

Bizi yandaki hangarlardan birine götürdü. Bir kap aldı, içine yem doldurdu. Binanın yanından yürümeye başladık.

Her taraf tavuk dolu. Yem saati olduğunu nasıl da biliyorlar. Hep birden gıdıklamaya başladılar. Yem dağıtımı bitti, kabı aldığı yere bıraktı. Biz de:

— Yemleri verdikten sonra bakalım bunu hak etmek için bize ne vermişler, dedi.

Bir büyük sepet aldı, bizi de beraber götürdü. O civardaki bir sürü kümesi birlikte yokladık. Hepsini dikkatle aradı, işimizi bitirdiğimiz zaman taşımak için bana verdiği sepet ağzına kadar yumurta dolu idi.

— Şimdi artık yemimizi yiyebiliriz, dedi.

Evin içi çok hoşuma gitti, pek rahattı. Mobilyalar eski ama çok temizdi. Duvarda resimler asılı, hepsi çok sempatik.

Sofra kuruldu, ihtiyar kadın yemek getirmek için gittiği sırada bizim kıza bir göz attım. Sonra da bir köşede duran yumurta sepetine bakıp:

— Nasıl, becerebiliyor muyum? dedim.

— Fevkalâde. Sepeti elinden düşürüp yumurtaları kırmadın ya, ona bak.

Hala hanım, elindeki tepside pek güzel kokan yemeklerle geldi. Oburlar gibi yemeye başladık.

— Bakın, bizim tarafların havası iştahınızı açtı. Çok memnun oldum buna.

Sonra bana dönerek ilâve etti:

— Demek Bay Saunders siz, Kanada'dan geliyorsunuz?

— Evet.

— Kanada'da çok kaldınız mı?

— Epeyce.

— Orada ne yapardınız?

— ... Vallahi çok iş yaptım.

Bu sorulara cevap verirken önceden kızla görüşüp cevaplar hazırlamak gerektiğini anladım.

Bu sırada imdadıma yetişti:

— Halacığım, Bill, Kanada'da az çok her işe girmiş. Her yerde çalışabilmek ve kendi başına iş bulabilmek için. Öyle değil mi Bill?

Hararetle tasdik ettim:

— Evet, evet.

Ve hemen konuyu değiştirdim:

— Bayan, pek güzel küçük bir çiftliğiniz var. Yüzü parladı:

— Değil mi. Ama ben burayı yeni aldığım zaman bir görseydiniz. Eski bir hikâyedir bu. Ben buraları çok onarttım. Şimdi küçük bir tavuk çiftliği oldu. İlk işe başladığım zaman her şeyi kendim yaptım. Yumurtaları müşterilerime kendim götürürdüm. İş azdı. Her şeye yetişebiliyordum. Ama şimdi mümkün olmuyor. Bir eski otomobilim var. Köyden de birisi yumurtaları şehirdeki ve civardaki müşterilere dağıtıyor. Ama artık benim hesabıma çalışmak istemiyor. Kendi başına bir iş kuracakmış. Jan da bana bu iş için sizin pek uygun olacağınızı yazdı. Durum bu. Siz ne düşünüyorsunuz bakalım Bay Saunders?

Kız benden önce cevap verdi:

— İş, Bill'in çok hoşuna gitmiş.

— Sahi mi Bay Saunders?

— Çok hoşuma gitti.

— Bak, buna çok sevindim. Çünkü, bana, kendisine tamamiyle güvenebileceğim birisi lâzım. Siz de Janet'in dostusunuz. Daha iyisini mi bulacağım?

Bu sözleri acaba beni kafese koymak için mi söylüyor, diye düşündüm. Ama yüzündeki gülümseme pek samimi ve tabii olduğu için kuşku kalmadı. Ben de gülümsedim.

Bu kocakarı da hoşuma gitmeye başladı. Suratına bakıp da bana güvenmiş kimseye hayatımda rastlamamıştım. Sonra, bu kadının güveninde başka bir içtenlik de var.

— Ne zaman işe başlayacağım, diye sordum.

— Ne zaman isterseniz. Uygun görürseniz yukarıda da sizin için bir odamız var.

Bir saniye durduktan sonra tekrar konuştu:

— Tabii bir hafta kadar Jeff'le dolaşıp müşterileri tanımanız lâzım. Böylelikle hem müşterileri, hem de çevrenizi öğrenmiş olursunuz.

— Jeff yeni işini nerede kuracak?

— Buradan 15 kilometre kadar ileride bir yer bulduğunu söylüyordu.

— Müşterisi var mı acaba hâlâ?

— Niçin soruyorsunuz? Zannetmem ki daha şimdiden müşterisi olsun.

— Böyle düşünmek belki de doğru değil ama uzun zamandır tanıdığı sizin müşterilerinizi kendine çekmesin diye, aklıma geldi de.

— Böyle birşey yapacağını sanmam. Yanımdayken daima namuslu çalıştı.

— Pekâlâ... Yani böyle birşey yapmak isterse pek kolay yapar, diye düşünmüştüm. Çünkü sizin hizmetinizden ayrıldıktan sonra kendi yumurtalarını sizin gibi vermekte devam edebilir. Müşteriler de onu sizden aldığını sanabilirler.

Yaşlı kadın:

— Sen de çok evhamlısın Janet, dedi. Bay Saunders Jeff ile birlikte dolaşacak. Ve böylece de kendilerini tanıyacak. Onlar da Jeff'in yerine Bay Saunders'in geldiğini öğrenecekler.

— Bunun için hiç tasalanmayın bayan Warton,

dedim. Eğer böyle bir dalavere yaptığını çakarsam nereden geldiğini anlamadan adamı tuşa getiririm.

Kız endişeyle bana baktı, Hala güldü ve:
— Eminim ki her şey yoluna girer, dedi.

AKŞAM üzeri şehre dönerken yolda birşey aklıma geldi.

— Bunların hepsi güzel. Fakat ben «Yumurta Hala»nın yanına yerleşince, seni nasıl göreceğim.

Gülümsedi; insanı hamur gibi yumuşatan gülümsemesiyle. Sonra dedi ki:

— Hafta tatillerin yok mu?

— Var ama, hafta içinde görmek istersem?

— Bunun için şimdiden üzüntüye düşme. Bu yeni hayata alıştıktan sonra şehirde bir küçük oda kiralarsın. Akşamları gelir, sabahları erkenden çifliğe dönersin. Zaten aradaki mesafe de büyük değil.

— Bana bak, düşündükçe anlıyorum. Bu iş bana uygun bir iş değil. Beni köyde tutacak iş, benim işim olamaz.

— Bill; sen yeni bir hayat, yeni bir varlık düzmek zorundasın. Bunun için de elinden geleni yapacağına bana söz verdin.

Bunları söylerken yüzü ciddileşti.

— Peki, peki yavrum. Sözüm söz. Elimden geleni yapacağım. Üzülme.

JEFF'LE birlikte müşterileri dolaşmaya başladık. Bayan Warton, bütün müşterilerinin bir listesini verdi bana. Bununla yalnızca da yumurta dağıtımını yapabiliyordim.

«Yumurta Hala» nın müşterisi henüz elli kadar. Büyük bir alana yayılmışlar. Araba da eski mi eski. Bütün müşterileri dolaşmak vakit alıyor.

Jeff'i hiç sevmedim. Hoşuma gitmeyen bir yüzü var. Üstelik de çok soru soruyor. Yoldayken durmadan konuşuyor. Özellikle, bugüne kadar ne iş yaptığının üzerinde duruyor.

Bu merakı canımı sıkıyor. Dişlerini yutturarak sesini kesmek için sabırsızlanıyorum. Fakat kızın o tatlı gülüşü aklıma gelince kendimi tutuyorum.

Hafta içinde aynı müşterileri birkaç kere ziyaret etmiştik. Bunlardan bazıları şimdilik yumurta istemediklerini söylediler. Artık bu laftan sonra bu müşterileri tekrar görmeye lüzum kalır mı?

Ben, yumurta isteyen müşterilerle meşgulken o, yumurta istemeyenlere tekrar gitti.

— Ne diye bunlara tekrar gidiyorsun? «Şimdilik yumurta istemiyoruz. İstedığımız zaman biz bayan Warton'a yazarız» demediler mi? Mesele, benim müşterilerim değil mi? O da oldu. Tekrar gitmeye ne hacet, dedim.

— Doğru ama, şimdi birşeye ihtiyaçları olup

olmadığını bir kere daha anlamak istedim, dedi.

Ben, bu dolmayı yutar gibi göründüm ama herifi hemen gözaltına aldım.

Biraz sonra yine bu müşterilerden birinin evine gittiğini gördüm. Kapının önünde kadınla konuşuyordu. Kadının eline bir kâğıt tutuşturduğunu farkettim. Eğer kadın ona bir kâğıt verseydi bir sipariş veriyor diye düşünebilirdim. Ama herifin kadına kâğıt vermesinin anlamı neydi?

Arabaya döndü, ama ben motoru işletmedim, sordum:

— O kadına verdiği kâğıt neydi?

Yüzüme bakmadan cevap verdi:

— Ne soruyorsun? Birşey değil. Boşuna vakit kaybediyoruz. Bir an önce gidelim.

Arabadan indim. İhtiyat tedbiri olarak kontakt anahtarını da cebime koydum.

— Az sabret, şimdi gelirim, dedim.

Herifin demin gittiği eve gittim. Kapıyı çaldım, kadın açtı.

— Affedersiniz, ben, size yumurta satan bayanın yanında çalışıyorum.

Bayan gülümsedi:

— Arkadaşınız biraz önce buraya geldi. Bayan Warton'un her zamanki adamı. Bana yeni adres verdi.

—Nasıl yeni adres?

— Bayan Warton'un yeni adresi. Biraz daha ileride yeni bir çiftliğe taşındıklarını haber verdi. Yumurtaya ihtiyacım olursa bu yeni adrese yazacağım.

Bütün sinirlerimin gerildiğini hissettim. Bundan dolayı sırtımdaki yaralarım da acıdı...

— Teşekkür ederim bayan, bunu öğrenmek istiyordum, dedim.

Ve çabucak otomobile döndüm ve Jeff'e:

— Haydi bakalım, marş. Dedim.

— Ne oluyoruz Bill? diye sordu.

— Fazla konuşma! Haydi yola! dedim.

— ... Ama daha turneyi bitirmedik.

— Sen ona karışma. Çiftliğe dönüyoruz, dedim.

Yumruklarım sıkılmıştı. Dişlerim gıcırdıyordu. Demek şu ihtiyar kadının itimat ettiği bu namussuz herif imiş. Bu durumda, ben bu alçak herife ne yapsam beğenir acaba bizim kız? Benim verdiğim sözde böylelerinin suratını çarşamba pazarına çevirmemek de var mı?

— Bill... Dinle beni...

— Eyyy! us dedik ya, dedim.

Sesim öfkemden titriyordu. Gözlerimi kapadım. O gözümün önüne geldi. Bana bakıyor. Pekâlâ, pekâlâ. Vadettim. Birşey yapmayacağım, ama bu da iyi mi yani? Bu keratanın yaptığı yanına kâr mı kalacak?

Sessizce gidiyoruz. Banliyöyü geçtik... Köy çevresine girdik. Bir yere geldik ki yol bir su birikintisinin yanından geçiyor...

Birdenbire:

— Dur burada! dedim.

O yoluna devam etti ve:

— Neden durayım? diye sordu.

İleriye doğruldum. Kontakt anahtarını çekip çıkardım.

— İn arabadan, dedim.

— Sen bana emredemezsin dedi.

Uzun uzadıya münakaşaya girecek değildim ya! Keratanın bileğini yakalayıp büktüm. Canı yanmış köpek gibi havlamaya başladı. Vaktim olsa çok eğlenceli birşeydi.

Öbür elimle kapıyı açtım ve iti arabadan aşağı aldım. Durmadan bağıırıyordu:

— Bırak kolumu, kıracaksın kolumu bırak, diye.

Durdum, ve suratına tükürdüm.

— Beni dinle, dedim. Bugün senin talihin varmış. Onun için senin suratını bir yumrukta yassıltmadım. Hakikaten şansın varmış. Çünkü birine söz verdiğim için senin pastırmanı çıkarmıyorum, ama seni biraz serinleteceğim.

Herifi kendime çektim. Biraz eğildim, öteki elimle pantolonunu ve göbeğinin etini yakalayıp havaya kaldırdıktan sonra leş gibi havuza fırlattım.

Havada bir kere döndükten sonra «pof» diye suya düştü. Daldı, çıktığı zaman yüzü çamur içinde idi. Avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

Seslendim:

— Bir daha kendini koru. Çünkü o zaman sana bu seferkinden daha ciddi bir ders veririm, dedim.

Ve hemen ordan ayrıldım. Pis sesini işitme-

mek ve öfkelenmemek için. Çünkü biraz daha kalsam elimden mutlaka bir kaza çıkardı.

Arabayı hareket ettirdim ve çiftliğe döndüm.

MACERAYI anlattığım zaman Hala Hanım çok içerledi. Acaba daha evvelden de böyle dalavereler çevirdim diye. Bunu duyunca herifi yalnız havuza atmakla yetindiğime pişman oldum.

Gelgelelim bu iş bizim kızın hoşuna gitmedi. Herifi havuza atmakla çok ileri gitmiş olduğumu söyledi.

— Hiç böyle şey yapılır mı? Amaan... düşündükçe tüylerim ürperiyor. Ne müthiş şey.

Yüzüne baktım ve güldüm...

— Sahi öyle. Ne müthiş şey. Buna karar vermeden evvel senin reyini almalıydım.

BUGÜN pazar, yeni işime gireliden beri ilk pazar. Kızla randevum var. Çiftlikle şehir arasındaki yolun tam ortasında buluşmaya karar verdik. Banliyönün evleri seyrekleşmeye ve kırların genişlemeye başladığı bir yer.

Tayin ettiğimiz noktada arabadan indim. Kızı beklemeye başladım. Sabırsızlıktan biraz vaktinden evvel geldim. Hem de kızı bekletmemiş olurum diye. İki üç otobüs geçti. Kız çıkmadı, derken çık-

geldi. Camın yanındaki yerinden eliyle bana işaret ederek indi. Hep gülmüsüyor.

— Bill, hava ne kadar güzel değil mi? dedi.

— Allah bizi seviyor da ondan, dedim.

Hiç görmediğim bir tayyör giymiş. Başında küçücük bir şapka. Şöyle arkaya doğru oturtmuş; yüzünü iyice meydana çıkarmış. Durmadan kıza bakmaktan kendimi alamıyorum.

— Programımız nedir? diye sordu.

— Sen ne istersen onu yaparız, dedim.

— Öyle ise biraz yürüyelim, açık havada gezmeye ihtiyacım var.

— Pekâlâ, hadi bakalım yola düşelim.

Ve benim geldiğim tarafa doğru yürümeye başladık.

Şehrin kenar kırıntılarını çabucak ardımızda bıraktık. Güneş ,temiz hava ve serbestlik içinde, hemen hemen hiç konuşmadan yürüyoruz. Ciğerlerimize temiz havayı doldurarak. Nihayet küçük bir derenin üzerine atılmış, kadidi çıkmış bir köprüye vardık. Kız orada durdu.

— Beyefendi müsaade ederlerse biraz dinlenelim burada... dedi ve köprünün sallanan korkuluğuna oturup ayaklarını sallandırdı.

— İkimizi çeker mi acaba? dedim.

— Zarar yok, düşersek ben yüzme bilirim.

Hemen ben de kızın yanına korkuluğa bindim ve su kenarında gözlerimizi güneşle doldurarak orada oturduk. Gülerek sordu:

— Eyy, anlat bakalım. Senin iş nasıl gidiyor?

— Çok kıyak.

— Bu kadar mı? Başka söyleyeceğin yok mu?

Bu söz üzerine ben de herifi nasıl suya attığımı başından sonuna kadar anlattım. Hiç sözümü kesmeden dinledi. Hikâye bitince bir süre düşündü, sonra:

— Bunlar gerçek değil mi?

— Şüphesiz, neden yalan söyleyeyim?

— Yani demek istiyorum ki herifi gerçekten suya attın ha?

Başımınla «evet» dedim.

— Dövmedin değil mi Bill?

— Hayır, sana anlattıklarımın başka hiçbir şey yapmadım.

Yüzüme baktı. Gözlerinde şefkat mânâsını sezdirdim. Sonra elini elimin üstüne koydu.

Bir saniye sonra:

— Bilmem neden, Jeff denilen bu herifin başımıza belâ getirmesinden korkuyorum. Halbuki yüzünü bile görmüş değilim, ama Halam, herifin yeni bir iş kurmasından bahseder etmez bu korku içime geldi.

— Bayan yumurta da bundan dolayı çok merak ediyor.

— Bayan yumurta mı?

— Evet, Halan.

— Halamı bayan yumurta diye mi çağırıyor-sun?

Gülerek:

— Yok a canım. Yüzüne karşı söyler miyim?

Ama ben ona bu adı taktım. Yoksa şimdi çok iyi ahbab olduk.

Jeff'in birçok müşterilerini kendine çekmiş olmasından korkuyor.

— Haklı, çünkü birçok alışverişleri mektupla yapıyor. Uzakta oturanlar, her zaman görülmesi kolay olmayanlar birşeye ihtiyaçları olunca siparişlerini bir kartpostalla yapıyorlar. Bazan da dostlarına Halanı tavsiye ediyorlar. İşte dalaverenin buralarda yapmış olmasından korkuyor. Sipariş kartpostallarının, Jeff'in verdiği adrese gönderilmiş olmasından endişe ediyor.

— Zavallı Halacığım, böyle namuslu ve herkese inanan bir kadına böyle bir oyun oynamak ne iğrenç birşey değil mi?

Kız gözlerimin içine bakarak devam etti:

— Aman Bill, ihtiyatlı ol rica ederim. Gerçi bu alçak herif senin düşündüğün gibi bir derse lâyık, ama polise şikâyet eder de iş mahkemeye düşerse atlatması güç bir can sıkıntısı olur bizim için.

Kızın hakkı yok değil ama bu lafı bir başkası söylese idi kulak asmazdım. Anlamıyorum, bu yumruk kadar kızın benim üzerimdeki büyük etkisini. Bu cenabet yumurcağın.

Korkuluktan sıyrılarak indim. Yüzüne bakarak:

— Karnımızı doyuracak bir yer arasak. Senin de karnın acıkmıştır.

— Ölüyorum açlıktan, hakkın var.

— Öyle ise hadi bakalım.

Dirseklerinden tutup kaldırdım ve korkuluktan aşağı alıp hafifçe yere koydum.

— Bill ne kadar kuvvetlisin, dedi.

Ama bu sözü geçmişte bir akşam söylediği gibi söylemedi. Hani bana bir it, bir haydut olduğumu söylediği akşam.

Tekrar yola çıktık. Yürüye yürüye küçük bir köye vardık. Bir lokanta aradık, yok. Sade bir meyhanesi var.

Bize peynir ekmek verebileceklerini söylediler.

— Oh, kâfi, dedi.

Peynir çok güzeldi. İkişer porsiyon daha istedik. Bira da çok soğuk ve taze idi.

Yemeği bitirdiğimiz zaman ikimizde de hafif bir mahmurluk vardı, ama fazla kalamadık. Çünkü meyhane saat ikide kapanıyormuş.

Yine yola düştük. Otobüs durağına geldiğimiz zaman saat dördü bulmuştuk.

— Bir çay içsek, ha? Ne dersin?

— Pek acelen yoksa ben sana evde elimle çay demlendiririm, olmaz mı ?

— Hay hay, hiç acelem yok. Öyleyse ilk gelen otobüse bineriz, dedim.

Bindiğimiz otobüs bizi kızın evine yakın bir yere götürdü. Birkaç dakika yürüdük ve eve geldik. Anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Odaya girip de etrafa göz gezdirince gülmekten kendimi alamadım.

Kız, hemen ibriği aldı ve çayı hazırlamaya başladı.

— Buraya ilk geldiğimden beri hayli zaman geçti, dedim.

— Evet, dedi.

— Bugün tekrar bu odaya gelebileceğimizi asla aklımdan geçirmemiştım.

— Yaa?

Bu konuşmalardan, içimde bir sıkıntı hissettim ama sebebini bulamadım.

İlk gece, giyimli olarak yattığı yatak köşede duruyordu. Benim yerde pineklediğim kapının yanı da, şurada, hiçbir şey değişmemiş.

Muhakkak bu hatıra dolayısıyla sıkılıyorum. Ben buraya gelmemeliydim canım.

Kız ağzını açmıyor, çayı hazırlarken onun' da aklından birşeyler geçtiğini hissediyorum.

— Evet, ben de seni burada tekrar görebileceğimi hatırımdan geçirmemiştım, dedi.

— O akşam sana kaba muamele etmeye mecbur olduğuma çok üzgünüm ama yapacak başka şey de yoktu.

— Onu düşünmedim, dedi.

Demek başka bir düşüncesi var. Bu odada kızla benim aramda birşey var, ikimizi sıkan birşey. Ama nedir?

Suyun kaynadığını ve çayın demlendiğini görmek benim için bir teselli, bir rahatlık oldu. Çayı içip buradan bir an evvel kaçmak istiyorum.

Masanın başında sessizlik içinde çaylarımızı içiyoruz. İyice biliyorum da kız da hep o geceyi düşü-

nüyor. O gecenin anıları ikimizin de üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyor.

Halbuki o zamandan beri neler oldu. Benim hakkımda şimdi herşeyi biliyor. O meşhur gecenin artık bugün hiçbir önemi yok, ama hiç.

Adaam, boş ver. Ben de boş yere kafamı kuruyorum. Diyorum ama ben ne dediğimi, ne düşündüğümü biliyor muyum? Hep mantar.

O gece fazla dövdüğüm için bir adam öldürmüştüm. Bunu da bizim kız biliyor. Ben ona bu marazada hiç payım olmadığını söyledimdi. Herifi başkası tepeledi dedimdi. Şimdi de o gecenin hiçbir önemi olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyorum.

Ya bir de işin hakikatini öğrenecek olursa, imkânı yok beni affetmez, kat'iyen affetmez. Trende bir herifi biraz uyuttum diye gözlerinin nasıl bana karşı kin ve nefretle dolduğunu gördüm.

Bir gün bu işin doğrusunu öğrenirse demek ki benim için kıyamet kopmuş olacak.

Yerimde duramıyorum artık. Bu odadan hemen kaçmak istiyorum. Çiftliğe dönmek için değil, hayır, bu odadan çıkmak için. Yoksa dönmek için acelem yok. Zaten sessiz geceler, yapayalnız çiftlikte kalmak. Oh olacak şey değil, biliyorum, ben bu işe çok dayanamayacağım. Belki kızın hoşuna gitmek için işe devam ederim, ama çiftlikte geceleri yalnız kalamam.

Mutlaka şehirde başımı sokacak bir yer bulmalıyım. Belki bir başka yerde olsaydık, bana o hatı-

ra bu kadar ağır bir tesir de yapmazdı, ne bileyim.

Kızın sesi odanın sessizliğini şimşek gibi yırttı, bağıırıyordu.

— Sigaran var mı?

Sigarasını yaktığım sırada gözlerinde dumanlı ve engin bir ifade sezdim.

— Şehirde bir oda arayacağım. Çiftlikte gece, yapyalnız kalmaya tahammül edemiyorum.

Biraz şaşaladı.

— Şimdiden sıkılmaya mı başladın? Oda bulmak iyi ama senin bütçende koca bir delik açılır sonra.

— Ucuz birşey bulurum. Küçücük birşey. Yalnız geceleri uyumak izin. Zaten bizim «Bayan yumurta» ya da açtım. Akşamları arabaya mal dolurup şehre geleceğim. Sabahları da çiftliğe yumurtaları dağıta dağıta döneceğim.

— Acelen ne? Biraz daha beklesen olmaz mı?

—Ne diye bekleyim. Bir kere şehirde kalmaya karar verdim. İşi geciktirmede fayda ne? Mademki oda bulacağım. Bir an evvel bulurum, biter gider.

Gitmek için ayağa kalktım. «Kal» demedi. Şu eve gelmem güzelim pazarımı zehir etti bana.

— Artık döneyim, dedim.

— Peki Bill, dedi.

Ayakta duruyor. Yanıbaşında, yüzü bana doğru kalkmış. Yüreğimde çimdik gibi birşey hissettim. Yakalayıp göğsümde ezmek onu bana katmak için dehşetli bir arzu belirdi ama yapamam bunu.

Kız o kızlardan değil. Mesele orada. Hey Yarabbi sen bilirsin. Ben ne yapacağım bu kızla?

Hafifçe omuzlarından tuttum.

— Allahımsımarladık, dedim.

Gözlerimin içine içine bakarak:

— Güle güle Bill, dedi.

O sırada hiç düşünmeden birdenbire eğildim ve ağzından öptüm. Ama dudaklarına dokundum, dokunmadım, gayet hafif ve yumuşak bir öpücük, hani narin ve çabuk kırılır birşeye dokunmaktan korkar gibi. Ondan sonra, ne yaptığımın farkında olmayarak, deli gibi omuzlarını bıraktım. Kendimi kapıya doğru attım ve çıktım. Sokakta bir vahşi hayvan gibi yürümeye başladım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞEHİRDE yerleşmek için vakit kaybetmedim.

Gelen salı günü «Bayan yumurta» hesabına şehre indiğim zaman şöyle bir etrafı araştırdım.

O gün işimi bitirir bitirmez, bizim kızın oturduğu yerden bir çeyrek, yirmi dakika kadar uzakta fukara semtlerinden birine doğru gittim.

Oraya varınca, köşede bir takım kira ilanları asmış olan bir gazeteci köşkü gördüm. Hemen seğirttim. İstedığimi çabucak buldum. «Tek erkek için oda, haftada 50 lira» Yazılı adrese koştum ve odayı derhal tuttum, berbat birşey olmasına rağmen. Yalnız yatmak için bana kâfi idi. Fazlasına da lüzum yok. Bu iş için de pek uygun bir oda idi.

Biraz ileride çıkmaz sokak gibi bir yere de geceleri benim külüstür arabayı koymayı tasarladım. O sakakta sesi işitilen herife bir iki mangır tosladım mı iş yoluna girer.

İlk gecedan itibaren odamda yatmadım. Çünkü

oda boş. Eşyalarımı taşımam ve Yumurta Halaya da haber vermek lâzım.

Ertesi gün öğleden sonra eşyamı taşıdım, bir ara kızın çalıştığı Benny mağazasına gittim ve işçilerin işten çıkma saatına yetiştim. Beni görünce ağzı kulaklarına vardı, öyle sevindi ki, bu kadar kısa zamanda şehirde oda bulup yerleşmiş olduğuma inanmak istemedi.

— Yaa! dedim. İşte yine şehirli oldum.

Yalnız dikkat ettim. Tekrar şehirde yerleşmiş olmamdan pek hoşlanmadı gibime geldi. Halinden onu çıkardım.

Bir küçük meyhanede bir parça birşey yiyip karnımızı doyurduktan sonra kapısına kadar kendisine eşlik ettim. İyi geceler diledim. Ayrılırken endişeli bir sesle:

— Bill, dedi. Uslu dur, akıllı ol rica ederim, diye tembih etti.

ARADAN iki gün geçti. Bir gün şehirde Jeff'e rastladım. Banliyöde bir müşteriye uğramıştım. Orada rastladığım haftalardan beri bize sipariş vermemiş olan bir müşteriyi ve numarasını arayarak bir sokaktan geçiyordum.

Numaraları iyi seçebilmek için arabayı ağır sürüyordum. Bir de ne göreyim... Biraz ileride bir evden Jeff çıkmıyor mu? Evden çıktıktan sonra arabasına bindi ve uzaklaştı.

Çıktığı evin önüne geldim. Benim aradığım numara değil mi?

Demek ki, dostumuz Jeff tahmin ettiğimiz hergelelikleri yapmaya başlamış.

Arabası bir köşeye dönerken benim arabanın gazına bastım ve herifi kovalamaya başladım. Kırata hızlı gidiyordu. Arabası da benimkinden daha iyi. Bütün gayretime rağmen aradaki mesafeyi korumaktan başka birşey yapamıyordum.

Namussuzu gözden kaçırmamak lâzım. Bunu âdeta kendime bir ödev sayıyordum. Bu herifin davalaverelerini önlemek işimin icabıydı.

Bu esnada bizim kızın hayali gözümün önüne geldi. Ona bu namussuz herifin bizim müşterilerimizi aşırmasına müsaade etmemenin vazifem olduğunu söylerim. İhtiyara karşı bu boynumun borcu idi. Eğer bu oyuna devam ederse göreceği vardı kalles herifin.

Ardından takibe devam ediyordum. Düşünüyorum: Acaba önüne mi geçsem, yoksa şehirde bir yerde kıstırsam mı? Ya da kırdada bir çalılık arasında üstüne çullanıp benim bozdoğan armutlarından bir ikisini yedirsem mi?

Meseleyi yine o halletti. On dakika yoldan sonra bir evin önünde birdenbire durdu. Ben de tam arkasında arabayı stop ettim. Halimdeki sessizliğe, soğukkanlılığa kendim bile hayran oldum. İçimden bir ses, bu meseleyi bizim kızın arzu ettiği tarzda halletmem lâzım geleceğini söylüyor. Yani pek şirret olmadan. İşimizin icabı ne ise onu yapaca-

ğız. Bu meseleyi de bir işadamına yakışacak şekilde yoluna koymamız lâzım. Kızın da istediği bu olsa gerek.

Herif arabadan indi ve eve girdi. Ben arabamdan atladım ve seslendim:

— Merhaba, Jeff.

Arkasına dönünce beni gördü ve bir umacı görmüşe döndü. Benzi-beti attı. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Ne... Ne... İstiyorsun Bill? Diye kekeledi. Gülümsedim ve:

— İşler nasıl gidiyor? dedim.

— Yahu uğraşma benimle, dedi.

— Yook! Şöyle başbaşa işler hakkında konuşacağız. Mademki ikimiz de aynı iş'te çalışıyoruz. Beraberce işimizi konuşmaktan daha tabii ne olabilir?

Ben gayet sakın olmağa çalışıyorum. Sırtımı onun arabasına dayamış, konuşuyorum. Eğer bu halde beni görse bizim kız çok memnun olurdu.

Arabasında küçük yumurta sandıkları dolu. Eğilip elime bir yumurta aldım. Jeff hareketlerini gözleriyle takip ediyor. Ve öteki elimle arabanın kontakt anahtarını aşırıldığını görmüyordu.

Anahtarı yavaşça cebime indirdim. Elimde yumurta, karşısına dikilip durdum. Sonra yumurtayı havaya atıp tutarak oynamaya başladım.

— Yumurtayı aldığın yere koy! dedi.

— Peki koyayım ama önce söyle bakayım, sen bizden daha ne kadar müşteri çalacaksın?

— Bayan Warton bu eve bir tek yumurta satmış değildir. Bu benim müşterim.

Omuzlarımı kaldırdım. Derim gerildiği için sırtımdaki o mahut yaralar yine sızladı.

Gözümü gözüne diktim, yumurtayı iki parmağımın arasında tutarak kolumu uzattım. Hep, herifin suratına bakıyordum. Ondan sonra parmaklarımı açtım, yumurta pof diye yere düştü.

Hiddetlenir gibi biraz sesini yükseltti:

— Sen ne hakla benim yumurtamı kırıyorsun? Yerinden kımıldamıyordu. Sessizce cevap verdim:

— Öfkelenme. Sonra seni de yumurta gibi kaldırırım yayarım.

Derhal arabaya atladı ve yol vermek istedi. Ama kontakt anahtarı cebimde. Boşuna bir hırıltıdan başka arabada hareket yok.

— Konuşmamız bitmeden nereye gidiyorsun, dedim.

Ve ikinci bir yumurta alıp aynı şekilde oynamaya başladım.

— Yumurtayı yerine koy, yoksa gider polise şikâyet ederim.

Sağma soluma baktım, sokakta kimsecikler yok. İkinci üstü bu sokak çok تنها oluyor.

— Hah. Tamam. İyi bir fikir. Git bir polis bul ve müşterileri nasıl çaldığını anlat.

Arabanın öbür kapısından yere atladı:

— Bu yaptığın senin yanına caba mı kalacak

sanıyorsun? Görürsün başına gelecekleri, diye bağırdı.

Ve koşarak yokuşu çıktı, köşeyi dönüp kayboldu.

Herif belki bir polis bulur ve hemen gelir ya da polis bulamaz, biraz vakit kaybeder. Ben, ikinci ihtimal üzerine oynadım ve işe başladım.

Önce sandıktaki bütün yumurtaları arabanın içine boşalttım. Sonra boş sandıkları yavaşça yumurtaların üzerine koydum. Ta ki üzerlerinde dans ederken kunduralarım kirlenmesin.

Ondan sonra işe başladım ve tıpkı bir sar'alı gibi yumurta sandıklarının üzerinde tepindim, sıçradım. Yumurtalar kırılırken aman ne güzel çıtırdıyorlar, ne güzel sesler çıkarıyorlar.

Nihayet otomobilin içi sarı bir göl halini alınca aşağı atladım ve arabama yürüdüm. Jeff'e rastlamamak için hızlı bir yarım turdan sonra yola koyuldum. Hem direksiyonu idare ediyor, hem düşünüyordum: Bir otomobil dolusu yumurta ile ne kadar mayonez yapılır. Ne kadar yağ ister? Katıla katıla güldüm ve bastım gaza.

PAZAR günü buluştuğumuz zaman kıza bunu anlatınca pek hoşuna gitmediğini anladım. Hikâyenin bütün ayrıntılarını ve Jeff'in sözlerini anlattıkça suratı asılıyordu. Sözlerimi bitirdiğim zaman yüzü kederliydi:

— Bu sefer yakını kurtarmışsın. Ama gelecek sefer? Sen, sokakta böyle durmadan olaylar çıkarmaya devam edersen günün birinde muhakkak yakalanırsın. Bu da senin için felâket olur. Öyle sanıyorum ki bütün bu olaylar üzerine polis gözünü açmıştır.

Hayretle yüzüne baktım:

— Aman yavrum, dedim. Ben bunu tam senin istediğin biçimde yapıyorum. Herife fiske bile dokunmadım. Sen de böyle istemiyor musun? Bunlar kuzu gibi yumuşak hareketler. Benim yerimde başkası olsaydı o namussuz herifin pestilini çıkarırdı. Bunu da pek kolaylıkla yapabileceğimi bilirsin. Ah-bapça hallettim işi.

Bir an gülümsediğini gördüm ama yine yüzü buruştu:

— Olur şey değil, dedi. Nerden aklıma gelirdi ki yumurta dağıtımı gibi basit bir işde bile seni tehlikeye sokabilecek olaylar çıkabilsin. Şunu unutma ki bu Jeff işinde kendini tehlikeye atıyorsun.

— Niçin kendini üzüyorsun yavrum? Ben elimden geldiği kadar meseleyi iyi halletmeye çalıştım. Bu kerata sonuna kadar müşterilerimizi çalsın, biz de sesimizi çıkarmayalım, olur mu? Bunu mu istiyorsun? Hem, Jeff'ten yana başımız ağrımaz, üzülme. Artık bu son olaydan sonra müşterilerimizi çalmaya cesaret edemez.

Kız, omuzlarını kaldırdı:

— Bill! Seni ayıplamıyorum. İşî yüzüstü bırakmayacağını da biliyorum. En iyi şekilde hareket etti

ğın kanaatinde olduğunu da biliyorum.

Bir saniye durduktan sonra pek tatlı bir sesle devam etti:

— Bill! Sana yalvarırım, Allah aşkına ihtiyatlı ol. Bana söz ver, bundan sonra ihtiyatla hareket edeceğine.

— Yavrucuğum, ben sana zaten bunu va'detmedim mi? Sen, dünyada vaadde bulunup da sözümü tutuğum tek insansın. Üzülme rica ederim.

Bu sözleri, kızın odasından benim odaya giden yolda konuştuk. Ben onun evine gitmiştim. Beraberce, benim evin civarında duran arabaya gelmiştik.

Bu pazar da hava çok güzeldi. Açık, güneşli. Benim için dünyada en güzel şey şimdi bu araba içinde benimkiyle gezinti yapmaktı.

Yerlerimize geçtik, arabayı yürüttüm. Şimdi ben de kendimi cennette gibi hissediyordum. Direksiyonda oturmuştum. O da hep bana bakıyor. Gelen geçenlere değil, bana gülümsüyor. Etrafındakiyle ilgisi yok. Belki de görmüyor bile. Sanki dünya cennetiyle yanyanayım.

Şehrin varoşlarını geçerken hiç konuşmuyoruz. Arada bir dönüp ona bakıyorum ağır gidiyoruz. Ben, hep onu ve kendimi düşünüyorum.

Üç yıl önce ben böyle bir kızla dolaşamazdım. Bir tatil gününü arkamda bir çobanla gezmiş değildim ben.

Şimdiye kadar hiçbir kızı iki defa düşünmemiştim. Bugüne kadar böyle birşey hatırlamıyorum.

Ama bu kız başkalarına benzemiyor. Aradaki fark nedir? Onu pek anlatamayacağım. Belki hiçbir fark yok. Belki de ben değişmişim de şimdi bu kız bana ötekilerden başka geliyor. Oysa hiç kimse beni değiştirememişti. Ne yaptı bilmiyorum. Bu hale geleceğimi hiç düşünmemiştim.

Şimdi artık kırlara çıktık. Tarlalar sakın, köylüler sakın... Arabayı şöyle bir çayıra yürüttüm ve durdum. Kız, manzaraya dalgın dalgın bakıyor:

— Bill! Benzin bitti deme, inanmam, dedi. Aman ne güzel yer burası.

Başımı salladım. Anlamsız laflarla durumun güzelliğini bozmak istemiyordum. Tek istediğim şey onu doya doya seyretmek. Nihayet:

— Biraz inelim de bacaklarımızı işletelim, dedim.

— Peki, öyle yapalım.

Küçük ağaçların arasında yılan gibi kıvrılan patikadan yürümeye başladık. Güneş yüzümüzü parlatıyor.

Yürüdüğümüz yol gitgide daralmaya başladı. İki kişi yanyana geçemeyecek kadar daraldı. Çıplak kolu her an benimkine sürtüyor.

Kız, çevik adımlarla başı dik yürüyor. Hafif rüzgâr ahındaki perçemi okşuyor.

Yolun sonunda bir çite geldik. Onu aşmasına yardım ettim. Kız tüy gibi hafif. Çitin öbür tarafına beraber geçtik. Sımsıkı tuttuğum kolunu gevşetmedim. Elim, kadife gibi derisini dirsek hizasından sıkıyor. Elimin altında bir damarın attığını hissediyorum.

— Şuraya, çimenin üstüne oturalım, dedim. Sesimde bir acayıplık var.

Kolunu elimden kurtarıp yere oturdu ve sonra hafifçe arkaüstü yere yattı. Ellerini başının üstüne bağladı.

Ben de yanına uzandım, hemen yanına. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki cildinin deliklerini ve yanağındaki hafif tüyleri farkedebiliyorum. Damarlarımdaki kan şiddetle atıyor.

Ben bu kızı bir kere öptümdü. Geçen akşamki acele öpüş. Ama hissediyorum ki dayanamayacağım.

Biraz daha yaklaştım, kolumu ensesinden geçirerek omuzlarına sardım. Biraz üstüne eğildim. Biraz daha eğildim ve birdenbire önüne geçemediğim bir hızla dudaklarını öptüm. Ağzımı ağzına yapıştırıp durdum. Dudaklarım onun tatlı tazelikliğini içiyordu. Bütün o tatlı tazelik ve sıcaklığını...

Eliyle göğsüme bastırdı ve beni itti. Hafakanlar içinde:

— Bill! diyebildi.

O zaman dudaklarımla yanaklarını, gözkapaklarını ve şakaklarını okşadım. Tekrar ağzından öptüm.

Ve sonra birdenbire etrafımızdaki şeyler gözümüzden silindi. Vücutlarımız birleşti.

GÜNEŞİN tatlı ılıklığı ve yorgunluk üzerimize çökmüş, uyuya kalmışız. Uyandığım zaman bana bakmakta olduğunu gördüm. Hâlâ o kadar yakınım-da ki nefesini hissediyorum.

Bana tatlılıkla bakıyor. Sanki birşey keşfetmeye çalışır gibi. Durumumu düzeltmek için biraz kıpırdadım. Çünkü altımdaki toprak sırtıma batmaya başladı.

Kıza gülümsedim:

— Bonjur, dedim.

— Hello, Bill!, dedi.

Sesi bir mırıltıdan ibaretti. Gözlerini benden ayırmıyordu. Hep birşey arıyordu sanki.

Bendeki şiddetli arzu susuzluğu yerine şimdi hafif bir rahatlık hissediyorum. Bu, yepyeni, şimdiye kadar duymadığım bir his.

— Nasılsın? Diye sordum. Sorduktan sonra da bunun aptalca bir soru olduğunu anladım.

Cevap vermiyor, hep yüzüme bakıyor, sonra eliyle koluma dokunuyor. Âdeta benim orada olup olmadığını yoklar gibi.

Ben de ona bakıyorum, yüzünün en ince çizgilerine kadar. Derken, gözlerinden bir damla yaşın yanağından süzüldüğünü görüyorum.

— Nen var yavrucuğum, bir kederin mi var?

Diye endişe ile sordum. Yine cevap vermedi, hep bana bakıyor. Korkulu bir rüya görüyormuş gibi. Ve birdenbire:

— Bill, dedi; öp beni!

Üstüne eğildim ve öptüm. Hareketsiz duruyor. Dudakları yarı açık. Çekildiğim zaman beni tutmadı.

— Uyudun mu biraz, diye sordum.

— Galiba uyumuşum. Hâlâ da uykudayım sanıyorum kendimi.

— Ne demek istediğini anlayamadım yavrum? Bir an sustuktan sonra cevap verdi:

— Bill, bana birşey söyle rica ederim. Bana, bana birşey söyle.

Elimi alına koydum ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum.

— Sen hiçbir kıza benzemiyorsun, bambaşkasın. Nedir bu sendeki başkalık anlamıyorum. Sana karşı duyduklarımı şimdiye kadar kimseye karşı hissetmiş değilim. İnan bana, vallahi ciddi söylüyorum.

Başıyla tasdik etti:

— Evet, biliyorum, biliyorum ama senin ağzından dinlemek istemiştım.

Gülerek devam etti:

— Böyle konuşmamı saçma mı buluyorsun?

Deli gibi sevinç içindeyim. Kendimi o kadar mutlu hissediyorum ki...

— Ya sen, diye soruyorum. Sen bugün benim hissettiğim şeyi başkaları için hissetmemiş miydin?

Başıyla «hayır» dedi.

— Bunu tahmin edeceğini umardım.

Kollarımın arasına aldım ve bir daha öptüm.

— Bill, sana o kadar bağlıyım ki, hele bundan sonra işler tıklarında gidecek. Tam senin istediğin gibi.

DÖNÜŞ alaca karanlık. Yavaş gidiyoruz. Arabanın kanepesinde bana iyice yanaşmıştı. Arabayı durdurmak, kızı kollarımın arasında tekrar sıkamak için sabırsızlanıyorum. Fakat vakit geç, bir an önce yerimize ulaşmak gerek.

Evlerimize varmadan önce düşündüm: Kıza acaba daha neler söylemem lâzım? Başkaları için böyle şeyler düşünmeye hacet yok. Zaten onlara söylenecek birşey de yok ya. İnsan o gibilerin yüzünü bir daha görmek bile istemez. Ama bizim kız?

«Gel bizde kal» desem hoşuna gitmeyecek gibi geliyor. Zaten benim odam da buna elverişli değil. Hem küçük, hem tertipsiz. Ona böyle bir yer yakışmaz. Kafam bunlarla meşgulken birdenbire dedi ki:

— Eğer beni evime kadar götürürsen sana güzel bir çay yaparım. Ne dersin?

— Bu, tam benim istediğim birşey.

Dedim ama son defa evine gittiğim zaman duyduğum garip sıkıntı aklıma geldi. Beni kızıdan uzaklaştıran hava.

O odaya girdik mi kız bana birtakım sorular so-

ruyor. Bu odanın havası bize geleceği düşündürecek yerde geçmişî hatırlatıyor. Onun için gönlüm çekmiyor bu odayı. Ayağımı basmak istemiyorum oraya.

— Vaz geçtim, dedim. Sen benim yeni odama gel. Hem görmüş olursun. Bir de gazocağım var. Çay da var. Galiba iki de çay fincanım olacak.Önce bize gider çayımızı içeriz. Sonra seni evine bırakırım.

— Olur, dedi.

— Ama şimdiden söyleyeyim, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Eve vardığımız zaman çayları belki de farelerin yemiş olduğunu görürüz.

— Fareler mi!

Baktım kız fena halde korktu, havayı biraz yumuşattım:

— Ama benim fareler çok terbiyelidir. Eve bir bayan gelince ortaya çıkmazlar.

Arabayı yaya kaldırımın kenarına bıraktık.

Odam birinci katta. Kapıyı ardına kadar açtım. Kız girebilirsin diye. Sokağın ışığı odayı biraz aydınlatıyor.

— Buyrun. İşte bizim saray.

Girdik. Kapıyı kilitledim, duvardaki havagazını yaktım.

— Ay! Elektrik yok mu? Ama bu kadar kiraya da fazla birşey istemeye hakkın yok.

Odaya hızla gözüttü, yüzü buruştu. Keşke getirmeseydim buraya. Bu bizim odalarda bir uğursuzluk var. Soğukluk sokuyor aramıza. Oysa dışarıda birbirimize daha yakınız ve daha mutluyuz.

— Kadın eli değmediği nasıl da belli. Bir pazar gelip de çekidüzen vereyim şu odaya.

Çayları demlendirip içtikten sonra birer sigara yaktık. Baktım esnemeye başladı.

— Bill, uykusuzluktan bayılıyorum. Haydi götür beni evime artık.

Bugünkü o şiddetli arzu içimde tekrar uyandı. Kollarımın arasına aldım, dudaklarını öptüm ve yatağa götürmek için kucakladım. Fakat beni itti:

— Olmaz Bill, dedi. Rica ederim beni evime götür. Çok geç oldu. Ben de pek yorgunum.

Yüzüne baktım, gülümsedim, elini okşadım.

— Hakkın var, gel. Dedim. Karanlıkta merdivenleri inmesin diye kucağımda aşağıya indirdim.

BİZE geldiğinden üç gün sonra kapım şiddetle yumruklanmaya başladı. Açtım, baktım bizim kız. Elleri kan içinde.

Gözlerinde dehşetli bir korku var. Belki bir saat başından geçeni anlatamadı. Sade ağladı ve titredi. Deli olacaktım. Hiç ötesi yok. Sırtımdaki yaraların yeri yeni açılmış gibi yanmaya başladı.

O akşam da mağazadan çıkmış, iki arkadaşıyla birlikte yürümüş, sonra onlardan ayrılmış, bizim kız yoluna yalnız devam etmiş.

Tam evine yaklaştığı sırada arkasından gelmekte olan adam yanına sokulmuş, kolunu dürtmüş.

— Sizinle biraz konuşmak istiyorum, demiş.

Kız bakmış, tanımadığı bir adam. Hemen hızlı hızlı yürümeye başlamış. Herif peşini bırakmamış. Tekrar yolunu kesmiş.

— Sizinle, biraz konuşmak istiyorum, demiş. Sesinde hafif de bir tehdit tonu var.

Kız birdenbire patlamış:

— Rahat bırakın beni. Yolumu kesmeye hakkınız yok.

Henüz üç adım atmadan herif yine peşine takılmış. «Bill Saunders hakkında konuşmak istiyorum» dediğini işitmiş, durmuş. Başını arkasına çevirip adama bakmış.

Keratanın gülümsediğini görmüş. Bu sırada herifi tepeden tırnağa süzmüş. Otuz yaşlarında bir kerata. İyi giyinmiş. Fakat arsızlık her tarafından akıyor. Kız, hayatında bu herifin gözleri kadar sinsi göz görmediğini söylüyor.

— Bill Saunders hakkında görüşmek istiyorum sizinle. Belki de onu bu isimle tanımıyorsunuzdur.

— Bu isimde birini tanıyorum. Ne söyleyecekseniz söyleyiniz.

— Sizi çok ilgilendirecek bir konu.

— Peki ne söyleyecekseniz söyleyiniz, vaktim yok.

— Acelemiz yok küçük kanım. Vaktimiz var.

Ağır ağır cebinden bir sigara çıkarır ve yakar. Sonra konuşur:

— Şu sizin arkadaşınız Saunders'ın katil olduğunu her halde bilmez değilsiniz.

Kız fena olur, işitmediğini sanır ve sorar:

— Söylediklerinizden birşey anlayamadım.

— Dostunuz Bill Saunders'in bir katil olup olmadığını bilip bilmediğinizi soruyorum. Size bunu anlatmadı mı?

— Neyi anlatmadı mı?

Kız, zihnini bulandıran şüpheyi silmek için herifin deli mi ya da sarhoş mu olduğunu anlamaya çalışır. Oysa adam son derece sakin ve soğukkanlı görünüyor.

— Şimdi hiçbir şey dinlemeye vaktim yok.

— Eğer bildiklerimi polise anlatırsam çok ilgilenecekler.

Bir nefes daha sigara çeker ve devam eder:

— Belki de günün birinde haber vermeye karar veririm. Zaten bu benim görevim. Ama size yazık olur. Çünkü Saunders'i bir daha göremezsiniz.

Kızın beyni allak bullak. Kimi öldürmüş, nerede, nasıl? İmkânı yok. Dövmek, tepelemek, bayıltmak... evet. Fakat birini öldürmek... hayır. Bill böyle şey yapmaz. Yalandır bu. Kimse beni böyle şeye inandıramaz.

— Her halde aldanıyorsunuz. Belki isim benzerliğine kapılıyorsunuz, diye mırıldanır. Namussuz herif gülümser:

— Korkarım ki siz yanılıyorsunuz. Keşke yanılsaydım, ne kadar sevinirdim. Fakat söylediklerim tamamen gerçektir.

Biraz susar, tekrar devam eder:

— Size bazı tafsilât vermemde fayda olacak. Sizi aldatmadığıma inandırmak için.

Kız olduğu yerde durur, hareketsiz. Yürümeye cesaret edemiyor. Herif kızın bu tereddüdünden yararlanmakta gecikmez:

— Böyle gizli şeyler, sokak ortasında görüşülmez. Yerin kulağı vardır, derler. Evinizin de bu civarda olduğunu biliyorum. Orada daha rahat ve emniyette konuşuruz.

Şüphe, kızın beynini yakmaktadır. Bu işin iç-yüzünü mutlaka öğrenmek için dayanılmaz bir arzu duymaktadır. Ama bu işde mutlaka bir yanlışlık olduğuna da inanmaktadır.

— Olur, der. Geliniz.

Dalgın dalgın yürür. Herif de yanında.

— Ne güzel bir akşam, der adam.

Eve girerler. Herif:

— Oturabilir miyim? diye koltuklardan birine çöker.

— Rica ederim, der kız; ne diyecekseniz çabuk söyleyin.

— Epeyce oluyor, iş yeni değil, diye söze başlar. Ama polis unutsa bile adamlar intikam peşinde koşuyorlar.

— Siz polis misiniz?

— Yooook. Allah saklasın.

Ve bol bol güler, sanki çok tuhaf bir laf edilmiş gibi.

— Kimsiniz o halde?

— Hiç... Sadece sizinle ve katil dostunuz Saunders'le ilgili olan birisi.

— Daha doğrusu, bana bir oyun etmek isteyen birisi desenize şuna.

Başını sallar:

— Asla! Bizim işlerde çevre ile kötü kişi olmak yoktur. Biz, aksine gayet dost olmak zorundayız.

Elini ant içer gibi kaldırdıktan sonra:

— Bay Saunders yok mu, hani bu pazar, geçen pazar hep beraber olduğunuz. Hani sıkıfıkı dostunuz olan Bay Saunders, bundan üç yıl önce bir adam öldürmüştü.

— Yalan. Ben o işi biliyorum.

Kızın zihni tekrar karışır, hesaplar, olayları gözden geçirir. Tam da Bill'in ilk kez odasına girdiği yıl. Evet üç yıl önce zorla odasına girmişti bir gece.

Tıkanacak gibi olur, sorar:

— Bu söylediğiniz olayın tam tarihini söyleyebilir misiniz?

Herif, ceketinden bir defter çıkarır, yapraklarını karıştırır:

— Efendim, der; bu iş günü gününe üç yıl önceki martın ikisi de oldu. Saat yediye doğru. Üçtaç meyhanesinde. Dane sokağının köşesindeki.

Tamam. İşte o gece. Tarih, hâfızasına oyulmuş gibidir. Gazeteler yazmıştı herifin öldüğünü. Bir türlü inanamamıştı bu ölümüne. Ama içini kemiren şüpheden de kurtulamamıştı. Fakat bu kasdi bir cinayet değil ki. Bir kaza, bir kötü raslantı.

Herifin tekrar dili çözüldü:

— İsterseniz bu hususta size tafsilât vereyim. Hâlâ gözümün önünde. Bir ahabpla beraber birer

kadeh birşey içiyorduk. Bay Saunders de orada idi. Bizden çok önce oraya gelip içtiği halinden belliydi.

Sigarasından bir nefes çekip devam etti:

— Bu meyhanede ara sıra kavga çıkması her halde olağan şeylerden olacak. O zamanlar garsonlardan biri bir boksördü. Meyhanenin sessizliğini bozan, ona buna çatan olursa haddini bildirmek için. O akşamda Bay Saunders çok berbat, çok can sıkıcı bir haldeydi. Birisiyle tartışıyordu. Neticede bardağı herifin suratına boşalttı. Meyhanenin tezgâhtarı böyle olayları halletmeye ve sululuk eden, rezalet çıkaran müşterileri yola getirmeye memur. Dev gibi bir herif. Bankonun arkasından çıkarken her zamanki müşterilerden biri bana göz ucuyla sizin bay Saunders'i gösterip:

«İşi tamamdır, pasaportunu kes!» dedi.

Ama belki siz de dikkat etmişsinizdir. Bay Saunders son derece kuvvetli bir adammış. Üstelik kendisiyle alay edilmesine de hiç tahammül edemezmiş. Daha kimse ne olduğunun farkına varmadan tezgâhtarı havada gördük, sonra da yerde.

Herkes, şimdi yerden kalkar, bu müşterinin dersini verir diye bekledi. Fakat hepsinin umudu boşuna çıktı. Saunders öyle bir yumruk indirmiş ki adam bir daha yerden kalkmadı ve birkaç dakika geçtikten sonra da öldüğü anlaşıldı.

Herifin sözleri kızın beynine indirilmiş tokmak gibi geliyordu.

— Devam ediniz, dedi.

— Devam edecek birşey kalmadı, Saunders aptal değildi. Durumu çabucak kavradı ve yolunu kesmeye vakit kalmadan savuştu. Arkasından kovaladılar. Ben de kovalayanlar arasındaydım. Fakat izini kaybettik. Tabii ertesi gün gazeteler olayı yazdılar. Saunders yabancı bir müşteri olduğu için meyhanede kendisini tanıyan yoktu. Onun için polis, kim arayacağını bilemedi. O yüzden de olay kapandı gitti.

— Ama siz onun evini biliyorsunuz.

Herif, başını sallayarak güler:

— Evet ama o zaman bilmiyordum. Buna pek canım sıkılmıştı. Çünkü bizim işde adamların ismini, hüviyetini bilmenin çok yararı vardır.

— Peki bu adamın Saunders olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Uzun zaman bu işi kendim için kaybolmuş sandım. Önceleri yakalanacağını ummuştum. Tutulmadı. Adını da bilmediğim için bu işten yararlanamayacağımı anladım. Saunders'in o zaman gazetelerde çıkan eşkâli gerçeğe uymuyordu. Polisten de öğrenmeyi uygun görm'edim.

— O halde adını nasıl öğrendiniz?

— Mesleğim gereği mahkemelerde olan biteni görüp dinlemek çok yararlıdır. Yani, yurttaşların uygunsuz taraflarını öğrenmek ve gerektiği zaman bunlardan yararlanmak. Ben de bu amaçla, olaydan üç ay geçmişti...

Cebinden küçük defterini çıkarıp baktıktan sonra:

— ... Evet... Üç aydan iki üç gün fazla. 7 haziranda ceza mahkemesinde dolaşıyordum. Birdenbire sanık sandalyesinde bizim Saunders'i görmeyeyim mi.

— Ama o işin katil olayı ile bir ilgisi yoktu.

— Tamam. Duruşmayı dinleyince polisin iki olay arasında bir ilişki bulmadığını anladım. Ve böylece de kimliğini öğrendim. Cezasını bitirip çıktıktan sonra kendisiyle görüşmek üzere alacaklı hesaplara adını yazdım.

— Ne istediğinizi daha açık söyler misiniz?

— Sabırlı olun, anlatacağım. Ha, unuttum size söylemeyi. Mahkemede sizi görmüştüm. Hüküm giydikten sonra aranızda geçen sahne çok hazindi. Ve o günden beri sizi gözden kaçırmadım. Çünkü Saunders'le görüşebilmek için bana çok yardımınız dokunacağına eminim.

Deminden beri ayakta duran kız bir koltuğa yığılarak sordu:

— Şimdi polise haber verecek misiniz?

— Aman yavrum, benim öyle münasebetsiz, kötü bir iş yapacağıma nasıl inanabilirsiniz? Böyle bir niyetim olsaydı bunu mahkeme salonunda yapardım. Beni bir dost sayabilirsiniz.

Sırıtarak kızın yüzüne baktı. Kız sordu:

— Peki şimdi ne yapmak istiyorsunuz?

— Hiçbir şey. Eminim ki Saunders pek tatlı bir adamdır. Bu olayın meydana çıkacağından pek çok üzüleceğinden de eminim.

— Peki ama beni bulmanıza, buraya kadar gel-

menize gerçek sebep ne? Hâlâ iyice anlayabilmiş değilim.

— İş yapmak lâzım, iş. Zamanımızda geçim pek zor. Bu sırada Saunders'in çok birşey kazanmadığını biliyorum. Ama ben aç gözlü bir adam değilim. Sizi sıkboğaz da etmem. Bana haftada elli lira göndermeniz kâfi. Size parayı göndereceğiniz adresi de veririm.

Kız, hayretten donakalarak sorar:

— Yani, polise haber vermemeniz için size para mı vereceğiz? Açıkçası haraç mı istiyorsunuz.

— Amma yaptınız, elli lira da para mıdır canım? Bu kadar küçük bir paraya haraç denir mi? Farkına bile varmadan bu parayı ödeyebilirsiniz. Ondan sonra da sırlarınızın gayet güvenilir bir kimse saklı olduğunu bilerek rahat yaşayabilirsiniz.

Kız, bayılmamak için gayret harcamaktadır. Avaz avaz bağırmamak için kendini zor tutmaktadır.

— Peki, neden Bill'e başvurmadınız da bana geldiniz?

— Onu da düşündüm, çok da istedim. Hatta, kendisini biraz hırsızlık ederek para kazanmasını sağlamayı bile düşündüm. Bu fikrimden sonradan vazgeçtim. Çünkü Saunders'i iş üzerinde gördüm. Çok sert ve kuvvetli bir adam. Bir de kötü huyu var: Çabuk öfkeleniyor. Beni öldürmeye kalkarsa bu iş çok pahalıya mal olur. Ama bana birşey kazandırmaz. Onun için işi size açmaya karar verdim. Tabii bütün bu konuştuklarımdan ona birşey söyle-

meyeceğinize eminim. Yoksa mutlaka beni temizlemeye kalkar. Polis de bir adamı iki defa elinden kacırmaz. Anlaşıldı mı? Onun için susmak sizin yararınıza. Yoksa kendi felâketinizi hazırlamış olursunuz.

Herif, cebinden bir kurşunkalem çıkarıp yazmaya başlar:

— İşte parayı göndereceğiniz adres, gelecek cumartesinden başlayarak her cumartesi beklerim. Gelmedi mi pazartesten itibaren polis, Bay Saunders'le ilgilenmeye başlayacaktır.

Kız haykırır:

— Kabul etmiyorum. Böyle birşeyi kabul edemem. Polis size inanmaz. Siz de gidip söyleyemezsiniz.

Herif gülmeye başlar:

— İlk taksiti ödemek için önünüzde iki üç gününüz var. Enine boyuna düşününüz. Bu hususta yeteri kadar tecrübem var.

Kalkar ve şapkasını alır. Sonra biraz irkilir. Kız, ümitsizlikle herifin yüzüne bakarken gözlerindeki ifadenin çok kötü olduğunu anlar.

— Doğrusunu isterseniz teklifimden vazgeçebilirim de. İşin normal ve en doğru şekli, buradan çıkarken polise gidip Saunders'i haber vermek olacaktır.

Kız, kederden boğulacak gibidir.

— Hayır, diye mırıldanır. Rica ederim bunu yapmayın.

İlerler, herifin koluna sarılarak yalvarır. Herif,

hiçbir şey söylemeden bir süre kızı seyrederek, sonra:

— Bazı güzel müşterilerimle iş üzerine görüşürken onlar tarafından gösterilecek biraz iltifat, onların sırlarını muhafaza hususunda bana cesaret ve kuvvet verir.

— Yani ne gibi?

Bunu diyen kız, herifin kolunu hemen bırakır ve biraz geri çekilir. Herif kıza yaklaşır, kolu ile belini sarmak ister. Ve yayvan bir ağızla:

— İş ile zevki birbirine karıştırmak daima hoş olur, ha, ne dersin?

Kız silkinir ve bağırır:

— Defolun buradan. Siz iğrenç bir adamsınız. Herifin gülümsemesi kaybolur:

— Pekâlâ. Saunders bu akşam tevkif edilecektir.

Kızın kalbi duracak gibidir. Herif kapıya doğru gider. Bir sıçrayışta kız, adamı yakalar:

— Hayır, yapmayın bu işi. İstedığınızı yaparım. Sakın haber vermeyin.

Herif tekrar kolunu kızın beline dolar. Kız kılmıdamaya cesaret edemez.

— Canım, böyle ümitsiz ve küskün durmayınız. Çok güzelsiniz. Böyle küskün durmak yaraşmıyor size.

Kızın düşündüğü tek şey, herifin Bill'i haber vermemesidir. Ağzından kesin cevap almak ister. Ondan sonra nasıl davranmak gerekeceğini o zaman düşünecektir.

Herif, dudaklarını kızın ağzına yapıştırır. Kız, tiksinti ile katlanmaya çalışır.

Herif üstüste kızı öper. Ve kızın dudakları kitlenmiş gibidir.

Kollarını biraz gevşetir. Bu cendereden kurtulmak için asalak haraççıyı biraz yumuşatmak lâzımdır. Zoraki gülümser.

— Hah, şöyle, der şantajcı Güldüğünüz zaman ne kadar güzel oluyorsunuz.

Yatağın kenarına oturur ve bir sigara yakar. Hiç acelesi yokmuş gibi bir hali vardır. Bu herifi bir an önce defetmek için çareler düşünür.

— Parayı göndereceğim adresi nereye koydum acaba? Hah, buldum. Çantama koymuşum, işte.

Sonra karşıda duran çalar saata bakarak:

— Aaa... Ne kadar geç olmuş der.

Herif eliyle yatağa vurarak kızı davet eder:

— Yok canım, o kadar geç değil. Biz daha yeni yeni birbirimizle tanışmaya başladık. Değil mi ya?

— Ama ben çok yorgunum. Cidden çok yorgunum.

Kalkar, ağzına kadar gelen bulantısını yutarak herife doğru gider. Büyük gayretle gülümser.

Herifin ellerini elleri içine alır ve yataktan kalkması için kendine doğru çeker.

— Gelin, gelin der.

Ama herif yerinden kıınıldamak istemiyor. Elleri elleri içinde kızı tepeden tırnağa süzmektedir.

Şimdi kızın ellerini o sıkıyor ve koyuvermiyor.

Yavaş yavaş kızı kendine doğru çeker. Ve bir-

denbire elinin birini bırakır, ötekini şiddetle çekince kız ayağının üzerinde dönüp yatağa düşer. Ve iki kolu ile kızın beline sarılıp yatağa sırtüstü yatırır.

Şimdi herifin elleri kızın vücudunda yürümektedir.

Hayır... diyecek ama, herifi susturmak lâzım. Şu anda önemli olan şey bu. Polise, Saunders'i haber vermesine engel olmak. Ne olursa olsun, tek sussun. Bill'i haber vermesin.

Ümitsizlik içinde herifin kendisini daha fazla sıkmakta olduğunu hisseder. Dehşet, fikrini altüst eder. Birdenbire doğan kuvvetli bir gayretle herifin sarmasından kurtulur. İleri atılır. Hemen hemen odanın öbür ucuna sıçrar. Ve orada nefes nefese, korku ve dehşet içinde herifin saldırmasını bekler.

Fakat herif yataktan kalkmaz. Uzanmış yatıyor. Zalim gözleri kızı didiklemektedir. Sonra gözlerini tavana diker ve bekler.

— Güzelim. Yanıma gelsen iyi edersin. Aksi halde ne olacağını biliyorsun.

Kızın gözlerini bürümüş olan sis birdenbire dağılır. Herifi hakiki hüviyetiyle görür. Gelecek yıllardaki kendi hayatının ne olacağını bu herifin şerrinden ömrünün ortasında asla kapanmayacak bir büyük yara açılacağını, hayatının her gün yeni bir tehditle zehirleneceğini, bu herifin işkencesi altında türlü eza ve cefa çekeceğini görüyor.

İşte o zaman dehşetli ve ümitsiz bir kin duyuyor. Büyük bir kin hissediyor. Öldürmek istiyor.

Eline ne geçerse onunla herife vurmak. Öldürünceye kadar vurmak.

Hemen ökçesi üzerinde döner ve kaşla göz arası, rafta eline geçen ilk şeyi kapar. Bir pasta çatalı. Sivri uçlu, geniş yüzlü bir çatal. Sıkıca avcuna alır, yatağa doğru yürür ve vurur.

O haydut herife karşı bu gülünç bir silah. Belki yeleşini bile delemes.

Fakat tam vuracağı sırada herif tavana bakan gözlerini kıza çevirir ve çatalı görür. İki elini, kendini müdafaa için göğsüne getirir. Bu sırada çatala çarpar ve onun iniş istikametini göğsünden daha yukarıya çevirir. Ama bu harekette geç kaldığından çatalın inmesine mani olamaz. Küçük çatal saplanır. Büyük bir korku ve derin bir kinin artırdığı kuvvetle saplanır. Çatalın sivri ve uzun dişleri herifin gırtlığına batar.

Namussuz herif, can acısından bağırarak ister, fakat feryadı, delinmiş gırtlığından meşum bir hırıltı halinde çıkmaya ve bu esnada boynundan kan fışkırmaya başlar. Çatal biraz eğrilir, fakat gırtlığına saplı kalır.

Gözleri evinden fırlamış bir halde doğrulmak ister. Kız bu esnada put gibi hareketsiz durur. Herife bakar.

Herifin kravatu ve yakası kıpkırmızı olur. Eliyle çatalı yakalamaya çabalar. Çehresi acıdan buruşmuş ve sırtmış haldedir.

Yatağa oturmaya yeltenir, fakat kayar, yuvarlanır ve yere düşer.

Hırıltı kesilmez. Eli ile boğazını sıkar ve çatalı söküp atmak ister.

Kız, heykel gibi bu hali seyreder.

Sonra birdenbire sınırları gerilir. Kapıya doğru koşar, açar, çıkar ve çekip kapar. Sokaklarda deli gibi koşmaya başlar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ODAMDA. Titriyor. Gözlerini bir yere dikmiş duruyor.

— Senin buraya geldiğini kimse gördü mü?

Cevap vermiyor. Sorularına cevap verecek halde değil. Kolumla sardım. Yatıştırmaya çalıştım. Sonra tası su ile doldurdum. Ellerini güzelce yıkadım. Tastaki suyu çirkef deliğine döktüm. Ve hepsini birkaç defa sudan geçirdim. En ufak bir kırmızılık kalmasın diye.

Sonra çay hazırladım. Bir fincan verdim. İçmek istemiyor, zorla yudum yudum ağzına döktüm. Biraz kendine geldi. Birkaç dakika sonra titremesi de geçti. Yavaş yavaş gözlerindeki dalgınlık da kayboldu.

— Sen buraya gelirken kimse gördü mü?

— Bilmem. Bakmadım arkama. Koşmaktan

başka şey düşündüğüm yoktu ki. Sokakta gelen geçen var, fakat hepsi geçici yolcular. Bizim evle ilgili görünen kimse yok.

Pencereden sarkarak sokağın ilerisindeki saata baktım. Tam onbir. Demek ki buraya geleli iki saat olmuş. Normal halini almaya da başladı. Bir ara odamda yalnız kalmasında sakınca yok.

— Şurada rahatça otur. Odadan dışarı çıkma. Ben gelmeden sakın çıkma. Gecikmem, şimdi gelirim.

— Nereye gidiyorsun?

Ahengini kaybetmiş olan sesini tanıyamıyorum.

— Belli bir yere gitmiyorum. Biraz dolaşıp döneceğim. Sen üzülme. Bu işi düzeltmeyi bana bırak. Ben gelinceye kadar odada rahat rahat otur.

Endişe ile yüzüme baktı.

— Beni yalnız bırakma, dedi.

— Çıkmam lâzım. Geç kalmam. Bana rahat oturacağına dair söz ver.

Cevap vermedi.

Gözlerimle el çantasını aradım. Yok, odasının anahtarı belki cebindedir, ama isteyemem ki. Sonra beni sorguya çekmeye başlar. Odadan çıktım. Kapıyı da dışarıdan kilitledim. Sokakta hızlı hızlı yürümeye başladım. Kızın odasına gidiyorum.

Anahtar olsa çok iyi olacaktı, zararı yok, ne yapalım? Elbette içeri girmek için bir çaresini buluruz.

Eğer herif hâlâ ölmemişse, mutlaka öldürmeliyim.

Başka yol yok. Yoksa herif bizim hayatımızda daimi bir kara bulut olacak. Geberinceye kadar kanımızı emecek.

Kız herifin yarasının tehlikeli olup olmadığını bilmiyor. Sade kan, hırıltı, gözlerinin dalgınlığı. Bunları söylüyor. Evden çıkarken sağ mı idi? Ölmek üzere mi idi? Bunu öğrenmem lâzım. Hızlı yürüyorum, ama koşmuyorum. Âlemin dikaktini çekecek sıra değil. Kızın evine nasıl gireceğiz? Hele bir oraya gidelim de, görürüz.

Bunun için boşuna kafamı yormuşum. Tam onun bulunduğu sokağın köşesini dönerken, stop ettim. Yirmi kişi kadar var. Hepsisi bir yerde değil. Küçük küçük gruplar halinde görüşüyorlar. İkişer, üçer kişilik. Hani dağılmış bir kalabalığın artıkları gibi.

Kızın evine bakarak konuşuyorlar. İçlerinden biri birşey anlatırken parmağı ile evi gösteriyor.

Yürüdüm ve konuşan heriflere yaklaştım. Odanın pencereleri inik.

Fakat ince bir aralıktan ışık görülüyor. Yavaşladım. Sanki geziniyormuş gibi, durdum. Cebimden bir sigara çıkarıp ağzıma koydum ve:

— Kibritiniz var mı? Diye sordum.

Sorduğum adam başıyla «evet» dedi. Cebinden çıkmağını çıkardı, çaktı. Sigaramı yaktım. Benim karşı yönden geldiğimi farkedince konuşmasını haretlendirdi.

— Cinayetden haberiniz var mı? Diye sordu.

Ben ne olur ne olmaz diye karanlıkta durdum.

— Hangi cinayet? dedim.

— Şurada. Nah, bu evde. Şimdi cankurtaran arabasıyla, öldürülen adamın cesedini götürdüler. Dediklerine göre adamın kanı son damlasına kadar akmış, götürürlerken üzerini örtmüşlerdi. Cesedi göremedim. Ama ev sahibi kocakarı yaralıyı gördüğü zaman çılgın gibi bağırıyordu.

— Yaa?

— Evin antresinde bulmuş. Zemin kattaki odadan sürünerek dışarı çıkmış. Sonra orada kuyruğu titremiş. Bir kızın odasında yaralandığını söylüyorlar. Her halde katil, odanın sahibi olan kadın olacak.

— Herif birşey söylememiş mi?

Adam yüzüme bir aptala bakar gibi merhametle baktı.

— Yahu. Herif avluda nalları dikmiş diyorum. Artık konuşmuş mu diye sorulur mu?

Birkaç boş laf ettikten sonra oradan ayrıldım.

Demek ki namussuz herifi buldukları zaman gerbermiş imiş. Kimseye birşey söyleyememiş.

Ama söyleyememiş olması birşeye yaramaz ki. Nasıl olsa bizim kızı arayacaklar. Belki de daha şimdiden aramaya başlamışlardır. Şimdi benim yapacağım şey soğukkanlılığımı muhafaza etmek ve doğru düşünmek.

Eğer takip etmedilerse ki buna ihtimal vermiyorum, böyle olsaydı, ben evden çıkmadan evvel yakamıza yapışırldı, polisin kızla benim aramdaki ilişkisini keşfetmesine ihtimal yok.

Ben odamı tutalı onbeş gün oldu, olmadı. Kızın ev sahibi de beni kati'yyen görmedi. Onun için kızla benim aramda bir bağlantı kurulmasına imkân yok. Bunun için ellerinde hiçbir ipucu da yok.

Tabii tahkikata ilk önce Benny mağazasından başlayacaklardır. Ama o tahkikat da polisi bana kadar getiremez. Orada hiç kimse benim adımlı bilmez.

Polisin şimdiden işe başlamış olduğuna eminim, ama bu gece pek ileri gidemezler. Ev sahibi, kızın nerede çalıştığını ve akşamları kaçta eve döndüğünü tabii söyleyecektir. Fakat kızın erkek ahbabları kimler olduğuna, bu öldürülenin de eve gelip gidenlerden olup olmadığına dair soracakları suallere hiç bir cevap alamayacaklardır.

Kızın olaydan sonra sokağa fırlayışını gören olmuştur belki. Ama takip etmedilerse bu da işe yarayacak bir bilgi teşkil edemez. Hayır, hayır, bu olay ile benim aramda bir ilişki bulamayacakları muhakkak gibidir. O halde benim evde kaldıkça ve kimseye görünmedikçe korkacak birşey yoktur. Şehrin bütün evleri teker teker aranmadıkça gelip de kızı benim odamda bulmalarına ihtimal yoktur.

Yarın, kızın mağazadaki arkadaşlarını sorguya çekeceklerdir, ama onlar beni tanımazlar. Beni kızın yanında bir iki defa görmüş olsalar bile bundan tabii birşey olamayacağından bu arkadaşlık onların dikkatini çekmemiştir.

Muhakkak bu akşam otelleri araştırarak ve kızı benzer bir kadının geceyi geçirmek üzere oda tutup tutmadığını tahkik edeceklerdir.

Kızın akrabalarını bulup onların yanına sığınıp sığınmadığını da öğrenmek isteyeceklerdir.

Birdenbire dişlerimin arasından küfrederek durdum.

«Bayan yumurta!» Birdenbire kızın halası aklıma geldi.

Bu kadını bulup onun vasıtasıyla kızın izini bulmaya çalışacaklardır. Tabii çiftliğe gidip kızın oraya saklanıp saklanmadığını öğrenmek isteyeceklerdir ve ihtiyara sualler sormaya başlayınca kadın yüzde yüz benden bahsedecek ve kızın pek iyi bir arkadaşı olduğumu anlatacaktır. Bunun üzerine de şipşak bizi enseleyeceklerdir.

«Bayan yumurta» benim şehirdeki adresimi bilmez ama her akşam onun arabasıyla şehre gittiğini anlatacaktır. Ve şu anda araba, kızın saklı olduğu yerden elli metre uzaktaki çıkmaz sokakta duruyor.

Bu yol, polisi o kadar yakınlarımıza getirebilir ki, pencereden sarkıp onları çağırabilirim.

Allah belâsını versin. Bütün kanım damarlarımda dondu. Hayatımda ilk defa korku hissettim.

Eğer mesele benim şahsıma ait olsaydı, bu kadar tesir etmezdi. Birçok çareler var ki tek başıma onlara başvurabilirim. Fakat kız işin içinde olunca buna imkân yok.

İşlerin gidişatı belli oluncaya kadar odamda saklı kalabilse, ben onu bu şehirden dışarıya götürür, başka bir isim altında yerleştirir yaşıtırım. Ama bu el çabukluğunu şimdi yapamam.

Hem bunları düşünüp, hem de sıkı sıkı yürüdüğüm için çabucak bizim eve geldim. Odaya girdiğim zaman kızı yatağa uzanmış, yüzü gözyaşından ıslak bir halde buldum.

Yanına oturdum. Kollarımla omuzlarını sardım. Kızın bu ümitsiz yüzünü görünce, bütün hayatım boyunca bu kıza parmağı ile dokunacak olanı gebertmeye yemin ettim.

— Çok şükür Bill. Gelebildin, diye mırıldandı, gelmeyeceksin diye korkmaya başlamıştım.

Saçlarını okşuyor, bir dakika bile yanından ayrılmak istemiyorum ama birşey becermek mecburiyetindeyim.

— Dinle beni sevgilim, dedim. Vaziyeti biraz konuşmamız lâzım. Senin burada olduğunu öğrenmemeleri için tedbirler almalıyız.

Onun için şöyle hafızanı yokla bakayım. Senin odanda halanla olan akrabalığını gösteren herhangi bir delil, bir mektup falan, şöyle birşey var mı idi? Aklına geliyor mu?

Hiç beni işitmemiş gibi konuşuyor:

— Acaba herifi öldürdüm mü diye düşünüyorum. Öldürdüm mü acaba?

Başımı hafifçe salladım.

— Beni dinle! Çok önemli birşey söyleyeceğim. Hatırlamaya çalış. Senin odada halanın ismini, adresini gösteren bir kâğıt, birşey var mı?

Bu sefer sözlerimi anladı. Bana döndü ve hayretle yüzüme baktı. Âdeta «bu sırada bunu sorma-

nın ne münasebeti var?» gibi bir bakış. Sonra cevap verdi:

— Belki halamın mektupları vardır. Her halde bir tane mektup olduğu muhakkak.

Sesi tatsız ve ifadesizdi. Fakat bu sözleri beynimde bomba gibi patladı.

Eğer mektup var da buldularsa ilk takip edecekleri iz'in bizim «Bayan Yumurta» olacağı muhakkaktı. Onun için polisten evvel benim kadını görmem lâzım. Ondan başka şu uğursuz arabayı da onlar aramaya başlamadan evvel buradan uzaklara götürmeliyim.

Pencereye gidip sokaktaki saata baktım. Gece yarısını biraz geçiyor. Sokakta kimseler yok. Tekrar kızın yanına döndüm.

— Seni yine yalnız bırakacağım yavrucuğum, dedim. Belki birkaç saat... Senin burada olduğunu keşfetmemeleri için ne lâzımsa yapmalıyım. Şimdi gidip halana tembih edeceğim. Kimseye bizim hakkımızda birşey söylemesin.

Bana bakışına göre söylediğim sözlerin anlamını kavramışa benziyor. Her halde beyni ilk şaşkınlığın tesirinden henüz tamamiyle kurtulmamış. Bana hiçbir şey sormadı.

— Beni tevkif etmesinler Bill... Beni tevkif ettirme.

Bunları söylerken dudakları titriyordu. Kalbine kuvvet vermek için gülümsedim. Tek biraz sinirleri gevşesin.

— Her şey yoluna girer, merak etme yavrum,

dedim. Zaten şimdi çıkarken seni üzerinden kilitleyeceğim. Büsbütün emin olmak için.

Ayakyoluna gitmek istediğini söyledi.

— Sahanlığın ilerisinde soldaki kapı, dedim. Hele bir gideyim bakayım, kimse olmasın.

Sahanlıkta birine rasgelmesin diye aldığımız bir sürü tedbirlerden sonra işini yapıp odaya tekrar geldi, yatağıma oturdu.

— Şimdilik allahaısmarladık, dedim.

Kapıyı kızın üstüne kapadım, kilitledim ve benim arabanın bulunduğu çıkmaz sokağa kadar seyrettim. Bereket araba gürültüsüz patırtısız kalkar. O saatlarda bu civarda da trafik yok gibidir. Onun için çabuk gittim ve başka zamanlardakinden yarı yarıya daha çabuk banliyöyü tuttum. Bu gidişle bir saattan daha kısa bir zamanda çiftliğe varacaktım. Yani gece saat biri az geçerek, o saatte köy tamamen uykudadır, tabii bizim madam yumurta da, çoktan beri uyumuştur. Kimbilir kaçınıcı uykusundadır?

Yolda hep onu düşünüyorum. Ben ne raddeye kadar bu ihtiyar kocakarıya itimat edebilirim? Herhalde vaziyetin önemini anlayıp ağzını sıkı tutması için olay hakkında kâfi tafsilât vermem lâzım.

Tabii, bu arada kıza yardım etmek istememesi ihtimali de var. Belki hâdisenin mahiyetini öğrenince o kadar ürker ki, ne olursa olsun kendisinin işe karıştırılmasını istemez, ama bu tehlikeyi dahi göze alarak bir kere deneyeceğim. Kadının kıza olan sevgisini gıcıklayacağım. Kızı çok sevdiğini bilirim.

Bu sevgisi yüzünden herhalde kızı yaptığı işde hoş görmek isteyecektir. Bir kere tecrübe edeceğiz. Yardımı kabul ederse ne âlâ, etmezse ne kaybederiz?

Parlak bir mehtap olduğundan farları yakmadan köye girebileceğim. Bu çok iyi birşey. Çünkü otomobilin kuvvetli farları bazı evlerin camlarından içeri aksederek uyuyanları uyandırabilir. Bu saatta da köye bir otomobil gelmesi biraz garip olduğundan ertesi gün birbirlerine anlatırlar.

Çiftliğe girince arabayı avluya çektim. Köpek havlamaya başladı, ama adını çağırdım, sesimi tanıdı ve sustu.

Kapıya geldiğim zaman üstteki pencere açıldı ve «Bayan yumurta»nın başı göründü. Köpeğin havlamasından uyanmış:

— Kim o? diye seslendi.

— Benim, Bill Saunders. Sizinle biraz konuşacağım, çok önemli bir iş için, dedim.

Gözlerini faltaşı gibi açtı ve beni tanıdı.

— Allah Allah. Bu saatta seni buraya hangi rüzgâr attı? Saatin kaç olduğunu biliyor musun? dedi.

— Biliyorum. Sizi rahatsız ettiğime çok üzgünüm. Fakat mesele son derece önemli. Yarın sabaha kadar bekleyecek şey değil. Lûtfen inip kapıyı açar mısınız?

Bir an bana baktı, hani sarhoş muyum, değil miyim gibilerden ama kadın, akıllı kadındır. Halim-

de anormal bir durum olmadığını görünce hemen inip kapıyı açtı.

— Gir bakalım? Ne oluyor? dedi.

Girdim, lâkırdıya nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Beni oturma odasına götürdü ve petrol lambasını masanın üstüne koydu. Ben de bir iskemle çekip oturdum.

Tarlaların ortasında تنها bir yerdeki bu evde, sessizlik fevkalâde tesir ediyor, insanın sinirlerini bozuyor.

— Sizin küçük Janet için geldim.

— Hastalandı mı, diye sordu.

«Hayır» anlamına başımı salladım.

— Anlatsana. Meraktan çatlayacağım. Elimden birşey gelirse yapayım.

— Anlatayım Bayan Warton ama pek anlatılacak gibi değil. Yani anlaması da güç, anlatması da. Sabırsızlıkla :

— Bilmece söyler gibi konuşma, diye gürledi.

Doğrudan doğruya söylemekten başka yol yok :

— Kızı polis arıyor.

Bir an için şaşırdı :

— Niçin arıyormuş? Ne yapmış ki?

Gerçeği söylemek sırası gelmişti :

— Birini öldürdü diye hapsetmek istiyorlar.

— Birini mi öldürmüş!

Kadın öylesine bir hayret içinde sordu ki benim bile inanmayacağım geldi.

— Evet, birini öldürdü diye arıyorlar.

— Bir yanlışlık olmasın?

— Bilmemki.

— Siz de mi aynı kanıdasınız?

— Maalesef öyle.

— Bir kaza filan mı?

— Pek kaza filan değil. Yani, polis böyle olayları kaza saymaz da. Katil suçuyla yargılayabilirler.

Sapsarı oldu. Tutunmak ister gibi masaya dirseğini dayadı. Ama çabuk geldi kendine :

— Anlat öyleyse. Olan bitenin hepsini anlat.

— Şimdi hepsini anlatmaya vakit de durum da uygun değil. Yalnız şunu bilin ki kızın bu olayda hiç kabahati yok. Buna sizin de inanmanızı rica ederim.

Cevabını heyecanla bekledim :

— Kabahati olmadığına inanırım. Çünkü kızı iyi tanırım. Peki, nerede oldu bu olay?

— Birkaç saat önce. Kendi odasında.

— Şimdi Janet nerede?

— Şimdilik güvenilir bir yerde. Yalnız size şunu söyleyeyim ki, herhangi sorgu sual karşısında ihtiyatlı olmamız gerek.

— Ne bakımdan ihtiyatlı?

— Polis gelip sizi sorguya çekebilir.

— Gelsinler, ne olur? Mademki burada değil.

— Burada bulamasalar da sizden kızı yakalamaya yarayacak bilgi toplamaya çalışırlar. İşte bundan dolayı uyanık olun diyorum.

— Kızın nerede olduğunu bilmediğime göre ihtiyatlı olmasam da ne olur?

— Kızı ben koruyacağım. Polisin benim hak-

kımda da bilgi edinmemesi gerek. Şimdi onlar size bir sürü soru soracaklar. Meselâ son defa ne zaman gördünüz diye soracaklar. Siz de 15 günden beri görmediğinizi söylersiniz. Yalnız mı geldi diye soracaklar, «evet» dersiniz. «Erkek dostları var mı?» diyecekler, «bilmiyorum» dersiniz. Kısacası şu : Polisin, kızın benimle olan ilişkisini bilmemesi lâzım. Eğer yeğeninizi seviyorsanız bana dair tek laf etmeyiniz.

İskemleden kalktım, kapıya doğru yürüdüm.

— Eve dönmem gerek. Arabayı burada bırakıyorum. Birkaç gün için sizin işinize de devam edemiyeceğim. Beni haklı görürsünüz her halde.

Beni durdurmak için kolunu uzattı :

— Beni teselli edecek birşey söyle Bill. Şimdi ne olabilir, bu işi neden yaptı? Nasıl olsa kızı ergeç yakalarlar. Bu bir felâket. Düşündükçe aklım duracak.

O kadar üzüntülü ve perişan bir hali var ki. Yanına sokuldum, omuzlarını hafifçe tuttum :

— Ümidinizi kesmeyin. Onu bu belâdan kurtarma çaresini arayacağım.

Ben uzaklaşırken :

— Dur, bekle biraz Bill! diye seslendi.

Odadan çıktı, merdivenleri çabuk çabuk tırmandı. Sonra elinde bir deste para ile döndü :

— Al bunları. Yanımda olan bütün param bu kadar. Kıza ne de olsa bir faydası dokunur. Eğer daha para gerekirse bankadaki son yatırıma da çekeriz.

Parayı alıp cebime soktum, evden çıktım. Karşıdan bir otomobilin farları görüldü. Hemen yol kenarındaki çitlerden birinin dibine, yere geçercesine sindim. Araba benim hizamdan geçerken ay ışığı altında iki polis kasketi gördüm. Allahtan olacak çiftlikten vaktinde ayrılmışım.

Hemen oradan kalktım çiftliğe doğru tabana kuvvet yürümeye başladım. Yaklaşınca polis arabasının çiftliğin parmaklığı önünde durduğunu gördüm. Binanın karanlık olduğunu da görünce ümidim arttı. Demek ki ihtiyar kadın ben gidince hemen yatmış.

Elli metreden fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Konuştuklarını seslerinden seçebiliyorum. Ama ne konuştuklarını anlayamıyorum.

O anda birinci kattaki oda aydınlandı. Sonra ışık kayboldu. Kadın binanın kapısında görüldü ve kapı kapandı.

Olduğum yerde mihlanmış gibi duruyordum. İçimden, gidip «Bayan Yumurta» ya kendi savunması sırasında yardım etmek geliyor. Ama olacak şey değil.

Birdenbire aklıma birşey geldi. Yerimden birden bire sıçradım. Ya, hangarı aramak da akıllarına gelirse? Mutlaka benim arabamın yanından geçecekler. Onu muylene edince motorun sıcak olduğunu da anlayacaklar. Sonra?

Elden ne gelir? Olduğum yerde içim içimi yiyor. Olan biteni görmek için dikkat kesildim.

Galiba işler yolunda. Evin kapısı açıldı. Işık,

eşikte bir süre durdu. Sonra polis arabasının motor sesini işittim. Demek defolup gidiyorlar.

Polis arabası yarım tur yaptıktan sonra benim bulunduğum yöne yollandı. Yol kenarında çitin arkasına zor saklandım. Yanımdan kurşun gibi geçtiler. Eve doğru döndüm, ıssız bu kez Halanın odasında. Ne sorduklarını öğrenmek için gidip kadınla konuşmak istiyorum. Fakat, işlerin nasıl gittiğini anlamak için bizim eve dönmem lâzım.

Köye doğru büyük adımlarla yürümeye başladım. Tarlalar arasından kestirme yürüyüp köyü do-laştım. Bir iki defa hızla geçen otomobillerin ışığından kurtulmak için kendimi hendeklere attım. Bir seferinde geçen arabanın ağır yürüdüğünü gördüm. Yaklaşınca da ağır bir kamyonun tık nefes motorunun sesini işittim. Tam benim hizama gelmesini bekledim. Sonra hendekten çıkıp arabanın arkasından yetişerek atladım.

Yarım saat sonra şehrin banliyösüne geldik. Aşağı atladım ve yürüyüşe devam ettim. Eve geldiğim zaman saat sabahın dördünü bulmuştu. Yorgun bir halde odama çıktım. Etrafımı görmek için bir kibrit çaktım. Kızın yatağa uzanmış olduğunu gördüm, olduğu gibi giyimli olarak. Uyuyordu. Gürültü etmeden yere uzandım.

ONUNCU BÖLÜM

U YANDIĞIM zaman iyice gündüz olmuştu. İki saat kadar uyumuştum. Kız hâlâ uyuyordu. Başından geçen bunca felâketten sonra nihayet uyuyabilmiş olmasına sevindim.

«Bayan Yumurta»nın bizi ele vermediğine içimde bir güven hissi vardı. Hele bizim eski arabadan da kurtulduğuma göre polislerin gelip bizi burada aramalarına bir sebep yoktu. İşi iyice kafamda evirdim çevirdim, polisin bizi burada arayabileceğine ihtimal vermedim. Demek ki şimdilik emniyette. Fakat kimsenin odamda bir kadın olduğunu bilmemesi gerek. Oturduğum binanın öteki odalarındaki kiracıların kimler olduğuna dair hiçbir bilğim yok. Kiracılar gündüzleri işlerine gittikleri için komşularda olan bitenleri öğrenmeye vakitleri de yok.

Hele şu polisin tahkikatı, gazetelerin yayınları bir bitsin o zaman kızı bir başka yere nakledebilirim. Bunun pek kolay olacağını da tahmin etmiyorum ama, bir çaresine bakacağız. Kanada'ya gitmek bile aklıma geliyor.

Şimdilik önemli olan ahbablara ve arkadaşlara görünmemek. Polis insanı ya sıcağı sıcağına yakalar ya da eski arkadaşlarla temasa başlayınca çengeli takar. Başka türlü yakalaması pek mümkün değil. En çok dikkat edilecek şey de sıvışırken koşmamaktır, dikkati üzerinize çekmemek için.

Biraz şans yardım ederse bu kız hiç olmazsa onbeş gün benim odada pekâlâ barınabilir. Bu süre içinde de her halde bir plan hazırlarım. Ondan sonra ikimiz de ortadan kayboluruz.

Sessizce su hazırladım, elimi yüzümü yıkadım. Bir iskemleye oturdum. Bir sigara yakıp bu kızı bu belâya nasıl soktuğumu düşünerek dumanları savurmaya başladım. Bu işi benim yüzümden yapmıştı. Bu belâdan sıyrılmak lâzımdı. Gerektiği zaman vuruşmaya kararlıydım.

Kız biraz kımıldadı, gözlerini açtı, bana baktı. Heyecanlı bir sesle :

— Ne oluyoruz, diye sordu.

Yerimden kalktım, üzerinde ibrik kaynayan gazocağına gittim.

— Ne olacak? Şimdi güzel bir çay içeceğiz.

Çayını bitirince ağzına bir sigara verdim.

— Acaba herif öldü mü, diye sordu.

— Ölmüş.

Fincanı tutan eli titredi. Fakat sesi sakindi :

— Hayret! Öldürdüğümü ne kadar sükûnetle karşılıyorum. İnsan nasıl oluyor da bir adam öldürüyor ve sonra da buna önem vermiyor?

İçimden :

«Allah vere de bu sükûnet devam etse» diye düşündüm.

— Senin durumunda olanlar tabii önem vermez. Onun için şimdiki gibi sakin olmakta devam et. Eğer bütün olayları böyle soğukkanlılıkla karşılasan kurtulma şansımız artar.

— Bunlar beni bulurlar ve asarlar.

Bu sözleri o kadar soğukkanlılıkla söyledi ki dondum kaldım.

— Bir çirkef herif geberdi diye adamı asmazlar. Eğer hemen polise teslim olup olanı biteni anlatsaydın, seni tutuklamazlardı bile. Bence en iyi hal şekli budur. İstersen polise teslim ol. Bunda da tehlike yoktur. Ama bizim kaçmamızdaki tehlike daha büyüktür. En iyisi bu yavrum. Gidip teslim olursun, başından geçenleri anlatırsın.

— Bill, benim bunu yapamayacağımı pekâlâ bilirsin. Bir kere olayı anlatmaya başlayınca hepsini anlatmak gerek. O zaman da seni ele vermek olur. Yapamam bunu.

— Sen beni korumayı düşünme. Zaten senin başına bu belânın gelmesine sebep benim.

Başıyla reddetti. Sakinliğini yavaş yavaş kaybediyordu. Ellerini sıkıp titremeye başladı.

— Bill, sakla beni Yakalamasınlar beni. Kurtulmak istiyorum ellerinden.

— İkimiz elele verdik, mutlaka kurtulacağız. Göreceksin, kaçacağız, hem de nasıl.

— Ya buraya gelirlerse, hemen kaçalım buradan.

— Hiç telâşlanma kızım. Kaçan adam suçludur. Ben bunların hepsini düşündüm. Senin burada saklanmış olduğunu bilmelerine imkân yok. Burada en az bir hafta kalmamız gerek. İşin hızı biraz hafiflesin. Ondan sonra seni daha güvenli bir yere götüreceğim. Allahaşkına işi bana bırak.

Sözlerim onu yatıştırdı, gözleri parlamıştı.

GAZETE almak için aşağıya indim. Üç gazete de haberi birinci sayfada vermiş. Bir de kocaman resim var. Bakınca sırtımdaki yara izleri sızlamaya başladı. İstemeye istemeye sokağın ortasında durdum. Bu resmi büyülten namussuzu bir elime geçirsem ökçemle suratını ezerdim.

Bu resim dalaveresi hiç aklıma gelmemişti. Bütün planlarım altüst oldu. Bir kere herkes bu resmi görüp de hafızalarına işledi mi uzak yakın nereye götürsem bu kızı tanıyacaklar.

BU GENÇ KIZI POLİS ARAMAKTADIR

Üç gazetenin de birinci sayfasında bunlar yazılı.

Her şey berbat oldu şimdi.

Artık hangi kasabaya, hangi köye bir yeni kız gelse şüphe ile bakacaklar ve teşhis de edecekler.

Şimdi çocuklar bile polislik oynamak için resmi kesecekler. Kızın yüzünün özelliği de çok çabuk tanınmasına yardımcı olacak. Havadis kısmında önemli birşey yok. Gazeteleri buruşturdum attım.

Biraz yiyecek almak için yoluma devam ettim. Biraz öteberi alıp eve döndüm. Pencerenin önünde sokağa bakıyordu. Yiyecek paketlerini masanın üzerine atıp hemen yaklaştım, kolundan tuttum ve çektim.

— Hay Allahın aptalı, pencerede görünme diye sana tembih etmedim mi?

— Ne olacak? Kim tanır beni burada Bill? Beni görse görse karşı tarafta oturanlar görebilir. Onlar da beni tanımazlar.

— Seni herkes tanır.

Bu sözü düşünmeyerek söyleyiverdim. Bunu işitince başını kaldırıp yüzüme baktı.

— Nasıl? Tanıyabilir mi beni herkes?

Örtbas etmeye çalıştım hatamı :

— Yani demek istiyorum ki sanki seni herkes tanıyormuş gibi ihtiyatlı olmak gerek. Seni tanıyanlar da bulunabilir içlerinde.

Yutmadı. Telâşından birşeyler sezmişti:

— Bill, sen benden saklıyorsun.

— Yok vallahi, ne saklayayım senden.

— Peki öyle olsun. Gazeteleri nereye koydun?

— Dalgınlıkla bakkalda unutmuşum.

— Okumadın mı?

— Şöyle bir göz gezdirdim.

— Ne yazıyorlar?

— Hemen hemen hiçbir şey. Küçük bir haber. Senin ortadan kaybolduğunu yazıyorlar.

— Bana öyle geliyor ki sen benden birşey saklıyorsun.

Daha fazla saklamakta yarar yok. Söylemesem endişe içinde kalacak. O daha fena.

Yatağın üstüne kızın yanına oturdum. Elini elim aldım.

— Gazetelerin hepsinde senin resmin var.

— Benim resmim mi var?

Başımı salladım.

Bir süre düşündü, sonra birden hatırladı :

— Benim Benny'deki arkadaşlarımdan Margy'nin bir yıl önce çektiği resim olacak. O zamandan beri dolapta duruyordu, unutmuştum bile.

— Çok güzel bir resim.

— Demek ki ben artık hiçbir yere gidemeyeceğim. Ne yapacağım şimdi?

Titremeye başladı. Nerede ise gözyaşları başlar diye bekliyordum. Ama büyük bir azimle kendini tuttu.

— Bill, doğru söyle. Bu heriflerin elinden kurtulmama imkân var mı? Bunun için bir fikrin bir düşündüğün var mı?

Elini okşamaya başladım. Sonra kolumu sardım, yavaşça kendime çektim.

— Hiç merak etme. Bir yolunu, bir çaresini bu-

lacağım. Vallahi bulacağım. Bak yemin ediyorum. Bu belâdan seni kurtaracağım. İnan bana zihnimde bir fikir sivrilmeye başladı. Delice birşey ama bir hareket noktası olabilir.

— Birşey yapamazsın Bill. Elinden birşey gelmez. Hakikatleri değiştiremezsin.

Kaçamaklı bir şekilde :

— Öyle hakikatler vardır ki değiştirilebilir.

— Ne demek istiyorsun Bill?

— Öyle şeyler vardır ki, değiştirilebilir, diye tekrar ettim.

— Ne gibi şeyler?

Yüzüne dikkatle baktım. Zihnimdeki fikir kafamda dönüp duruyor.

— Yüzünü değiştiren birçok insanlar var. Dedim. Şimdi böyle şeyler kolayca yapılıyor.

Kolumdan tuttu, beni sarstı.

— Bilmece gibi laflar etme. Ne yapacağını, ne yapmak istediğini açık söyle.

— Hayatım, bana biraz vakit bırak, biraz süre tanı da kafamdaki fikir olgunlaşsın. Bir planım var ama iyice hazırlamam lâzım.

Faaliyete başlamadan evvel kıza daha fazla birşey söylememeye karar verdim. Aklımda tasarladığımı göze almak için ne benimki, ne başka kız uzun zaman bekleyemez.

— Kötü birşey yapmayacaksın ya Bill? Tekrar başını belâyâ sokacak, tehlikeli birşey yapmayacaksın değil mi? Eğer böyle tehlikeli işe girecek sen gidip teslim olmayı tercih ederim.

Güvenini kazanmak için gülümsedim.

— Hayır yavrucuğum, hayır. Yalnız bazı kimselerle temasa geçmem gerekiyor.

— Ne kadar zaman burada kapalı kalacağım?

— Çok değil, belki bir hafta kadar. Bunun için de tasalanma. Burada hiçbir şeyden korkun olmasın. İnan bana.

— Ama, Bill. Ne yapmak fikrinde olduğunu bana söylemeni istiyorum.

— Benden bunu isteme. Beni sıkıştırma, rica ederim.

Ben, onun tatlı yüzünü yumuşak tenini, bakışlarındaki ifadeyi, yüzünün kalbime yer etmiş bütün çizgilerini, sonra da aklımdan geçeni düşündükçe zaten deli gibi oluyorum.

Yüreğim o kadar sıkıldı ki yüzüne bakmadan gözlerimi çevirdim.

Bundan başka kurtuluş yolu olmadığına hakikaten inanıyorum. Resmi gazetelerde çıkmadan evvel, uzak bir yere gidip adını değiştirerek yaşamak fikrinde idim, ama şimdi bu tedbir artık kâfi gelmeyecek. Yüzünün de değişmesi lâzım gelecek.

Kocakarıları gençleştirmek için neşterle mucizeler yaptıklarını ilan eden bütün o cerrahlar, benim kızın kaymak gibi çehresinde ameliyat yapmaya can atıyorlar herhalde. Bu fikir aklıma geldiği zaman çok sevindim, fakat şimdi sokakta ağır adımlarla yürüdükçe şu sırada bu kızın güzel yüzünde değişiklik yapmaya ve ona böyle birşey teklif etmeye hakkım olmadığını düşünüyorum.

Fakat başka yapacak ne var? Bu kadar güzel ve emsalsiz bir yüz ile etrafın dikkatini çekmeden sokağa çıkamaz bu kız. Ya ona o kadar benzeyen o güzel fotoğraf gazetelere basıldıktan sonra? Ağzını biraz yana çarpıtan o gülüşü yok mu? Hani beni deli eden gülüşü, o bile fotoğrafta var.

Peki ama, kıza bu ameliyatı kim yapacak? Asıl mühim mesele bu. İster istemez belki de beline bir tabanca dayayarak zorla getirip bu ameliyatı yaptıracağım adam hangi hekim olacak? Sonra bir de hastabakıcı lâzım. Birinci sınıf bir hastabakıcı.

Bunların bu işi son derece dikkatle ve dillerini tutarak yapmaları şart. Kim olursa olsun bir kelime söylemeleri yasak. Susmazlarsa nerede olurlarsa olsunlar yakalar, boyunlarını koparırım.

Tabii, bu yapıldıktan sonra vaziyet bin defa daha emin olur. Ama bu işin bir safhası, hakiki hürriyete kavuşması için kimsenin bu hâdiseyi bilmemesi, bu hâdiseden bahsetmemesi lâzım.

Bir meyhaneye girdim. Bir iki kadeh yuvarladım. Sakin olmalıyım, kafam iyi işlemeli.

Evet, evet. Uzağa gitmek lâzım. Hem çok uzağa. O kadar uzağa gitmeli ki bu fotoğrafı kimse görmemiş olsun. Bu hadiseyi kimse işitmemiş olsun.. Bizi olduğumuz gibi kabul edecek, kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi merak etmeyen uzak bir yere gitmeliyiz.

Tabii bu işleri gece yapmak gerek. İkimiz de gözümüzü kapayıp karanlıklara dalacağız. Üst tarafını düşünmüyorum. Başarılı olmak için hiçbir

şeyden çekinmeyeceğim. Hiç kimse beni yolumdan alakoyamaz. Kızımı kurtarmak için her şeyi göze aldım vallahi. Allah şahit olsun.

Meyhaneden sokağa çıktım. Gelene geçene baktım. Hepsi hür, serbest.. Kimse tarafından kovalanmıyor. Kimse peşlerine düşmemiş. Ama eğer içlerinden birisi bizim kızı görse ve tanısa, hemen polise koşup onu göstermekten, haber vermekten çekinmeyeceği muhakkak...

Onun için sükûnet lâzım, bana sükûnet lâzım, sükûnet... Rasgeldiğimizin suratını çarşamba pazarına çevirmek hususunda şiddetli arzuma rağmen sükûnet lâzım. Aman sakın olalım.

Etrafta iki üç saat dolaştıktan sonra eve döndüğüm zaman kızı acınacak halde buldum. Sinirleri yay gibi gerilmiş. Beni görünce ağlamaya başladı. Durmadan iki saat ağladı. Aynı sözleri tekrarlamaktan başka birşey elimden gelmiyor.

— Biraz sabırlı ol evlâdım. Uzun sürmez, merak etme. Kafamda her şeyin tertibini yapıyorum. Hepsi tıklar tıklar işleyecek. Seni tamamiyle emin bir yere götüreceğim. Nereden gelip nereye gittiğini kimse merak etmeyecek. Vallahi gideceğiz.. Hem de çok yakında.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KALTABAN halli herif :

— Nah, şu kapıdan giren adam, dedi.

Duman basmış salonda gözünün gösterdiği tarafa baktım.

— Tıknaz biri var, o mu?

— Evet, Kaptan Brand odur. Tanımaz mıyım?

— Aradığım adam bu olduğuna emin misin?

— Kaç defa bu işi yaptı, bilmez miyim ben?

Benden söylemesi.

Okkalı bir ellilik çıkardım cebimden. Tezgâhın üstüne koydum.

— Eğer beni mandepsiye bastırırsan, başın belâya uğrar. Bilirsin.

Hemen parayı alıp cebine indirdi.

— Ama yemin et, benim sana salık verdiğimi söylemeyeceğini. Sakın söylediklerimi kaptana tekrarlama.

Önündeki kadehi bir yudumda içtikten sonra ardına neft sürmüşler gibi hemen sıvıştı gitti.

Meyhaneye giren herifi gözetledim. Bir masaya oturdu. Yanına gittim.

— Kaptan Brand, dedim.

Burnunu havaya kaldırıp bana baktı :

— Evet, ama sana ne?

Karşısına oturdum.

— Ne içersin kaptan?

Birkaç saniye cevap vermedi. Sonra omuzlarını kaldırarak:

— Bir viski gelsin, dedi.

Garsonu çağırıp iki viski ısmarladım. Sonra masaya dayanıp kulağına yakın gelerek :

— Seninle bir iş hakkında görüşmek istiyorum, dedim.

— Yaa? dedi.

— Yakında gemi kaldıracağını işittim.

Soğukkanlılıkla piposunu çektikten sonra :

— Gemi kaldırmışım, kaldırmamışım, sana ne?

Viskiler gelinceye kadar başka laf etmedik. Garson kadehleri masanın üstüne bırakıp gittikten sonra herifin gözlerinin içine bakarak dedim ki :

— Bana sakın, tehlikesiz ve sessiz bir deniz yolculuğu yaptıracak birini arıyorum.

Gözünü benden ayırmaksızın kadehini kaldırdı:

— Senin ve aynasızların sıhhatine. Diyerek içti.

Ben herifin lafını anlamamazlıktan geldim.

— Aynasızların mı?

— Evet, benim gibi namuslu adamların üzerine iftira atmaya çalışan senin gibilerin sıhhatine.

Ondan sonra sesi birdenbire sertleşti :

— Hadi bakalım şimdi çek arabanı. Geldiğin yere defol... Kaptan Brand bir hafiye ile iki defa içki içmez.

Donakaldım. Ağzım açık herife bakmışım. Ondan sonra gülmeye başladım. Hayatımda ilk defa olarak beni polis sanıyorlardı.

— Ben mi? dedim. Hay Allah. Yahu, gözlüğünü tak da bak, bende polis suratı var mı?

— Öyle mi? dedi.

Ben herifi dikiz etmeye devam ediyorum. Demincek bana kaptanı gösteren keratanın yalan söylemediğine eminim. Zaten kaptan da ilk konuştuğum zaman pek şaşalamadı. Benden şüphe etmesi herhalde bir tedbir olsa gerek.

Nihayet ben işimi açtım :

— Gemide iki kişilik yer arıyorum. Sessiz sedasız.. Nesin, kimsin, nereye gidiyorsun diye sorusuz, senin anlayacağın kaçak gideceğiz.

Gülmeye başladı :

— Yalnız iki kişilik mi? Arkadaşlarından on on ikisine davetiye göndermeyelim mi?

Anlaşıldı. Herif inatçı. Böyle herifi inandırmak kolay olmayacak. Kafamı patlatıyorum, herife emniyet vermek için. Canım sıkılmaya başladı. İş tam sonuna getirdiğimiz sırada bu herifin benden işkillenmesi, beni hafiye sanması her şeyi bozacak. Ter-

ledim. Sırtımdaki bereler canımı yakıyor,

Birden bire :

— Dinle, dedim. Evvelâ sana polis olmadığımı isbat edeyim. Ondan sonra konuşalım. Nasıl var mısın?

Başını salladı :

— Böyle şey ispat edilmez.

— Öyle mi sanıyorsun? Gel öyleyse benimle beraber. Sana isbatını göstereyim.

— Nereye geleyim?

— Ayakyoluna kadar..

Fırın kadar ağzını açarak konuştu :

— Deli misin sen? Nereye gelecekmişim?

— Gel yahu, ne kadarcık yer. Gel de isbatımı gör.

— Gözünü aç, orada bana bir hergelelik edeyim deme. Anladın mı?

Tekrar :

— Gel hele gel, dedim.

Kalktım. Herif herhalde ne göstereceğini merak etti. O da kalktı. Arkadan salonu geçip erkek helâlarının bulunduğu yere geldik. O esnada tesadüfen kimse de yoktu.

Tam ceketimi çıkarırken elini çabucak cebine attığını gördüm. Gülmeye başladım. Ceketini uzattım.

— Tut şunu, dedim.

Sonra pantolon askısını omuzlarımdan indirdim. Sonra yüzümü ona döndüm, ağır ağır konuştum.

— Önce sana bir tavsiyem var. Küçük bir ih-

tar. Sakın alay edeyim, güleyim, zevkleneyim deme, e mi?

Sonra topuğumun üstünde arkamı döndüm. Gömleğimi sıyırıp çıplak sırtımı gösterdim.

— Bak bakalım. Bir poliste bu nişanlar bulunur mu? dedim.

Hafifçe bir ıslık çaldığını duydum. Hepsi o kadar.

Gömleğimi indirdim. Ceketimi de giydim.

— Haydi şimdi işimizi konuşalım, dedim.

Tek laf etmeden beni takip etti. Yerimize tekrar oturduğumuz zaman bakışı dalgındı. Anlaşılan herife tesir etmiş. Garsonu çağırdı... İki viski daha ısmarladı.

— Sana bu nişanları ne vakit taktılar? diye sordu.

— Gördün ya. Bu kadarı kâfi. Şimdi konuşalım.

İnadı bıraktı artık. İşi üzerine alabileceğini söyledi. Kendisinden daha iyi bunu becerecek kimse olmadığını da ilâve etti.

— Ama bu işde büyük tehlike var.

— Sen onu bırak. Ne istiyorsun bu iş için?

— Ne kadar paran var?

— En çok beş yüz papel.

— Ne dedin? Beş yüz papel mi?

Gevrek gevrek güldü.

— Alay mı ediyorsun yahu? Beni sen avanak mı sanıyorsun? Bu senin yapmak istediğin yolculuk için beş yüz papelin lafı mı olur?

— Benim bütün param bu, dedim.

Ve meyhaneden gider gibi davrandım.

— Dur hele dur. Bir dakika, ne acele ediyorsun? Otur da konuşalım.

Tekrar yerime oturdum. Bana numara yapmaya başladı.

— Yani ikinizden her biri için beş yüz papel değil mi?

— Hayır, ikimiz için beş yüz papel.

— Dinle beni. Bin diyelim de iş bitsin.

— Hepsi hepsi beş yüz liram var. Ya kabul edersin. Ya etmezsın.

— Peki peki. Sinirlenme. Ama şerefsizim çok iyi bir fiyat verdim sana. Sen benim gibisini bulamazsın. Anladın mı? Ha, öteki kim?

— Öteki mi? Karım.

— Senin!

Kadehi ağzına yaklaştırmışken içmeden durdu.

— Divanelik etme. Bir kadınla kaçacaksın. Başına bin türlü belâ gelir.. Kurtulmak şansın azalır.. Benden sana söylemek.

Bir saniye düşündü. Sonra gözlerinde bir hiyle parıltısı sezdim. Masanın üzerinden bana doğru eğildi :

— Ne diye başından atmıyorsun karıyı? İstersen ben sana yardım ederim, dedi.

Gözlerim bulandı. Herifi sis içinde görmeye başladım. Başıma çıkan kan gözlerimi de bürümüş olacak ki bulanık görüyorum. Yumruklarım sıkıldı. Ama şimdi dursun. Acelemiz yok bu namussuza

dersini vermek için. Öfkeye kapılırsak, kombinezon bozulacak.

Halimden bu sözden çok fena alındığımı anladı. Derhal:

— Peki peki, dedi. Neme lâzım benim, sen işini benden iyi bilirsin elbette.

Konuşabilmem için birkaç saniye geçmesini bekledim.

— Bizi nereden alacaksın?

— Birer kadeh daha içelim. Şimdi gösteririm, dedi. Üç mil kadar açıkta demirleyeceğiz. Benim oğlan sandalla gelip rıhtımdan sizi alır.

— Cuma gecesi mi?

— Cuma gecesi. Sandal rıhtımda bekler. Siz de alesta hazır olmalısınız. Paranın senden evvel gemiye binmesi lâzım geldiğini unutma ha! Üç mil açıkta olacağız. Unutmazsın değil mi?

Masanın üstünden bana elini uzattı :

— Toka edelim, dedi. Kamaraya çiçek de koydururum. Kaptan Brand temiz iş görür. Kime istersen sor.

Oturduğum iskemleden kalktım.

— Hadi gidelim de, rıhtımı göster bana, dedim.

TRENLE limandan dönerken vaziyeti daha iyimser görmeğe başladım.

Şüphesiz işler yavaş yavaş yoluna giriyor.

Bir kere geminin kaptanı bizi bekleyecek. O mu-

hakkak. Sandal belirli yerde olacak. Herifin gözlerinde paraya karşı olan hırs sözünde duracağına şüphe bırakmıyor.

Bir otomobil aşırarak üç saatta bu iş tamamlanabilir. Para işine gelince bunu da «Bayan Yumurta» dan sağlayabilirim. Polislerin çiftliğe geldiği gece daha parası olduğunu, gerekirse onları da verebileceğini söylemişti. Zaten başka yoldan para sağlamamız da pek mümkün değil.

Tren şehre vardığı zaman sabahın ikisi olmuştu. En uygunu önce «Bayan Yumurta»ya gidip para sorununu halletmek. Daha vakit çok erken olduğu için bir sabahçı meyhanesine gittim. Canım içki istemiyor. Üstüste kahve içtim, müşterilerin bıraktıkları gazetelere göz gezdirdim. Aklım fikrim hep kızda.

— BONJUR sevgilim, dedim.

Odanın dibinde duvara dayanmış, gözleri korkulu bana baktı.

— Benim, dedim ve yanına yaklaştım. Eliyle kolumu tuttu, sonra bıraktı. Sanki, gerçekten yanında olup olmadığımı anlamak istiyordu.

— Başına birşey geldiğini sandım. Gelmeyeceksin, diye korktum.

Morali iyice bozulmuştu. Hakkı da var. Başkası olsa cıldırırdı bile.

— Hayatım, seni uzun süre yalnız bıraktım

ama işler yolunda gidiyor. Her şeyi düzenledim. Bu gece hareket ediyoruz.

Sözlerimi sanki duymamıştı.

— Ne zaman buraya gelirler?

— Kimler?

— Polisler.

— Ne polisi canım. Bu namussuz şehre «eyval-lah» deyip gidiyoruz artık.

— İnanamıyorum Bill. Moralim o kadar bozuk ki. Ümitsizliğe kaptırdım kendimi tamamen.

Bütün yaptıklarımı ve planımı anlattım ona. Ferahladı.

DIŞARIDA kimse olmasın diye şöyle bir göz attım, sonra gelip kızı aldım. Yağmur çiseliyor, sokak tenha. Tam istediğim gibi.

— Yüzünü iyice ört, yağmurdan korunmak istiyormuşsun gibi, dedim.

Sinemanın floresan ışıklarını çabucak geçtik, otomobil parkına vardık. Araba sıralarının ortasına doğru yürüdük. İki sıra otomobilin arasına girdik.

Bir ses :

— Arabanız hangisi bayım?

Diye sorunca titredim. Arabaların başında bir bekçi bulunacağını hiç düşünmemiştim. Kıza:

— Şu iki arabanın arasına gizlen, dedim.

Elimle gösterdiğim yere doğru gitti.

Bekçi :

— Markanız var mı bayım? diye sordu. Bir taraftan ceplerimi karıştırırken yavaş yavaş kızın bizi göremeyeceği bir yere kadar sokuldum.

— İşte, dedim.

Elindeki elektrik fenerini yakarak yanıma yaklaştığı sırada bekçinin suratına bir tane çaktım. Yere düşeceği sırada hemen yakaladım. İki arabanın arasına çektim ve arka tarafına bıraktım.

Hiç patırdı olmadı. Hatta kız bile farkına varmadı. Yanına gittim, çömeldim. Kıza moral verdim.

Arabasını almaya gelen birini bekliyoruz. Allah vere de bu süre içinde bekçi uyanmasa.

Bir ayak sesi... Parka doğru geliyor. Yolun ışıklı fonu üzerine bir gölge düştü. Talihimiz var, gelen tek kişi. Adam, arabasının kapısını açıp içeriye girince kızı elinden tutup seğirttim. Motoru işleteceği sırada yetiştik.

— Bizi de alabilir misiniz, diye sordum.

— Pardon, diye başını pencereden uzattı. Çenesi yumruğumu yemeye en uygun duruma gelmişti. Uzun zaman uyanmayacak kadar bir yumruk çektim. Gık demeden bayıldı. Direksiyonun ötesine ittim. İçeri girdik. Marşa bastım.

Şimdiye kadar planda bir aksaklık olmadı. Bir aksilik çıkmazsa üç saatta rıhtıma varırız. Bir sandal, ver elini vapur ve İngiliz polisine elveda.

Bir elimle direksiyonu idare ederken herifi de dikiz ediyordum. Bir kımıldama vardı herifte. Ayı-

lırsa kötü. Oturduğum yerde dönerek boş elimle bir darbe indirdim.

Herif tekrar yassıldı. Yumruğu vururken istemeyerek direksiyonu kıvırmıştım. Dipten bir feryat geldi. Araba hopladı. Direksiyonu düzeltirken önümde bir yerde bir bisikletli gördüm. Tam arabayı yoluna koyduğum sırada da herife çarptığımı hissettim.

Kız bağırdı :

— Bill, adamı devirdin.

— Durmanın sırası değil şimdi. Biri yardımına koşar elbet.

Ve biz yıldırım hızıyla mesafeleri yutarken uzaktan uzağa bir polis arabasının düdüğü kulağıma geldi.

Canavar düdüğü gittikçe yaklaşıyor. Virajları son süratle alıyorum.

Şu yanımdaki adamı aşağı atsam biraz ferahlayacağım.

Uzanıp kapının sapını tutmak istedim. Fakat tam o sırada fikrimi değiştirdim. Herifi atmak bir işe yaramayacağı gibi benim ne çeşit bir adam olduğum hakkında polislere de tam bir fikir vermiş olacak. Arabanın numarasını da görüyorlar.

Farlar gitgide yaklaşıyorlar. Yüz metre, seksen metre, elli metre, yirmibeş metre.

Ensemizdeler. Canavar düdüğü durmada'n uluyor. Bir iki defa zikzak gittim. Önümüze geçmesinler

diye. Ama yol geniş. Yavaş yavaş bindiriyorlar. Santim santim.

Tam polis arabasının başı bizim yarı hizamıza geldiği zaman direksiyonu üstlerine kıvırdım birdenbire. Her şeyi parçalamak, ezmek için.

Bir lastik patladı. Dehşetli bir gıcırtı... Parçalanmış maden sesleri ve birdenbire sükût... Çarpışmanın şiddetinden yer sarsıldı. Sonra her şey derin bir karanlığa gömüldü.

YARI koma halindeyim. Kafam sisler ve bulutlar içinde... Ama aldırdığım yok. Silkinip kalktım. Tekrar kafamın berraklığı yerine geldi.

Bizim araba birkaç taklak atmış ve bir çukura düşmüş. Öteki araba on metre uzakta. O da yan yatmış. Hiçbir ses çıkmıyor. Bütün bu sessizlik içinde tek ses kızın hafif hafif inlemesi.

Kızı arabadan çıkardım. Ayağa kalkmak istedi, beceremedi, yere düştü. İnliyor. Öteki arabada ses sada yok. Vakit kaybetmeye gelmez. Henüz yakanmış değiliz. Ben ayakta oldukça parti kaybedilmiş sayılmaz.

Şimdi durumu şu şekle sokabiliriz : Bu araba bizim değil. İçerideki adamı da katiyen tanımıyoruz. Sadece yolda bizi yanına almak lûtfunda bulundu. Bisikletlinin devrilmesinde de bizim suçumuz yok. Arabayı bu adam idare ediyordu. Çarpışma da onun beceriksizliği. Eğer böyle bir kazaya uğraya-

cağımızı tahmin etseydik, oto - stop yapmaktansa yaya yürümeyi tercih ederdik.

Öyleyse çabuk olalım. Polis arabasındakilerin canlanacağını bilmem ama, neredeyse başka bir polisin buradan geçmesi de mümkündür. O zaman arabadaki herifin gerçekten direksiyonda olduğunu görürlerse bizi bırakırlar.

Adamı direksiyonun başına geçirdim. Sonra kızın yanına koştum. Kucağıma aldım, hendeği çıkıp yola vardım.

— Bill, dedi.

Demek ki konuşabiliyor, çabucak iyileşir. Önemli bir yarası yoktu.

Sandal rıhtımda, gemi üç mil açıkta. Merdivenini indirmiş bizi bekliyor. Ve artık bizi yolumuzdan kimse alıkoyamaz.

Arkamızda bir çift far karanlığı deldi. Kucağımda kız olduğu halde yolun ortasında durdum. Araba durdu. Şöför kapıyı açtı, indi, bize doğru koşarak:

— Çabuk binin, ben hastanenin yerini biliyorum.

Farın ışığı altında kızın yüzünün kanlar içinde olduğunu birdenbire gördüm. Ağzı da çarpılmış ve apaçık.

Hemen arabaya girdim.

Hastaneye geldik. Beyaz gömlekli insanlar etrafımızda koşuştular.

ONİKİNCİ BÖLÜM

GÜNÜN bunaltıcı sıcağı geçti, ama güneş hâlâ ısıtıyor. Bu tepedeki ağaçların gölgesinde çok sıcak olmaz. Güneş de suratımın bir tarafını yakıp duruyor. Nihayet uyandım.

Çimenin üstünde gerindim. Gördüğüm rüyayı gözümün önünden savmak istiyorum.

İnanılmayacak derecede sıska ve eski Ford otomobili ile döneceği saat yaklaşıyor. Gördüğüm rüya hep aynı... Hep kan... Ve bu kanlar içinde tanıdığım gözler. Kan arasında bir yüz. Rüyamda hep sorarım. Bu gözleri tanıyorum da, yüzü niçin tanımıyorum? Rüyamda etrafımdakilere sorarım : «Bu kız kimdir?» Daima aynı cevabı verirler : Eskiden burada değilmiş, bilmiyorlar.

Başka adamlar ararım, derken kendimi küçük bir salonda bulurum. Bembeyaz bir yer, sessiz bir

yer. Sinirli sinirli enine boyuna dolaşırım. Kolumun biri boynuma asılı, öteki elim de sarılı.

Kapı açılır bir kadın girer içeri.

— Artık görebilirsiniz, der.

Homurdanarak :

— Çok şükür, dedim .

Ve kapıya doğru seğirttim. Kolunu önüme uzatarak :

— Bir dakika, dedi; yanına gitmeden önce haberiniz olsun.

— Neden? İyileştiğini korkulacak hiçbir şey kalmadığını söylediler. İsterse hemen hastaneden çıkabilir dediler.

Hastabakıcı :

— Evet, dedi; gerçekten artık hiçbir tehlike kalmadı. Yaralar zaten yalın. Normal bir pansumanla geçecek. Korkacak birşey yok. Yalnız, yanına gitmeden bilginiz olsun.

Biraz tereddüt ettim.

— Ne demek istiyorsunuz? Çabuk söyleyiniz lütfen.

— Ben, bu gece buraya geldiğinden evvelki halini görmüş değilim. Ama, bu kazadan sonra yüzü çok değişti. Belki de ilk görüşte tanıyamazsınız. Bunu haber vermek istedim.

Kadının önünde dondum kaldım. Soğuk bir ter... Yavrucuğumun yüzü, yukarı kıvrık küçük burnu, hep güler gibi duran ağzı gözümün önüne geldi. Demek, bunlardan hiçbiri kalmamış ha! Ve bütün buna ben sebep oldum.

Derken aklıma başka birşey geldi. Bir teselli kapısı açılır gibi oldu : Gazetelerdeki fotoğraftan artık onu teşhis edemezler. Bu, bir bakıma lûtuftur...

Hastabakıcı :

— İsterseniz şimdi görmeyiniz, dedi.

— Ne münasebet? Şimdi görmek istiyorum. Ve alıp götüreceğim.

Kadın, salondan çıktı. Ben de arkasından. Koridorlar... Merdivenler... Sonra bir odaya girdik. Hep ilâç kokuyor.

Hep bunu görüyordum rüyamda.

UZAKTAN bir mendil sallandığını gördüm. Olduğum yerden yolun görünmesine engel olan tepenin arkasında bir mendil sallanıyordu! En az bir kilometre uzakta.

Kalktım, elimi boru gibi yapıp :

— Hu... Hu... diye bağırdım.

Sesim yamaçlarda yankılar yaptı.

Mendili sallayışından sesimi duyduğunu anlıyordum.

Bayır aşağı koşmaya başladım. Dolambaçlı yolu birçok yerde kestirmeden giderek. Ve ihtiyar Ford, tam dönerken bir virajda önüne çıktım.

Arabanın basamağına atladım.

— Biraz çekilir misiniz bayan, dedim.

Kanepenin öbür ucuna kaydı. Ben de direksiyona geçtim.

— Şöför, eve! dedi.

Yol verdim, araba nefes nefese rampaya çıkmaya başladı.

Kız, tepede görünen bir ağaçlar demetine doğru gözlerini çevirdi. Yemiş ağaçları arasında küçük bir pavyon görülüyor. Kız :

— Orada duruyor, dedi.

Tuhaf şey! Ne zaman çıkıp gitsem dönüşte onu bulamayacağım diye korkuyorum.

Kolumu kızın omuzuna sardım.

— Nasıl, gün iyi geçti mi?

— Çok sıcaktı. Yoruldum. Ama yine de iyi idi. Birçok şeyler aldım. Bütün paralarını bitirdim.

Ve elini çantasına soktu.

— Sana havadisim var Bill. Bir mektup.

— Kimden?

— İngiltere'den.

— İngiltere'den mi?

İçime müthiş bir korku geldi. Bütün bu çektiklerimizin boşuna gitmiş olması korkusu.

— İngiltere'den? Demek ki orada bizim nerede olduğumuzu bilen var.

— Aptal Bill! Sen çok sersem oldun. Bir iki hafta önce sana Halama mektup yazdım dememiş miydin. Kadın cevap veriyor.

— Bayan Yumurta?

— Ya!

İçim ferahladı.

— Zavallı Bayan Yumurta. Ne yazıyor mektubunda?

— Neler yazıyor, neler. Çok güzel, uzun bir mektup. Yeni tuttuğu adamın işe yaramadığını yazıyor. Tabii senin gibi güzel çocuk da değilmiş.

Biraz düşündükten sonra ilâve etti :

— Polisin artık kendisini sıkıştırmadığını, sorguya çekmekten vazgeçtiğini yazıyor.

Kızı daha kuvvetle bağırma bastım. Böylece ona cevap vermiş oluyordum.

Bu iş eskidi; aradan aylar geçti.

Burada biz başka insanlar olduk. Büsbütün başka bir hayat sürüyoruz. Burada her şey çok daha kolay, çok daha temiz. Bizim geçmişimiz yalnız bizi ilgilendiriyor. Ve kimse bize birşey sormuyor.

KIZ evde çalışıyor.

— Galiba bütün şehri satın aldın, bana öyle geliyor, dedim.

— Hakkın var Bill, delice şeyler satın aldım. Aldım, aldım, aldım. Bitmedi, tükenmedi. Seni de meteliksiz bıraktım.

Onu böyle heyecanlı ve mutlu görmek ne tatlı şey bilseniz.

— Yani sen aşağı yukarı iflas etmiş sayılırsın Bill. Bereket buradaki memba suyu nefis. Galiba birkaç hafta sadece su ile yaşayacağız, bir de aşk.

Arkamı odanın bölmesine dayadım. İş görürken kızı seyreliyordum. Vücudu körpe ve çekici. Tıpkı eskisi gibi. Getirdiği paketleri çözerken arkası bana dönük. Bu haliyle tamamen eskisi gibi.

Birdenbire dedim ki:

— Hay Allah! Az kalsın unutuyordum. Benim de sana verecek önemli bir haberim var.

— Öyleyse çabuk söyle. Belki unutursun.

— İkiyüz lira zam!

Olduğu yerde sıçradı ve boynuma sarıldı.

— Zengin olduk Bill! Anlaşılan işinde çok başarılı oluyorsun. Çok çalışıyorsun değil mi Bill? Biz dünyanın en şanslı insanlarıyız.

Onu bu halde görmek dünyanın en güzel manzarasıdır.

— Boşver yavrucuğum. Görürsün bir gün bizim de çiftliğimiz olacak. Beraber oldukça başaramayacağımız şey yok.

BURANIN iyiliği havasında. İnsan işten yoruluyor ama yıpranmıyor.

Atı çözdüm, sağrısına bir tokat attım. Yolu göstermeye hacet yok. Kendi kendine ahıra gider.

Kız, akşam yemeğini hazırlamış. Hep sevdiğim şeyler yapmış.

Yemekten sonra serinlemek için kapının önüne oturdum.

Sular kararıyor. Elindeki dikişini dizlerinin üstüne koydu. Çünkü gün batılı çok olduğu için ışık epeyce azaldı. İşini göremiyor.

— Bir daha sefere şehre indiğin zaman bana tıraş bıçağı almayı unutma, dedim.

Cevap vermedi.

Gözlerini yere dikmiş duruyor.

Acaba işitmedi mi söylediğimi?

Nihayet konuştu :

— Çiftlikten birine ısmarlarsan daha iyi olur.

Her gün birisi şehre iniyor. Eğer acele ise işini öyle yap. Çünkü ben bir daha şehre ne zaman ineceğimi bilmiyorum.

Bunları söylerken canı biraz sıkkın görünüyordu. Gözlerine bakmak isteyince yüzünü benden çevirdi.

— Acelesi yok. Ne zaman şehre inersen alıverirsin.

— Başkasına ısmarlasan daha iyi olur.

Böyle cevap vermesi tuhafıma gitti. Çünkü eski otomobille şehre gidip gelmeyi pek sever.

— Şehre inmek artık hoşuna gitmiyor mu?

— Yok. Ama burası o kadar hoş ki çok önemli birşey olmadan şehre inmek budalalık.

— Nasıl hoşuna gidiyorsa öyle yap hayatım.

Sıkıldığı belliydi. Biraz sonra aynı konuya döndüm :

— Doğru söyle bana. Şehre inmek istemeyişinin başka nedeni var mı?

— Hayır Bill! Yok.

— Son şehre inişinde her halde canını sıkacak bir olay oldu.

— Birşey olmadı. Olanı söylesem de faydası yok. Sen anlayamazsın... Zaten önemli birşey değildi. Benim aptallığım. İki çocuk ...Hani fena niyet-

le yaptıklarını da sanmıyorum.

— Ne yaptı iki piç sana?

— Yok birşey canım.

Yüzünü çevirdi, ben görmüyordum ama ağladığına emindim.

— Allahaşkına söyle ne oldu?

— Çocuklar fenalık için yapmadılar.

— Ne yaptılar söyle canım.

Ağlıyordu.

— Kimdi bu yavrucuklar! Ne dediler sana?

— Sokakta iki küçük çocuk... Oynuyorlardı...

Yanlarından geçerken başlarını kaldırıp bana baktılar, görünce...

Sesi titremeye başladı, laflarını zor duyuyordum :

— Beni görünce birbirlerine : «Bak ne kadar çirkin» dediler.

Elimle kolunu sıkıyordum. Acısından bağırınca ne kadar kuvvetli sıktığının farkına vardım.

— Canımı yakıyorsun, dedi.

Kolunu bıraktım, ayağa kalktım. İçim kaynamaya başladı. Adalelerim gerildi. Sırtımdaki bereleler canımı yakıyor.

— Sana kimse böyle laf söyleyemez.

Bana sımsıkı yapıştığını hissettim.

Heyecandan, kinden, hiddetten boğuluyordum.

— Bill! Bak yine eskisi gibi korkunç bir hal aldın. Sakin ol rica ederim. Ben seninle mutluyum sevgilim.

Gözlerinde iki damla yaş vardı. Yavaşça onları

öptüm. Sonra da kızı kucağıma alıp içeri götürdüm.

— Onlar ne dediklerini bilmiyor yavrucuğum.

Sen çok güzelsin.

Gülümsedi ve başını sallayarak :

— İdim. Ama şimdi değilim, dedi.

— Her zamankinden daha güzelsin. Bütün kadınlardan güzelsin.

— Çok sıkıyorsun Bill. Nefes alamıyorum.

— Seni çok seviyorum da ondan.

— Teşekkürler. Benim için hayatta önemli olan bu. Üst tarafı kim ne derse desin. Yalnız her aklına geldikçe bunu bana tekrarla. Bunu işitmekle ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin.

— Sevgilim seni seviyorum, seviyorum, seviyorum... Çok seviyorum.

— Üst tarafı vız gelir öyleyse Bill!

BİTTİ

“

Nefesi yerine geldi. Tekrar koşturmak için kolunu tutmak istedim. Silkinerek elimden kurtuldu.

-Bırak beni ! Artık seninle beraber gelmem .

-İş çıkarma. Zaten bu akşam senin yüzünden başım belaya girdi. Yeter artık !

Tekrar yakalamak için elimi uzattım, geri çekildi ve hınçlı bir sesle :

-Seni bir daha görmemek için gereği kadar tanıdım, dedi.

Ve olanca kuvvetiyle suratıma bir şamar yapıştırdı.

”

John
Mc Charty

oldu bitti